

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hasret's Sisters Planet

RUH KAPANI

RUH ÇIĞLIĞI - 2

RACHEL VINCENT

PARA, ŞÖHRET VE PIRILTILI BİR YAŞAM İÇİN RUHUNDAN VAZGEÇER MİSİN?

Kaylee ölülerini görmüyor ama...

Biri öldüğünde çığlık atıyor.

Pop yıldızı Eden sahnede hayatını kaybettiğinde Kaylee bağırmanın bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlar: Ruhlu olmayan biri için çığlık atamıyordur.

Kaylee'nin ihtiyacı olan son şey okulu asmak, babasının koyduğu yasakları çiğnemek ve gerçek olamayacak kadar yakışıklı erkek arkadaşının sadakatini sınamaktır. Fakat kendilerini sanat dünyasının ışığına kaptırmış gençler geçici bir şöhret karşılığında ruhlarını vermektedir. Üstelik bunun bedelinin Alt Dünya'da sonsuza dek acı çekmek olduğunun farkında değildirlir.

Kaylee onların ruhlarını kurtarmak için elinden geleni yapacaktır; bu, kendi ruhunu riske atması anlamına gelse bile.

"İçine biraz romantizm biraz da gerilim katılmış mitolojik hikâyeleri seven okurlar için birebir."

VOYA

Pegasus Yayınları: 961
Gençlik: 163

Ruh Kapanı
Rachel Vincent
Özgün Adı: My Soul To Save

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014
ISBN: 978-605-343-420-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Rachel Vincent, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

RACHEL VINCENT

Hasret's Sisters Planet

İngilizceden Çeviren:
Özge Burçak Aydınalp

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*“İçine yayılan bir enfeksiyon var.
Alt Dünya’da daha fazla kalırsan,
burada öleceksin.”*

*Yeni bir korku dalgası omurgamdan yukarı sıçrayarak
boğazımı sardı. Doğru mu söylüyordu?
Alt Dünya’dan kendimi kurtarmak için kaçtım,
şeytan onları bıraktığında
Addy ve Regan’ın ruhlarını durduracak kimse kalmayacaktı.
Ama onlara yardım etmek için kalırsam ölecektim.
“Neyi seçeceksin, küçük banshee?”
Şeytanın yapmacık tebessümü
kalbime dehşet saldı.
“Kendi hayatını mı, arkadaşlarınınkini mi?
Yoksa ruhunu mu?”*

** * **

Dünya Addison Page'in etrafında dönüyordu. Her şeyi vardı: Güzel bir yüzü, vücudu, dans yeteneği, parası. Özellikle de parayı unutmamak gerek. Böyle avantajların bir bedeli vardır. Tüm bunların gerçek olmayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim...

"Ne?" diye bağırdım, boğazım şimdiden kalabalığın gürültüsü ve onlarca devasa hoparlörden bangır bangır gelen müzik sesinin arasında bağırmaktan tahriş olmuştu. Etrafımızda binlerce vücut müzikle aynı tempoda hareket ediyor, elleri havada, dudakları sözlerle göre kıvrılıp görüntüsü bir çift dev dijital ekrana yansırken sahnede bir o tarafa bir bu tarafa giden o güzel, göz alıcı kıza eşlik ederek şarkıyı söylüyordu.

Nash'in abisi Tod sayesinde oturduğumuz yer çok güzeldi her ne kadar kimse yerinde olmasa da. Sert yüzeylere çarpıp geri dönüyormuş gibi görünen heyecan, kalabalığın coşkusuyla her geçen saniye daha da artıyordu; öyle ki konser salonu ortak bir sarhoşlukla hareket ediyor gibiydi. Enerji içimden bir uğuldamayla geçip sinir uçlarıma öyle bir ateş göndermişti ki lise hayatım boyunca ve hatta üniversiteye kadar duvardan duvara zıplayabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tod'un sahneden sadece on beş sıra uzaklıktaki koltukları kapmayı nasıl başardığımı bilmek bile istemiyordum ama en kararlık şüphelerim bile beni evde tutmaya yetmemişti. Eden'ı canlı izleme şansını kaçıramazdım; bu, babam fazla mesaiye kalmışken Nash'le baş başa bir cumartesi akşamı geçirme fırsatım tepmiş olmam anlamına gelse bile.

Üstelik bu sadece Eden'dan önceki sanatçıydı...

Nash beni kendine doğru çekti, bir eli kalçamdaydı ve kulağıma bağardı: "Dedim ki Tod onunla çıkıyordu!"

Kokusunu içime çekerken damarlarımdaki adrenalin dalgasını hissettim. Altı haftadır beraberdik ve hâlâ bana her bakışında gülümsüyor, bana *gerçekten* baktığında da kızarıyordum. Konuşurken dudaklarım hafifçe kulağına değdi. "Tod kiminle çıkıyordu?" Etrafımızda dans eden binlerce insan vardı.

"Onunla!" diye bağırarak Nash başıyla konserdekilerden oluşan denizin üstünden asıl ilgi odağını işaret etti. Kasten dağınık duran diken diken kahverengi saçları, üzerimizde gezinen bir sahne ışığıyla aydınlanmıştı.

Eden'dan önce sahne alan Addison Page ince, siyah çizmeleri; düşük belli, yırtık kot pantolonu; dar, beyaz, boyundan bağlı bluzu ve parlak gümüş kemeriyle salınırken elinden kaçırdığı aşkıyla ilgili acıklı ama hızlı tempolu bir şarkı söylüyordu. Düz, sarı-beyaz saçlarının arasındaki parlak mavi tutam, ışıkların altında parıltıyor ve sahnenin ortasında seyirciye döndüğünde arkasında uçuşuyordu. Sesi, çıkabilmekle ünlü olduğu o net, yankılı notalara kolaylıkla erişiyordu.

Öylece bakakaldım, etrafımdaki herkes kreşendoya¹ eşlik ederek sallanırken ben aniden durmuştum. Elimde değildi.

"Tod, Addison Page'le mi çıktı?"

1 Müzikte seslerin giderek arttığı bölüm. (ed.n.)

Nash'in beni duyması imkânsızdı. *Ben* bile kendimi zor duyuyordum. Ama başını sallayıp bana doğru eğildi ve diğer tarafımdaki kovboy heyecanla omzuma tehlikeli ölçüde yakın bir yumruk savurduğunda dengemi sağlamak için kolumu Nash'e doladım. "Üç yıl önce. Buralı o."

Kasabasının insanları tıpkı bizim gibi assolist için olduğu kadar Teksas'ın yükselen yıldızı için de oradaydı. "Hurst'lü, değil mi?" Burası benim Arlington'daki adresimden yaklaşık yirmi dakika kadar uzaklıktaydı.

"Evet. Arlington'a taşınmadan önce Addy ve ben birinci sınıftaydık. Tod ve o, yılın büyük bir kısmı boyunca çıktılar. Tod ikinci sınıftaydı."

"Ne oldu peki?" diye sordum müzik alçalıp ışıklandırma ikinci şarkı için değiştirilirken.

Nash kulağıma doğru konuşurken ona sokuldum, gerçi o sırada böyle yapmasına gerek yoktu; yeni şarkı ahenkli, pişmanlık yansıtan acıklı bir parçaydı. "Addy HOT kanalında bir dizide rol kaptı. Dizi tutunca da Los Angeles'a gitti." Omuz silkti. "On beş yaşındayken uzun mesafe ilişkisi yürütmek zaten zor, hele kız arkadaşın ünlüyse imkânsız."

"O halde bu akşam neden gelmedi?" Terk edilen ben olsam ünlü sevgilimin sahnede salınışını izleyip yüzüstü düşmesini istemekten kendimi alamazdım.

"Burada bir yerlerde." Nash öncekinden daha ağır olan şarkıda yerlerine geçmeye başlayan kalabalığa bakındı. "Zaten bilete de ihtiyacı yok." Tod bir ölüm meleği olduğu için kimler tarafından görülüp duyulmak istediğine karar verebiliyordu. Bu da şu anda sahnede Addison Page'in yanında olsa bile haberimiz olmayacağı anlamına geliyordu.

Ve Tod'u tanıyorsam kesinlikle oradaydı.

Addison'ın grubundan sonra sahne assolist için hazırlanırken kısa ve gürültülü bir ara verildi. Arada Tod'un ortaya çıkmasını bekledim ancak stadyum aniden karardığında hâlâ ortada yoktu.

Bir an için sadece şaşkın fısıltılar, parlayan bileklikler ve cep telefonu ekranlarıyla daha da öne çıkmış karanlık bir sessizlik vardı. Sahneden koyu mavi ışık gelince kalabalık coşkuyla teza-hürata başladı. Bir ışık daha yanarak sahnenin ortasındaki yeni bir alanı aydınlattı.

Sahnenin iki yanında kırmızı alevler parladı. Söndüklerinde ve geriye göz kapaklarımın arkasında bıraktıkları izden başka bir şey kalmadığında, o, sahnenin ortasında, sanki hep oradaymış gibi duruyordu.

Eden.

Özel dikim beyaz ceketini pembe, deri bir sutyenin üstüne geçirmişti ve altında da o ünlü kalçalarının her hareketini vurgulayan pembe saçaklı, kısa bir etek vardı. Uzun, koyu renk saçları başını her salladığında savruluyordu. Eden elinde mikrofonla yere çökünce kalabalığın ateşli çığlıkları beynimde yankılandı.

Yavaşça ayağa kalkarken kalçalarını şarkısının ritmine göre sallıyordu. Sesi kısıktı, müziğe eşlik eden bir inilti gibi gırtlğından geliyordu. Ve sattığı o seksi siren şarkısına² kimsenin bağışıklığı yoktu.

Eden hipnotize ediciydi. Büyüleyiciydi. Sesi bal gibiydi; tatlı ve yapışkan. İnsan duyduğunda istese de istemese de bağımlısı oluyordu.

Sesi içimde damarlarımdaki kan gibi dolanırken biliyordum ki saatler sonra yatağımda uzanırken bile Eden hâlâ zihnimde şarkı söylüyor olacaktı ve gözlerimi kapadığımda onu görecekdim.

2 Mitolojik deniz yaratıkları olan Sirenlerin güzel sesleriyle söyleyip denizcileri büyüledikleri şarkılardır. (ç.n.)

Bu hissin Nash için çok daha güçlü olduğu bir bakışta anlaşıyordu.

Gözlerini ondan ayıramıyordu ve sahneye öyle yakındı ki görüş alanına dikkatini dağıtacak bir şey giremiyordu. Gözleri coşkuyla dönüyordu –arzuyla– ama bunun benimle ilgisi yoktu.

Alın yeni oluşan ter damlacıklarıyla kaplanırken içimde vahşi, mantıksız bir kıskançlık dalgası hissettim. Ellerini iki yanında sıktağında kollarındaki uzun, sert kaslar kabardı. Sanki Eden'a odaklanıyor gibiydi. Etrafındaki her şeye duyarsızdı.

Parmaklarını tek tek açıp kendi parmaklarıma kenetledim. Dönüp bana gülümsedikten sonra elimi sıkta; güzel, ela gözleri benimkilerle buluştuğunda daha yavaş dönen bir girdapla bakıyordu. Arzusu hâlâ belirgindi fakat bu sefer bana dönüktü ve çok daha derin ve tutarlıydı. Benden istediğı bilinçsiz şehvetten daha fazlasıydı, gerçi neyse ki o da vardı.

Büyüyü bozmuştum. Şimdilik Tod'a biletler için teşekkür mü etsem yoksa onu azarlasam mı bilemiyordum.

Sahnede, hafifçe yanan ışıklar, dev ekranın her hareketini takip ettiği Eden'a yaklaşan dansçılar aydınlattı. Dansçılar etrafını sarıp senkronize hareketlerle kıvrılmaya başladı; elleri onun kolları, omuzları ve çıplak karnında hafifçe geziniyordu. Sonra ikili gruplara ayrıldılar ve Eden kalabalığın içine doğru birkaç sıra boyunca ilerleyen sahnede salınarak yürümeye başladı.

Birden en önde olmadığımız için sevindim. Nash'i eve götürmek için erimiş bedenini yerden kazıyarak bir kavanoza doldurmak zorunda kalabilirdim.

Boynuma vuran sıcak bir nefesle beraber kulağımda bir ses çınladı. "Selam, Kaylee!"

Zıpladım, öyle ürkmüştüm ki neredeyse koltuğuma düşecektim. Tod sağımda duruyordu ve kovboyun sallanan kolu bedeninin

içinden geçtiğinde ölüm meleğini görme zevkine erişebilen tek kişi olduğumu anladım.

“Şunu yapmasana!” dedim öfkeli bir fısıltıyla. Muhtemelen beni duyamıyordu ama sesimi yükseltip de yanımdaki çocuğun kendi kendime konuştuğumu düşünmesi riskini almayacaktım. Ya da daha da kötüsü, *onunla* konuştuğumu. “Nash’i alıp gel!” Tod bol, rengi solmuş kot pantolonunun ön cebinden iki adet plastik kaplı, resmî görünümlü kart çıkardı. Muzip gülümsemesi, annesinden aldığı meleksi hatlara gölge düşürmeye yetmemişti. Kendime, her ne kadar masum görünse de Tod’un bir baş belası olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Daima.

“O ne?” diye sorduğumda kovboy bana şüpheyle bakarak kaşlarını çatı. Onu görmezden geldim –güya deli gibi davranmayacaktım– ve Nash’e dirsek attım. Kaşlarını kaldırıp bakınca, “Tod,” diye fısıldadım.

Nash gözlerini devirip arkama baktı ama boşlukta gezinen bakışlarından abisini göremediğini anladım. Ayrıca her zaman olduğu gibi Tod ona değil de bana görüldüğü için kızmıştı.

“Kulise geçiş kartları.” Tod kovboyun içinden uzanıp elimi tutmaya yeltendiğinde, ölüm meleği bana dokunamadan geri çekilmemiş olsaydım Eden’in en kaba hayranlarından biriyle fazla samimi bir temasta bulunacaktım.

Nash’in kulağına yetişebilmek için parmak ucumda yükseldim. “Elinde kulise geçiş kartları var.”

Nash kaşlarını çatınca yüzü tamamen sıklıklıkla kaplı bir maskeye dönüştü, o sırada Eden sahnede ceketini çıkararak bikini üstü ve kısa bir etekle kaldı. “Nereden bulmuş?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” Ölüm meleklerine para ödenmiyordu –en azından insanların kullandığı türden– yani kulis için kart satın almadığı kesindi. Ya da konser için bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır,” diye homurdandı Nash. Yine de peşimden geldi.

Tod’a yetişmemin imkânı yoktu. O, sıralar dolusu heyecandan çıldıran hayranın arasından geçmek zorunda değildi. Bir kızın ayağına basıp sevgilisinin içkisinin dökülmesine sebep olunca özür dilemesi de gerekmiyordu.

Koltukların ve konseri izleyenlerin içinden geçip gidiyordu, sanki onun dünyasında yoklarmış gibi.

Muhtemelen yoklardı.

Bütün ölüm melekleri gibi Tod da doğal olarak –tabii buna doğal denebilirse– bizim dünyamız ile, yani insanların ve zaman zaman karşılaşılan *bean sidhe*lerin nispeten huzurlu yaşadığı yer ile Alt Dünya’nın, yani çoğu karanlık ve tehlikeli şeyin var olduğu boyutun arasındaydı. İstese herhangi birinde var olmayı seçebilirdi ama nadiren seçim yapıyordu çünkü fiziksel forma geçtiğinde genellikle sandalye, masa ve kapı gibi şeylere dikkat etmeyi unutuyordu. İnsanlara da.

Tabii hem bana hem de Nash’e kolaylıkla görünebilirdi ama anlaşılan o ki kardeşiyle uğraşmak çok daha eğlenceli bir seçenektir. Daha önce hiç Nash ile Tod kadar birbirinden farklı kardeşlerle tanışmamıştım. Aynı türden bile değillerdi; en azından artık değillerdi.

Hudson kardeşlerin ikisi de doğuştan *bean sidhe*’di –doğru telaffuzu bu olsa da çoğu insan bizi *banshee* olarak tanır– normal *bean sidhe* ebeveynleri vardı. Benimkiler gibi. Ne var ki Tod iki yıl önce, on yedi yaşındayken ölmüştü ve her şey o zaman tuhallaşmıştı, söz konusu *bean sidhe*’ler olsa bile. Tod ölüm melekleri tarafından işe alınmıştı.

Bir ölüm meleği olarak Tod, kendi yaşlanmayan vücudunda yaşamaya devam edecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunun karşılığındaysa her gün on iki saat mesai yapıyor, ölüm zamanı gelen fanilerin ruhlarını topluyordu. Yemek yemeye ya da uyumaya ihtiyacı yoktu, yani günün geri kalan on iki saatinde bir hayli sıkılıyordu. Üstelik Nash ve ben de onu bu haliyle tanıyan bir avuç kişiden ikisi olduğumuz için doğal olarak sıkıntısını bizden çıkarıyordu.

Bu yüzden bir alışveriş merkezi, buz pateni pisti ve bowling salonundan kovulmuştuk, hem de son bir ay içinde. Kalabalıkta Tod'un peşinden insanlara çarpa çarpa ilerlerken içimden bir ses sıradakinin bu konser olacağını söylüyordu.

Nash'in yanaklarını kızartan öfkeyi görür görmez anladım ki abisini hâlâ göremiyordu. Bu yüzden şimdi birkaç sıra önümüzde, kırmızı çıkış tabelasının altındaki yan kapıya doğru ilerleyen, sarı kıvrıkcık kafayı takip ederken onu da çekip beraberimde götürdüm.

Eden'in ilk şarkısının etrafımdaki binlerce yüze vuran devasa mor bir ışık patlamasıyla sonlanmasının ardından ışıklar söndü.

Durdum, karanlıkta birine takılıp ne olduğu belirsiz bir birikintiyeye düşerim korkusuyla hareket etmekten çekiniyordum. Ya da bir kucağa.

Birkaç saniye sonra sahne, dönerek yanıp sönen ışıkla kaplandığında Eden yeni şarkıya farklı ama aynı kısalıkta bir kıyafetle dans ederek eşlik ediyordu. Önce ona, sonra tekrar Tod'a baktım ama sadece bir an için kapalı yan kapıdan geçerken kaybolan lülelerini görebildim.

Nash'le peşinden koştururken bir dizi ayak parmağına basıp birinin içeri gizlice soktuğu yarısı boş kola şişesinin üstünden atladık. Kapıya vardığımızda sahneye son bir kez daha baktıktan sonra kapıyı ittim ve açıldığında rahatladım. Çünkü Tod'un içinden geçtiği kapılar genellikle kilitli çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tod önümüzdeki koridorda durmuş gülüyordu, iki kulise geçiş kartı da kolundan sarkıyordu. “Ne yaptınız, buraya kadar emeklediniz mi?”

Arkamızdaki kapı kapanınca müziği güçbela duyabildiğimi fark ederek şaşırdım, oysa konser salonundayken ses düşüncelerimi bile bastırıyordu. Gerçi basın şiddetini hâlâ hissedebiliyordum, zeminden geçip ayaklarımdan yukarı doğru titreşiyordu.

Nash elimi bırakıp abisine dik dik baktı. “Bazılarımız fizik kurallarına göre hareket etmek zorundayız.”

• “Bu benim sorunum değil.” Tod geçiş kartlarını salladıktan sonra ikimize de birer tane attı. “Erken kalkan yol alır, falan filan.”

Naylon ipi boynuma geçirip uzun, kahverengi saçımı üstüne attım. Artık kartı ben taktığım için beni gören herkes kartı da görebilecekti; Tod’un tuttuğu her şey, kendisi o sırada ne kadar görünürse ancak o kadar görülebiliyordu.

Ölüm meleği o sırada tamamen fiziksel forma büründü, bizi bir dizi geniş beyaz koridorda yönlendirirken spor ayakkabıları zeminde gıcırıyordu ve birkaç kapıdan geçtikten sonra kilitli bir kapıya geldik. Tod bize muzipçe gülümsedikten sonra kapının içinden geçip onu diğer taraftan açtı.

“Teşekkürler.” Ona hafifçe değerek yanından geçtikten sonra yeni koridora çıktım, birden yükselen müzik sesi sahneye yaklaştığımızın habercisiydi. Kulis giriş kartlarımızın şüpheli kaynağına rağmen bir sonraki köşeyi döndüğümüzde önümüze yüksek tavanlı, uzun, geniş bir salon çıkınca heyecandan nabzım hızlandı. Aletler duvara yaslanmıştı; ses yansıtıcıları, hoparlörler, enstrümanlar ve ışıklar. Her yerde insanlar vardı; giysi, yiyecek ve panoları taşıyorlardı. Telsiz ve kulaklıklılı mikrofonlarla konuşuyorlardı ve çoğu bizimkilere benzeyen kartlar takıyordu. Gerçi onların kartlarında koyu, siyah harflerle “Sahne Ekibi” yazıyordu.

Siyah tişörtlü ve şapkalı korumalar kalın kollarını göğüslerinde kavuşturmuş halde ortalıkta dolanıyordu. Dansçılar bir sonraki kostüm değişikliğinin her aşaması için açık alanda koşuştururken bir kadın onlara acele etmeleri için işaret ediyordu.

Ben ve Nash'i fark eden olmadı ve Tod'un adımlarının sessizliğinden anladığım kadarıyla yine fiziksel formdan çıkmıştı. Ağır ağır sahneye ilerledik; ışık yanıp sönüyor, müzik sahne arkasındaki patırtının duyulamayacağı kadar gürültülü bir şekilde çalmaya devam ediyordu. Hiçbir şeye dokunmadım; mantıksız bir şekilde, atıştırmalıkların olduğu masadan bir kurabiye aşırırsam kulise giriş kartlarım çaldığımız ortaya çıkar diye korkuyordum.

Küçük bir kalabalık, gösteriyi izlemek için sahnenin yan taraflarında toplanmıştı. Herkes bizimkilere benzeyen kartlar takıyordu ve bazıları alet veya sahne dekoru taşıyordu. En dikkat çeken şey de bir tasma ve gülünç, parlak renkli bir şapka takan küçük bir maymundu.

Yüksek sesle güldüm, Amerika'nın pop kraliçesinin sahnede bir maymunla ne yapacağını merak ediyordum.

Bulunduğumuz noktadan Eden'i profilden, üstüne yapışan beyaz deri pantolonu ve onunla uyumlu beyaz yarım üstüyle kalçalarını sallarken gördük. Yeni şarkısı hareketliydi ve gürültülü bir gitar pasajı vardı, dansı da ona uygun şekilde değişmişti; her hareketi sertti ve saçı da arkasında savruluyordu. Kot pantolonlu ve dar, siyah tişörtlü erkekler etrafında ve arkasında dans ediyor, sırayla elini tutuyor, arada bir onu havaya kaldırıyordu.

Eden kendini bütünüyle yaptığı işe veriyordu, birkaç şarkının ardından bile.

Dergiler ve gazetelerde çıkan haberler onun ne kadar çok çalıştığını, kendini kariyerine ne denli adanmış olduğunu, saatlerce hazırlanıp prova ve planlama yaptığını anlatıp duruyordu. Gerçekten de belliydi.

Kimse Eden gibi gösteri yapamazdı. O, eğlence dünyasının altın yıldızıydı, etrafı para ve şöhretle çevriliydi. Söylentilere bakılırsa ilk filmi için anlaşma yapmıştı ve biletleri tükenen turundan sonra çekimlere başlayacaktı.

Eden'in dokunduğu her şey altına dönüşüyordu.

Onu izlerken her hareketiyle büyüleniyor, her notasıyla kendimizden geçiyorduk. Öyle bir büyü'nün etkisi altındaydık ki yolunda gitmeyen bir şey olduğunu kimse anlamadı. Gitar solosu sırasında Eden'in kolları yanına düştü ve dans etmeyi bıraktı.

Bir sonraki şarkıya dramatik bir geçiş yapacağını düşündüğüm için başı önüne düşünce sessizce saydığını, başını kaldırıp o hipnoz edici, bakışları delip geçen siyah gözleriyle hayranlarını yeniden cezbetmeye hazırlandığını sandım.

Ancak durumu fark eden dansçıların çoğu durdu. Sonra birkaçı daha. Gitar solosu sona erdiğinde Eden öylece durmuş, sessizce arka planda çalan müziği emen görsel bir vakum gibiydi.

Göğsü kalkıp indi. Omuzları sarsıldı. Mikrofon elinden düşüp sahnenin zeminine çarptı.

Elektro-akustik etkileşimle ortaya çıkan cızırtı konser salonunda yankılandı ve davulcu da davul çalmayı bıraktı. Gitaristler –hem baş hem de basgitarist– Eden'ı görünce çalmayı bıraktı.

Eden yere yığıldı; uzun, koyu renk saçları yerde etrafına savruldu.

Ani sessizlikte arkamdaki biri çığlık attınca irkilerek yerimde zıpladım. Bir kadın koşarak yanımdan sahneye fırladı, birkaç iri adam da onu takip etti. Saçım birden oluşan akımla geriye doğru uçtu ama bunu zar zor fark ettim. Gözlerim yerde hareketsiz yatan Eden'a odaklanmıştı.

İnsanlar üzerine eğildiğinde kadının, annesi olduğunu fark ettim. Ülke çapındaki en ünlü kulis annesi/menajer oydu. Eden'in annesi ağlayıp kızını sarsarak uyandırmaya çabalarken korumalardan

biri onu çekmeye çalıştı. Annesi, “Nefes almıyor!” diye bağırdığında hepimiz onu net bir şekilde duyduk çünkü binlerce kişiden oluşan kalabalık şok yüzünden sessizliğe bürünmüştü.

“Biri ona yardım etsin, nefes almıyor!”

Birden ben de nefes almayı bıraktım.

Elim Nash’in elini kavradı, kalbim pop yıldızının ruhu bedenini terk ederken boğazımdan yükselecek çığlığın korku dolu beklentisiyle çarpıyordu. Bir *bean sidhe*’in çığlığı sadece camları değil kulak zarlarını da parçalayabilirdi. Frekans insan beyninde acı vererek yankılandığı için ses insanı hem dışarıdan hem de içeriden sarsıyordu.

“Nefes al, Kaylee,” diye fısıldadı Nash kulağıma, sesi yüreğimi kolları da bedenimi sardı; etki gücü sakinleştirici, rahatlatıcıydı. Erkek bir *bean sidhe*’in sesi kimyasal yan etkileri olmaksızın işitsel bir sakinleştirici gibiydi. Nash çığlığını durdurabilir ya da en azından sesini ve şiddetini azaltabilirdi. “Sadece nefes al.” Ben de öyle yaptım. Sahneyi omzunun üstünden izleyip nefes alırken Eden’ın ölmesini bekledim.

Çığlığın içimde, derinlerde büyümesini.

Ancak o çığlık gelmedi.

Sahnede birinin ayağı Eden’in mikrofonuna çarptı ve mikrofon zeminde yuvarlanıp boşluğa düştü. Kimse fark etmedi çünkü Eden hâlâ nefes almıyordu. Ama ben de çığlık atmıyordum.

Yavaşça Nash’in elini bırakıp mantığım şaşkınlığıma galip gelirken rahatladığımı hissettim. Eden’ın ölüm gölgesi yoktu; bu ölmek üzere olanların etrafını saran şeffaf, siyah bir sisti ve sadece dışı *bean sidhe*’ler tarafından görülebiliyordu.

“Bir şeyi yok.” Etrafımdakilerin dehşete düşmüş ifadelerine rağmen gülümsedim. “Düzelecek.” Çünkü ölecek olsaydı çoktan çığlık atıyor olurdu. Ben dışı bir *bean sidhe*’im. Bizim işimiz bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayır, düzelmeyecek,” dedi Tod usulca ve dönüp ona baktığımızda hâlâ sahneye baktığını gördük. Ölüm meleşinin işaret ettiği parmağını takip ederek bir kez daha Eden’a baktım, etrafında annesi, korumaları ve ekibinden tuhaf elemanlar vardı. Biri de şimdi suni teneffüs yapıyordu. Ben onu izlerken duman gibi, ince bir varlık, yıldızın bedeninden tıpkı oyuncısının sepetinden çıkan bir yılan gibi yükselmeye başladı.

Eden’den çıkan şey bir ruh gibi tavana yükselmesi gerektiği halde *ağır* görünüyordu, bedeninin etrafında yere çökecekmiş gibiydi. Yoğundu fakat renksizdi. İçinde dalgalanan karanlık bir kurdele gibi, hissedilemeyen bir esintiyle dönüp duruyordu.

Nefesim boğazıma takıldı ama neredeyse hemen bıraktım çünkü o varlığın ne olduğunu bilmesem de ne *olmadığına* dair en ufak bir şüphem kalmamıştı.

Eden’in bir ruhu yoktu.

“O ne?” diye fısıldadım panikle Nash’ın elini çekiştirerek. “Bir ruh değil. Hem öldüyse neden çılgık atmıyorum?”

“Ne ne?” diye tısladı Nash, işte o zaman onun Eden’in ruh olmayan şeyini göremediğini anladım. Erkek *bean sidhe*’ler Alt Dünya’ya ait cisimleri –buna serbest kalan ruhlar da dâhil– ancak dişi bir *bean sidhe* şarkı söylerken görebilirdi. Anlaşılan aynı şey Eden’in bedeninden çıkan, duman benzeri, bulanık şey her neyse onun için de geçerliydi.

Nash kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı ama aslında buna gerek yoktu. Tüm ilgi Eden’in üzerindeydi.

Tod gözlerini devirip elini bol pantolonunun cebinden çıkardı. “Şuraya bakın.” Sahneyi değil diğer tarafı, sahnenin öteki yanından olayları izleyen insanların olduğu noktayı işaret etti. “Şu kadını görüyor musunuz?”

“Bir sürü kadın görüyorum.” İnsanlar sahnenin öteki tarafına üşüşmüştü, çoğu cep telefonlarıyla konuşuyordu. Birkaç akbaba yere düşen şarkıcının fotoğraflarını bile çekmişti ki bu göğsümü sıkıştıran bir onursuzluktu.

Ama Tod hâlâ işaret ediyordu, bu yüzden gözlerimi kısarak karanlık tarafa baktım. Görmemi istediği her neyse büyük olasılıkla insanların dünyasına ait değildi ve bu nedenle hemen fark edilmemesi normaldi.

İşte tam o sırada onu gördüm.

Kadının uzun, zayıf bedeni zaten karanlık olan gölgelerin arasında daha da koyu bir alan oluşturmuştu, sadece bir şekil varmış izlenimi yaratıyordu. Gözleri odaklanabildiğim tek noktasıydı, karanlığın içinde yeşil kor gibi parıldıyorlardı. “O kim?” Nash’e baktığımda başını salladı, o da kadını görüyordu. Bu da kadının bize onu görmemiz için *izin verdiği* anlamına geliyordu...

“O Libby, Özel Projeler Birimi’nden.” Tod’un genellikle aşağıda duran kaşlarının gölgesinde kalan mavi gözlerinde hevesli, tuhaf bir ışık parladı. “Bu haftaki listeye birlikte geldi, sırf bu iş için.”

Ölüm meleklerinin listesinden bahsediyordu; bu listede bir hafta içinde bu bölgede ölecek herkesin adı, öleceği yer ve saat tam olarak belirtilirdi.

“Bunun olacağını biliyor muydun?” Ölüm meleği olduğunu bildiğim halde Tod’un ölüme verdiği tepkinin benimkinden bu kadar farklı olduğuna inanamıyordum. Çoğu insanın aksine benim asıl korktuğum kendi ölümüm değil, diğerlerinininkiydi. Bir ölünün ruhunu görmek benim delilik yolunda ilerleyişimin habercisiydi. En azından çoğu kişi çılglık nöbetlerim için böyle düşünüyordu. İnsanların “histerik haykırışlar”ının, aslında bir ruhu bedenini terk ettiği sırada burada tuttuğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Bazen hâlâ bir insan gibi bundan habersiz yaşıyor olmayı diliyordum ama o günler artık geride kalmıştı, öyle ya da böyle.

“Libby’yi çalışırken izleme zevkinden mahrum kalamazdım. O bir efsanedir.” Tod omuz silkti. “Hem Addy’yi görmek de artıydı.”

“Eh, bizi de getirdiğin için sağ ol!” dedi Nash öfkeyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Libby ne?” diye sordum. Başka bir insan grubu daha alelacele yanımızdan geçti; iki koruma daha ve bir de yüzünden profesyonel bir endişe ve merak okunan kısa, zayıf bir adam. Muhtemelen bir doktordur. “Bu görevin özel olan tarafı neymiş peki?”

“Libby çok özel bir ölüm meleğidir.” Tod’un kısa, sarı keçisakalı, konuşurken yukarıdaki mavi ışıkların yansımasıyla parlıyordu. “O çağrıldı çünkü şu,” Altı metrelik bir alanın ve onlarca insan kafasının ardındaki dişi ölüm meleğinin dikkatle Eden’in bedeninden kendi içine çektiği maddeyi işaret etti, “bir ruh değil. İblis Nefesi.”

Birden Tod’u bizden başka kimse duymadığı için çok sevindim. Beni de duymıyor olmalarını isterdim. “İblis mi, yani şeytanlar gibi mi?” diye fısıldadım duyulabileceğim kadar alçak bir sesle.

Tod her zamanki ağır, acımasız tebessümüyle başını salladı. Şeytan denmesi bile içimde bir dehşet hissi uyandırmaya yetiyordu ama Tod’un gözleri heyecanla parıltıyordu. Sanki tehlikeden, kafayı bulacak kadar zevk alıyor gibiydi. Sanırım sıkıntı ve ölümden sonraki yaşam birleşince böyle oluyordu.

“Ruhunu satmış...” diye fısıldadı Nash, sesinde aniden beliren farkındalıkla birlikte duyduğu tiksinti de yankılanmıştı.

Ben bir şeytanla hiç karşılaşmamıştım. Neyse ki onlar Alt Dünya’dan ayrılmıyorlardı. Ama insan ruhlarına karşı duydukları açlıkla yakından tanışmıştım. Altı hafta önce, yengem avlanarak elde ettiği beş genç ruhu kendine ebedi gençlik ve güzellik edinmek için değiş tokuş etmeye kalkışmıştı ama planı en sonunda bozulmuş ve bedelini kendi ruhuyla ödemek zorunda kalmıştı. Tabii dört kız onun kibri yüzünden öldükten sonra.

Tod omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

İçimi korku sardı. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Nash de benimle aynı ölçüde iğrenmiş gibi görünüyordu ama Tod sadece tekrar omuz silmekle yetindi; belli ki karşılaştığım

en korkunç olay onu rahatsız etmiyordu. “Genellikle ün, servet ve güzellik isterler.”

Bunların hepsi Eden’da fazlasıyla vardı.

“Tamam, yani ruhunu bir şeytana sattı.” Bu cümle kulağa öyle çok açıdan yanlış geliyordu ki... “İblis Nefesi’nin Eden’ın vücuduna nasıl girdiğini öğrenmeli miyim?”

“Büyük ihtimâlle hayır,” diye fısıldadı Nash. Büyük, siyah perdeler sahnenin ön tarafını kapamaya başladığında konser salonundaki dehşete düşmüş kalabalığın gürültüsü kesildi.

Ancak Tod her zamanki gibi bana Alt Dünya’yla ilgili ürkütücü bir izlenim sunmaktan son derece mutluydu; hem de abartılı el hareketleri eşliğinde.

“Şeytan ruhunu gerçek anlamıyla emdiğinde yerine kendi nefesini koydu. Bu onu ölüm vakti gelene kadar hayatta tuttu. Libby bu yüzden burada. İblis Nefesi Alt Dünya’da kontrol altında tutulan bir maddedir ve o yüzden yok edilirken çok dikkat edilmesi gerekir. Libby bunu yapmak için eğitim aldı.”

“Kontrol altında tutulan bir madde mi?” Kaşlarımın şaşkınlıkla yukarı kalktığını hissettim.

“Plütonyum gibi mi?”

Tod gülerek parmaklarını duvara yaslanmış elektronik aletlerin yüzeyinde gezdirdi. “Daha çok eroin gibi.”

İç geçirip Nash’e yaslanarak vücudunun sıcaklığının beni sakinleştirmesine izin verdim. “Alt Dünya çooooook garip.”

“Tahmin bile edemezsin.” Bir kez daha Libby’ye bakmak için dönen Tod’un bukleleri savruldu; dışı ölüm meleği, ağır ağır süzülen İblis Nefesi’nin çoğunu içine çekmişti. Madde ağzına yavaşça, uzun, kalın bir ipmiş gibi dönerek giriyordu; sanki çürümekte olan bir spagettiden geriye kalan şeffaf bir parça gibi. “Haydi gelin, onunla konuşmak istiyorum.” Cevabımızı beklemeden sahneye yöneldi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ben de dokunulacak kadar fizikselleşmiş olmasını umarak peşine takıldım. Öyleydi de, en azından benim için. Gerçi Nash'in elinin doğruca ölüm meleğinin içinden geçeceğine şüphem yoktu.

"Bekle." Siyah tişörtlü, sıradan bir sahne görevlisinin tuhaf bakışlarına rağmen onu geri çektim. "Sahneden görünmeden geçemeyiz." Gerçi görünmez olmayı dilediğim zamanlar yok değildi. Mesela beden eğitimi derslerinde. Kızların basketbol koçu bana kafayı takmıştı. Bundan emindim.

"Hem ben bu süper ölüm meleğiyle tanışmak istemiyorum." Nash ellerini ön ceplerine soktu. "Normal türleri de yeterince tuhaf zaten."

Üstelik çoğu ölüm meleği *bean sidhe*lerden hoşlanmazdı. Bir erkek ile dişi *bean sidhe*'in doğal özellikleri birleştğinde –bir ruhu bedenine geri götürmek gibi– bir ölüm meleğinin yaşam amacıyla doğrudan çelişiyordu. Yani ölümden sonraki yaşam amacıyla.

Tod cinsler arasındaki bu karşılıklı hoşnutsuzluğun bir istisnasıydı çünkü hem *bean sidhe* hem de ölüm meleği idi.

"Tamam ama döktürdüğü bilgelik incilerini size anlatmamı da beklemeyin..." Tod'un bakışları bana kenetlendiğinde dolgun, kusursuz dudakları zalim bir tebessümle kıvrıldı. Eline düştüğümü biliyordu; Alt Dünya hakkında her şeyi öğrenmeye ve ailemin beni güvende tutma yanılığısı sayesinde hayatımın tam bir cehalet içinde geçen ilk on altı yılını telafi etmeye çalışıyordum.

Her ne kadar Eden'ın ani, ruhsuz ölümü beni ürkütmüş olsa da ne Tod'dan ne de Nash'ten öğrenemeyeceğim bir şeyi öğrenme şansını kaçıramazdım.

"Nash, lütfen?" Elini cebinden çıkarıp parmaklarımı onunkilere geçirdim. Onsuz da giderdim ama yanımda olmasını tercih ediyordum ve istediğimi elde edeceğimden de bir hayli emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Beni Tod'la tek başıma bırakmazdı çünkü ölü abisine fazla güvenmiyordu.

Ben de öyle.

Nash'in kararını, başını sallamadan önce somurttuğunda ağzının etrafında beliren çizgilerden anladım ve parmak ucunda yükselip onu öptüm. Heyecanım karıncalanma gibi bir ürpermeyle omurgamdan aşağıya inip dudaklarımız temas ettiğinde daha da aşağıya yerleşerek alevlendi. Geri çekildiğimde ela gözlerindeki yeşil ve kahverengi tonlar bir girdap gibi dönüyordu, bu bir *bean sidbe*'in güçlü duygular hissettiğinin kesin göstergesiydi. İnsanların görebileceği türden bir şey değildi.

Nash başını tekrar sallayarak dile getirmedığım soruyu cevapladı.

“Seninkiler de dönüp duruyor.”

Ben içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetine rağmen gülümseyince Tod gösterimiz karşısında gözlerini devirdi. Sonra şu “özel” ölüm meleğiyle tanışmak için sessizce uzaklaştı.

Tod'un peşinden sahne arkasına girip karşı kanada geçerken şoka girmiş teknisyenleri ve sahne görevlilerini atlattığımızda karıncımda uçuşan kelebeklerin yerini ağır bir dehşet hissi aldı. Kendimi kazayla tehlikeli bir durumda bulmamak için Alt Dünya hakkında edinebildiğim kadar çok şey öğrenmeliydim ama daha fazla ölüm meleğiyle tanışmaya hevesli değildim. Özellikle de Eden'ı kimbilir ne kadar süredir ayakta tutup şarkı söylemesini sağlayan o uğursuz yaşam kaynağını emen ürkütücü, göz korkutan kadınla.

“Peki, bu ölüm meleğini efsane kılan nedir?” diye fısıldadım Nash ile ayakkabıları zeminde hâlâ ses çıkarmayan Tod'un arasında yürürken.

Bir an için Tod bana çimlerin neden yeşil olduğunu sormuşum gibi ağzı bir karış açık baktı. Sonra cehaletimi hatırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“O kadimdir. Can almaya devam eden en yaşlı ölüm meleği. Belki de var olan en yaşlı ölüm meleğidir. Doğduğunda ona verilene adı kimse bilmez ama antik Roma’da ölüm tanrıçasının adını almış: Libitina.”

Tod’a kaşlarını kaldırarak baktım. “Yani sen tarihteki en eski, korkunç ölüm meleğine takma isimle mi hitap ediyorsun?”

Tod omuz silkti ama kızardığını gördüğümü sandım. Gerçi bu neredeyse şeffaf görünen yanaklarının arkasında kalan kırmızı saten fondan da kaynaklanıyor olabilirdi. “Ona hiçbir şekilde hitap etmiş değilim. Resmen tanıştırmadık.”

“Harika,” dedim oflayıp gözlerimi devirerek. Ölüm meleği hayranı Tod’a kahramanıyla buluşmaya giderken eşlik ediyorduk. Bir *Uzay Yolu* toplantısı ve İngilizce’den Klingon³ diline sözlük olmaksızın ancak bu kadar gülünç duruma düşebilirdik.

Köşeyi döndüğümüzde Libby’yi havada kalan son İblis Nefesi kalıntısını emerken gördüm. Şeridin sonu yükselip yanağına çarptıktan sonra uzattığı dudaklarının arasında kayboldu. Kadim ölüm meleği sanki yüzüne bulaşmış bir sosu siliyormuş gibi ağzını siyah deri ceketinin koluna sürdü.

İblis Nefesi’nin ne tür bir sosta bekletildiğini bilmek istemiyordum.

“İşte orada,” dedi Tod ve sesindeki ürkek tonu duyunca yüzüne baktım. Sanki... utanmıştı.

Çekingenliğim, acemi ölüm meleğinin gözle görülür gerginliğine ilk kez tanık oluşumla eriyip gitti ve elimde olmadan gülümsedim. “Pekâlâ, haydi gidelim.” Tod’un elini tutup Libby’ye doğru iki adım atmıştım ki parmakları birden benimkilerin arasından kayıp gitti.

3 Uzay Yolu evreninde Klingon’lular tarafından konuşulan dildir. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Durup aşığı baktığımda elimden kaçmak için hem fiziksel hem de görsel forma büründüğünü fark ettim. “Sorun nedir?”

“Biraz saygınlığın halledemeyeceğı bir durum değıl,” dedi Tod sinirle. “O yüzden lütfen üç bin kúsür yıllık bir ölüm meleğini erkek gruplarının konserlerindeki ergenler gibi sıkıştırmayalım, olur mu?” Şeffaf görünümlü ellerini şeffaf görünümlü tişörtünde gezdirip omuzlarını geriye atarak Libby’ye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Belli ki kendini toparladığı için memnundu.

Bedeni her adımda biraz daha belirginleşince etrafıma bakındım; birinin onun aramızda aniden belirdeğini fark edeceğinden korkuyordum. Ama ayakkaıları hâlâ ses çıkarmadığı için henüz kendini insanlara görünür olmadığını fark ettim. Zaten fark etmezdi. Tüm gözler sahnedeıdi, yani doktorun usanmadan ve sonuç vermeyen bir şekilde Eden’la ilgilendiğı yerde.

Tod’u takip ettik, Nash’in adımlarındaki ani öz güvenden anladığım kadarıyla şimdi o da abisini görebiliyordu. Ayrıca büyük ihtimalle içten içe Tod’un, mesleğinin önde gelen uzmanlarından birinin yanında aptalca bir şey yapmasını ya da söylemesini umuyordu.

Tod durduğunda ona yetiştik, aynı boyda oldukları için Libby’nin açık yeşil gözleri Tod’un mavi gözlerine doğrudan, beni bile ürperten bir ciddiyetle baktı. Tod, “Merhaba,” dedi, kekelemediğı için onu takdir ettim. Benim dilim tamamen uyuşmuştu. Libitina çok yaşlı, deneyimliıdi ve belli ki oldukça güçlüıdü; bunlar sadece duruşundan bile belli oluyordu. Üstelik öyle inanılmaz bir güzelliğı vardı ki birden konserde muhtemelen akmuş makyajımdan ve saç düzleştiriciyle elimden geleni yapmama rağmen elektrikleıip kabadığını göz ucuyla görebildiğim kahverengi saçlarımdan utandım.

Libby uzun, siyah deri bir mont giıiyordu. Mont incecik belini kavramış ve narin kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Ölümle iç içe biri için bu montun klşe olduğunu söyleyebilirdim ama onun kadar

yaşlı biri söz konusu olunca siyah deriyi hayat kadınları ve süper kahramanlar için moda olmadan çok önceleri giymeye başladığına şüphe yoktu.

Saçı sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve beline kadar inen siyah küçük bukleleri vardı. Teni esmer ve kusursuzdu, öyle pürüzsüzdü ki kendimi gördüğüm kadar mükemmel olmadığına ikna etmek için yanağına dokunmak istedim.

Olamazdı.

Olabilir miydi?

“Evet?” dedi Libby, delip geçen bakışları Tod’a odaklanmıştı.

Ne beni ne de Nash’i gördüğüne dair bir işaret vermişti ve birden fark ettim ki çoğu ölüm meleği gibi o da *bean sidhe*’lerden nefret ediyordu. Belki de Tod’un peşine hiç takılmamalıydık.

Ama yine de Libby bize görünmez olmamıştı...

“Adım Tod, bölgesel şube müdürlüğü için çalışıyorum.” Durak-sadı, yanaklarının kızardığını görmek hoşuma gitti, hem bu sefer sahne fonuyla alakası da yoktu. “Size birkaç soru sorabilir miyim?”

Libby kaşlarını çattı ve omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi. “Hizmetimden memnun değil misiniz?” Sözlerini öfkeyle vurgulayarak, nereye ait olduğunu anlayamadığım bir aksanla sarf etmişti ve üçümüz de hiddetiyle yüzleşmekten kaçarcasına aynı anda geriledik.

“Hayır!” Tod iki elini birden kaldırdı, bense kendi korkumla boğuşmakta olduğum için onunkiyle eğlenemiyordum. “Bunun şubeyle ilgisi yok. Bu gece izinliyim. Sadece merak ediyordum. Bu işlemi...”

Libby’nin ince, siyah kaşları kalktığında gözlerinde bir keyif parıltısı gördüğümü sandım. Nihayet, “Sor,” dediğinde birden ona kanım ısındı —o her ne kadar *bean sidhe*’lerden hoşlanmasa da— çünkü Tod’a sanki boyu iki santimmiş gibi hissettirebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tod ellerini ceplerine sokup yavaşça nefes aldı.

“Nasıl bir his? İblis Nefesi. Onu... içinde tutuyorsun. Değil mi?”

Libby hafifçe başını salladıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Sahneye giderken geçtiğimiz koridorun bir benzerine doğru ilerliyordu.

Teredditle soru sorarcasına birbirimize baktık. Sonra Tod omuz silkip hızla peşinden gitti. Libby’nin çizmeleri zeminde sessizce ama hızla hareket ederken ona yetişmek için koşturmak zorunda kaldık.

“Onu, ciğerlerine derin bir nefesle çekiyorsun.” Ağır aksanı artık kullanılmayan dilleri, zamana ve zayıf hafızalara yenik düşen kültürleri çağrıştırıyordu. Sesi kısık ve boğuktu. Yaşlı. Kudretli. İçimi bir ürperti sardı, sanki duymamam gereken bir şeye tanık oluyordum. Başka kimsenin yüzyıllardır duymadığı bir şey. “İçimi dolduruyor. Soğuk ısırması gibi yakıyor, sanki Nefes içimi tüketecekmiş gibi. Bu şekilde beslenecekmiş gibi. Ama bu iyi bir şey. Yanma hissi geçerse fazla tutmuşsun demektir. İblis Nefesi ruhunu öldürür.”

Ürpertim ellerimin titremeye başladığını hissedene kadar şiddetlendi. Sol elimle Nash’in elini tutup sağ elimi de cebime soktum.

Bir çift teknisyen yanımızdan aletlerle geçtiğinde Tod son sorusunu sormak için bekledi.

“Ne kadar vaktin var?” Hızlı adımlarla dişi ölüm meleğinin yanında ilerliyordu. Nash ve ben de arkalarından, sadece konuşmalarını duyacak kadar yakında yürümekten memnunduk.

“Bir saat.” Tod’a dönerek konuştuğunda, beyaz duvarın önünde profilden görünen dudakları hareket etti. “Daha uzun sürerse çok büyük bir risk alınır.”

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordum elimde olmadan. Libby adım atarken durdu. Bana bakmak için yavaşça döndüğünde göz-

lerinde *zamanı* gördüm. Yıllar boyu süren yaşam ve ölüm, ayrıca sonsuz bir varoluş. Ellerimdeki ürperti vücuduma yayılan titre-melere dönüştü.

Dikkatini çekmiştim.

“Bu kim?” Libby bir kez daha Tod’a döndü.

“Bir arkadaş. Kardeşimin kız arkadaşı.” Başıyla Nash’i işaret etti. Nash kadının tüyler ürpertici, sinir bozacak kadar dikkatli bakışları karşısında dimdik duruyordu. Sonra Libby çizmesinin topuklarından birinde dönerek yürümeye devam etti.

İçimde bir ferahlık hissettim ve ancak o zaman Tod’un ona isimlerimizi söylemediğini fark ettim. Nash bu tedbiri ona zorla öğretmişti; ismimizi Ölüm’ün vekillerine vermek kesinlikle akıllıca olmazdı. Gerçi bir ölüm meleği isterse birinin adını öğrenmesi yeterince kolay olurdu, özellikle de günün şartlarıyla. İşte bu yüzden bir ölüm meleğinin dikkatini çekmek hiç akıl kârı değildi.

Tam o sırada stadyumun dışında siren sesleri duyuldu ve bir grup resmî giyimli kişi daha sahneye koştu ama Libby onları fark etmemiş gibiydi. “Alt Dünya’da İblis Nefesi’nden doğru şekilde kurtulmak için yerler var,” diye ekledi sanki bu konuda soru sorulmuş gibi.

“Bir ölüm meleği bu işe girmek, yani ruh yerine İblis Nefesi toplamak isteseydi başlamak için ne yapması gerekirdi?” diye sordu Tod. Libby’nin arkasından keskin, beyaz bir şekil köşeyi döndü; ayakları kaygan döşemede sessizdi.

“Önümüzdeki bin yıl atlatması.” Libby’nin aksanı sertleşti, kelimelerine uyarı tonu hâkimdi. “O zaman hâlâ yaşıyor olursan beni bul. Sana gösteririm. Ancak yalnız başına deneme. Ahmaklar korkunç ölümlere kurban gider, evlat.”

“Denemem,” dedi Tod. “Ama izlemek müthişti.”

Libby durup ona yüzünde tuhaf bir ifadeyle baktı, sanki sözler ağzından çıkana dek ne diyeceğini bilmiyordu. “Yine izleyebilirsin. Beş gün içinde döneceğim.”

“Daha fazla İblis Nefesi için mi?” diye sorduğumda ürkütücü bakışları bir kez daha bana döndü, gözlerimin içini yakıp geçerek beynime işliyor gibiydi.

“Tabii ki. Diğer aptal kendininkini perşembe günü salacak.”

“Hangi diğer aptal?” diye sordu Tod dişlerinin arasından, sert ses tonu karşısında şaşırarak ona baktım. Kaşlarını çatmış, güzel dudaklarını dehşet dolu bir kaygıyla inceltmişti.

“Addison Page. Şarkıcı,” dedi Libby, sanki gayet açık bir şeyi söyler gibi.

Tod geriye sendelediğinde Nash elini omzuna götürdü ama eli Tod’un içinden geçti.

Bir an için beyaz duvarın içinden geçip gideceğinden korktum. “Addy ruhunu mı sattı?” Tod saydam görünen alnını eliyle ovuşturdu. “Emin misin?”

Libby ona ciddi olup olmadığını sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Ne zaman?”

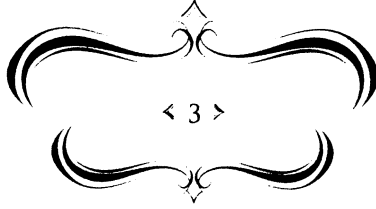
“Bu beni ilgilendirmez.” Ölüm meleği ince, esmer ellerini montunun cebine sokmuş, Tod’u kibirle izliyordu; sanki onun henüz İblis Nefesi toplamaya hazır olmadığına dair önsezisi haklı çıkmış gibiydi. “Benim işim almaya geldiğim şeyi alıp düzgün şekilde elden çıkarmak. Zaman geçiyor, evlat, elden çıkarma işlemini yapmalıyım.”

“Bekle!” Tod kolunu tuttuğunda Libby’nin mi yoksa Nash’in mi daha çok şaşırdığından emin değildim. Ama Tod sanki fark etmemiş gibi konuşmaya devam etti. “Addy ölecek mi?”

RACHEL VINCENT

Libby başını evet dercesine salladı ama sonrasında gözünü bile kırpmadan ortadan kayboldu. Birdenbire gitmişti ama sesi bir an daha havada asılı kaldı, varlığının bizzat yankısı gibi.

“İblis Nefesi’ni kendi canını alarak salacak. Ben de onu almak için orada olacağım.”

“Addy ruhunu satmış.” Tod’un sesi tuhaftı. Uzak. Sanırım şoktaydı. Ya da belki de sebebi boş koridorun yankısıydı.

Bir ses insanlar onu duyamadığında yankılanabilir miydi?

“Ee, şey. Öyle gibi,” dedim. Bu düşünce hâlâ içimi ürperti-yordu, kollarımı kumaşın üstünden ovuşturarak diken diken olan tüylerimi yatıştırmaya çalıştım.

“Kendini öldürecek.” Tod’un gözleri panik ve dehşetle kocaman açılmıştı. Onu hiç korkmuş halde görmemiştim ve korkunun dudaklarını gergin, ince bir çizgiye dönüştürüp alnını kırıltırması hiç hoşuma gitmemişti. “Onu durdurmamız gerek. Uyarmalı ya da bir şey yapmalıyız.” Tod koridorda yürümeye başladı ve Nash ile ben de peşinden koştuk. Ona yetişemezsek bir duvardan falan geçip ortadan kaybolurdu ve onu asla bulamazdık. En azından tartışmamızı bitirebileceğimiz süre dâhilinde.

“Onu ne için uyaracaksın? Kendini öldürecek diye mi?” Nash’in ayakkabıları köşeyi dönerken gıcırdadı. “Sence bunu zaten bilmiyor mudur?”

“Belki de bilmiyordur.” Tod koridor ikiye ayrıldığında durup kararsızlıkla iki tarafa baktı. “Belki de onu intihara sürükleyecek şey henüz yaşanmamıştır.” Tekrar sola baktıktan sonra sağa döndü.

“Bekle!” Öne atılıp kolunu tuttum, elimin içinden geçip gitmediğine sevinmiştim. “Nereye gittiğini biliyor musun bari?”

“Hiçbir fikrim yok.” Omuz silkti ve o an bana daha önce hiç olmadığı kadar kardeşini anımsattı. “Soyunma odasının yerini biliyorum ama buradan oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum, ayrıca oraya girebilmem için sizi de görünmez yapmalıyım.”

Soyunma odasının yerini nasıl bildiğini öğrenmek istemi-yordum ama beni gözetlemek için ne sıklıkta görünmez olduğu düşünülünce cevap açıktı.

“Evet, fizik kanunları tam bir bela.” Nash o güzel, ela gözlerini devirip sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi tek omzuyla duvara yaslandı.

“Bizi içeri sokmana gerek yok.” Addison Page’le tanışmak hoş olurdu ama yükselmekte olan bir yıldıza bir hafta içinde hem kariyerini hem de hayatım sonlandıracağını söylemek yapılacaklar listemde kesinlikle yer almıyordu. “Ben bu sefer gelemeyeceğim.” Ellerimi kalçama dayayıp benimle aynı fikirde olup olmadığını anlamak için Nash’e baktım, Tod’la ikisinin yüzündeki ifade aynıydı: Biraz eğleniyor biraz da çekiniyormuş gibi. “Ne var?”

“Ben ölüyüm, Kaylee.” Tod önümüze çıkan ilk kapının önünde durdu, eli kapı kolundaydı. “Addy cenazeme geldi. Gömüldükten iki yıl sonra soyunma odasında belirip ona kendini öldürmemesini söyleyemem. Bu kabalık olur.”

Ölüm sonrası nezaket anlayışına güldüm; “kabalık” sözcüğü durumu açıklamak için kesinlikle yetersiz kalıyordu. Ama varmaya çalıştığı noktayı anladığımda hemen ciddileştim. “Bir dakika, ona bunu bizim söylememizi mi istiyorsun?”

“Beni görürse korkup hayatının son günlerini psikiyatri koğuşunda geçirecek.”

Gerildim, sakinleştirici ve deli gömlekleri diyarında geçirdiğim kısa zamanı hatırlamak canımı sıkıyordu. “Öncelikle, oraya akıl sağlığı birimi deniyor. Ayrıca ünlü eski kız arkadaşına neşelenmesini yoksa senin yanına gömüleceğini söylemeyeceğiz. Asıl *bu* kabalık olur.”

“Zaten bize inanmaz ki,” dedi Nash, kollarını benimle dayanışma içinde olduğu gösterircesine göğsünde kavuşturarak. “Muhtemelen güvenliği arayıp bizi tutuklatır.”

“O halde inanmasını *sağlayın*,” dedi Tod bıkkınlıkla. Kolaydı sanki. “Yardım etmek için orada olacağım. Sadece beni göremeyecek.”

Nash’e baktım ve bir kez daha kendi isteksizliğimi onun yüzünde görünce içim rahatladı. Her ne kadar yardım edip Addison Page’in hayatını kurtarmayı umsam da soyunma odasından ellerim kelepçeli bir halde çıkarılmak *istemiyordum*.

Ayrıca babam beni hapisten kefaletle çıkarmak zorunda kalırsa çok fena kızardı.

Fakat durumun ne kadar kötüleşeceğine dair daha fazla fikre kapılmadan başka bir şeyin farkına vardım...

“Tod, dur bir dakika.” Onunla kapının arasına girdiğimde kapı kolunu bıraktı ama kaşlarını o sıradışı, meleğimsi şekilde çatıştı, durumdan memnun olmadığını gösteriyordu. “Bunun işe yarayacağını nereden biliyoruz? Diyelim ki bize inanıp kendini öldürmedi. Gelecek hafta, normalde kendini öldürmesi gereken zamanda başka bir sebepten ölmez mi? Adı gerçekten de o listedeyse her şekilde ölecektir, değil mi? Libby’nin onun için gelmesini engelleyemezsin, açıkçası bunu denemek bile aptallık olur.”

Nash ve Tod ölümün nasıl işlediğini ben bir *bean sidhe* olduğumu öğrendikten hemen sonra bana anlatmışlardı, hayatımın en stresli haftasıydı. Anlaşılan o ki insanlar üstlerine yapıştırılmış

son kullanma tarihleriyle dünyaya geliyorlardı, tıpkı marketteki yiyecekler gibi. Ölüm meleklerinin göreviyse son kullanma tarihine göre harekete geçip ölen kişinin ruhunu alarak geri dönüşüm yapılması için götürmekti.

Bildiğim kadarıyla bir insanın yaşamını uzatmanın tek yolu ölüm tarihini başka birininkiyle değiştirmekti. Böylece yaşam ile ölümün dengesi korunuyordu. Yani Addison Page'in hayatını kurtarırsak ki bu, *bean sidhe*'ler olarak Nash'le yapabileceğimiz bir şey, başka biri onun yerine ölmek zorunda kalır ve bu kişi herkes olabilir. Ben ya da Nash, ya da yanımızdan geçen herhangi biri.

Tod ve Addison'a yardım etmek istesem de o bedeli ödemek gibi bir niyetim yoktu, başkasından da ödemesini isteyemezdim.

Tod gözlerini kırptırdı, kaşlarını çatmaya devam etse de hüzünlü gözleri gerçeği yansıtıyordu. "Biliyorum." İç geçirdi ve geniş omuzları düştü. "Ama henüz listeyi görmedim, o yüzden bunun için şimdiden kaygılanmayacağım. Yapacağım şeyse intihar etmesini engellemeye çalışmak. Fakat yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen çocuklar." Bakışları Nash ile benim aramda gidip geldi. Nash kaşlarını çatıp yeniden duvarın yanındaki kapıya yaslandı, geçmişteki birkaç tartışmamızdan hatırladığım, o yerimden kıpırdamazsınız pozunu takınmıştı. "Tod, *bean sidhe*'lerin ölüm meleklerinin işine karışmasının tehlikeli olduğunu söyleyen sendin."

"Ne zaman öleceğini bilmenin bir insanın son günlerini mahvettiğini de," diye ekledim, sözlerinden bazılarını başına kakabilmiş olmaktan sapkın bir zevk almıştım.

Tod omuz silkti. "Biliyorum ama bu farklı."

"Nedenmiş?" diye sordu Nash, sert bakışlarını Tod'a yönlendirmişti. "Bu sefer söz konusu eski sevgilin diye mi? Belli ki asla unutamadığın..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ölüm meleğinin yüzünde öfke belirdi, kardeşininkini andırıyordu ama altında onun bile saklayamadığı bir acı ve kırılgnlık saklıydı. “Bu farklı çünkü o ruhunu sattı, Nash. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

Nash’in gözleri bir an için kapandı ve derin bir nefes aldı.

Tekrar Tod’a baktığında gözlerinde öfkeden çok anlayış vardı. “Bu onun seçimiydi.”

“Neye bulaştığını bilmiyordu! Biliyor olamaz!” diye bağırdı ölüm meleği, öfke ve düş kırıklığının derinliği karşısında afallamıştım. Onu daha önce duygularını bu kadar net bir biçimde yansıtırken hiç görmemiştim.

“Neye bulaştı?” Sırayla iki kardeşe bakarak kollarımı kavuşturup bir cevap bekledim. Her zaman bir şeyleri bilmeyen kişi olmaktan nefret ediyordum.

En sonunda Nash iç geçirip dikkatini bana verdi. “Ruhunu bir şeytana sattı ama şeytan ruhu o ölene kadar tam anlamıyla kullanamayacak. Öldüğü zaman da ruhu sonsuza dek o şeytana ait olacak. Sonsuza dek. Şeytan ruhuyla ne isterse yapabilir ama şeytanlar acı ve karmaşadan beslendiğine göre, büyük ihtimalle Addison’ın ruhuna işkence edecektir –yani Addison’dan geriye kalanlara– dünyanın sonuna dek. Ya da Alt Dünya’nın sonuna dek. Hangisi daha önce gelirse.”

Konserden önce yediğimiz akşam yemeği midemi bulandırdı ve hamburger geri çıkmaya niyetlendi.

“Val yengenin Belphegore’a verdiği ruhların başına gelen bu mu?” Nash hüznü bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı ve ellerim korkuyla kıvrılıp soğuk, nemli yumruklara dönüştü. “Ama bu adil değil. O kızlar yanlış bir şey yapmadı, şimdi ruhları sonsuza dek işkenceye mi maruz kalacak?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

son kullanma tarihleriyle dünyaya geliyorlardı, tıpkı marketteki yiyecekler gibi. Ölüm meleklerinin göreviyse son kullanma tarihine göre harekete geçip ölen kişinin ruhunu alarak geri dönüşüm yapılması için götürmektir.

Bildiğim kadarıyla bir insanın yaşamını uzatmanın tek yolu ölüm tarihini başka birininkiyle değiştirmektir. Böylece yaşam ile ölümün dengesi korunuyordu. Yani Addison Page'in hayatını kurtarırsak ki bu, *bean sidhe*ler olarak Nash'le yapabileceğimiz bir şey, başka biri onun yerine ölmek zorunda kalır ve bu kişi herkes olabilir. Ben ya da Nash, ya da yanımızdan geçen herhangi biri.

Tod ve Addison'a yardım etmek istesem de o bedeli ödemek gibi bir niyetim yoktu, başkasından da ödemesini isteyemezdim.

Tod gözlerini kırptırdı, kaşlarını çatmaya devam etse de hüzünlü gözleri gerçeği yansıtıyordu. "Biliyorum." İç geçirdi ve geniş omuzları düştü. "Ama henüz listeyi görmedim, o yüzden bunun için şimdiden kaygılanmayacağım. Yapacağım şeyse intihar etmesini engellemeye çalışmak. Fakat yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen çocuklar." Bakışları Nash ile benim aramda gidip geldi. Nash kaşlarını çatıp yeniden duvarın yanındaki kapıya yaslandı, geçmişteki birkaç tartışmamızdan hatırladığım, o yerimden kıpırdatamazsınız pozunu takınmıştı. "Tod, *bean sidhe*lerin ölüm meleklerinin işine karışmasının tehlikeli olduğunu söyleyen sendin."

"Ne zaman öleceğini bilmenin bir insanın son günlerini mahvettiğini de," diye ekledim, sözlerinden bazılarını başına kakabilmiş olmaktan sapkın bir zevk almıştım.

Tod omuz silkti. "Biliyorum ama bu farklı."

"Nedenmiş?" diye sordu Nash, sert bakışlarını Tod'a yönlendirmişti. "Bu sefer söz konusu eski sevgilin diye mi? Belli ki asla unutamadığın..."

Ölüm meleğinin yüzünde öfke belirdi, kardeşininkini andırıyordu ama altında onun bile saklayamadığı bir acı ve kırılganlık saklıydı. “Bu farklı çünkü o ruhunu sattı, Nash. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

Nash’in gözleri bir an için kapandı ve derin bir nefes aldı.

Tekrar Tod’a baktığında gözlerinde öfkeden çok anlayış vardı. “Bu onun seçimiydi.”

“Neye bulaştığını bilmiyordu! Biliyor olamaz!” diye bağırды ölüm meleği, öfke ve düş kırıklığının derinliği karşısında afallamıştı. Onu daha önce duygularını bu kadar net bir biçimde yansıtırken hiç görmemişti.

“Neye bulaştı?” Sırayla iki kardeşe bakarak kollarını kavuşturup bir cevap bekledim. Her zaman bir şeyleri bilmeyen kişi olmaktan nefret ediyordum.

En sonunda Nash iç geçirip dikkatini bana verdi. “Ruhunu bir şeytana sattı ama şeytan ruhu o ölene kadar tam anlamıyla kullanamayacak. Öldüğü zaman da ruhu sonsuza dek o şeytana ait olacak. Sonsuza dek. Şeytan ruhuyla ne isterse yapabilir ama şeytanlar acı ve karmaşadan beslendiğine göre, büyük ihtimalle Addison’ın ruhuna işkence edecektir –yani Addison’dan geriye kalanlara– dünyanın sonuna dek. Ya da Alt Dünya’nın sonuna dek. Hangisi daha önce gelirse.”

Konserden önce yediğimiz akşam yemeği midemi bulandırdı ve hamburger geri çıkmaya niyetlendi.

“Val yengenin Belphegore’a verdiği ruhların başına gelen bu mu?” Nash hüznü bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı ve ellerim korkuyla kıvrılıp soğuk, nemli yumruklara dönüştü. “Ama bu adil değil. O kızlar yanlış bir şey yapmadı, şimdi ruhları sonsuza dek işkenceye mi maruz kalacak?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ruh kaçakçılığı bu yüzden yasadı.” Tod’un sesinde anlayıştan kaynaklanan bir yumuşaklık ve kederli bir ağırlık vardı.

“Ruhunu satmak da yasadı mı?” İçimde bir umut ışığı yükseldi. Belki de Addison ruhunu küçük bir ayrıntı sayesinde geri alabilirdi!

Ama ölüm meleği başını iki yana salladı. “Yaşayanların ruhları çalınamaz. Sahipleri tarafından verilebilir, satılabilir ya da ölümlerinden sonra kaçırılabilir, bedenlerinden çıktıktan sonra. Alt Dünya’da insan ruhları için inanılmaz bir pazar var, Addy’nin yaptığı da tamamıyla yasal. Ama yine de neye bulaştığına dair en ufak bir fikri yok. Olamaz.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. O dört masum ruh için mi yoksa ruhundan kızınınkini kurtarmak için vazgeçen yengem için mi daha çok üzüleceğimi şaşırmıştım. Ya da yakında onlarla aynı kaderi paylaşacak Addison Page için mi.

“Ona söylememiz lazım.” Nash’in gözlerine baktım ve bir kez daha yeşil ve kahverengilerin, bu sefer korku ve tereddütle döndüğünü gördüm; ruhunun aynasından yansıyan görüntüden anladığım buydu. “En azından denemezsek kendimi affedemem.”

“Kaylee, bu bizim sorumluluğumuz değil,” dedi, itirazı güçlü bir sağduyuyla desteklenmişti. “Bu şeytan çoktan onun ruhunu almış. Ne yapabiliriz ki?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Belki şeytanla anlaşmasını bozmasına falan yardım edebiliriz. Bu mümkün mü?”

Nash başını üzüntüyle iki yana salladı. “Bazı prosedürler var ama Kaylee, bu çok tehlikeli...” Ama fikrimi değiştiremeyeceğini biliyordu. Bu sefer yapamayacaktı. Yüzünden belliydi.

“Yapabileceğim bir şey varsa ruhuna işkence yapılacağını bile bile arkamı dönüp gidemem. Ya sen?”

Cevap vermedi ve o katı sessizliği beni Addison’ın ruhunu tamamen ele geçirmek için bekleyen şeytandan daha çok korkuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantezy.org>

Sonra elimi tuttu ve içim rahatlayarak derin bir nefes verdim. “Önden buyur, ölüm meleği,” dedi. “Ayrıca acele etsen iyi olur. Eden öldüğü için Addy büyük ihtimalle final gösterisi için kalmayacaktır.” Önceki gösterilerin hepsi Addison’ın çıkacak albümünden şarkılarla son bulmuştu.

Nash’in uyarısını dikkate alarak sahne arkasına doğru yol aldık. Tod arada sırada kilitli oda ve yan koridorlarda belirip onu takip ettiğimizden emin oluyordu. Addison’ın hâlâ odasında olduğundan emin olmak için iki kez de onun yanına gitti.

Giyinme odasına yaklaştıkça koridorlarda daha fazla insana rastlıyorduk, hepsi de Eden’in sahnede yere yığılışından bahsediyordu. Biz sahneden ayrıldıktan kısa süre sonra hastaneye yetiştirilmişti, ambulans görevlileri ona kalp masajı ve suni solunum yaptığı halde kimse yaşayacağını düşünmüyordu.

Bizimse zaten bu konuda şüphemiz yoktu.

Boyunlarımızdaki kimlikler sayesinde kimse bizi dışarı atmaya çalışmadı, hatta nereye gittiğimizi bile sormadılar. O yüzden nihayet Addison’ın soyunma odasına geldiğimizde bunu yapmanın fazla kolay olduğunu düşünmeden edemedim.

Haklıydım. Kapısının dışında bir güvenlik görevlisi duruyordu. Rulo yaptığı gazetesini yumruğunun arasına sıkıştırmıştı ve kol kasları savaşı topları kadar büyüktü.

“Sırada ne var?” diye fısıldadım, kapalı kapıdan altı metre ötedeki çeşmeden su içmek için eğilerek.

“Hâlâ yalnız olduğundan emin olayım da,” dedi Tod, öyle yüksek sesle konuşuyordu ki irkildim ama sonra başka kimsenin onu duymadığını fark ettim. “Sonra da korumadan kurtulurum.”

Daha bunu nasıl yapmayı planladığını soramadan ortadan kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nash ve ben koridorda kol kola yürüyüp şüphe çekmemeye çalıştık ve ben geçen her saniye bizimle geldiği için ona daha da minnettar kaldım. Çünkü bunu o yanımda olmasa bile yapacaktım. Korumanın gece ve içeride olmamıza rağmen güneş gözlüğü vardı, bu yüzden bizi izleyip izlemediğinden emin değildim ama yine de izlediğine iddiaya girerdim.

Aniden bir el dirseğime dokundu ve Tod birden yanımda belirdi. Korkup zıpladığımda koruma yavaşça bana doğru baktı.

“Şunu yapmasana!” diye fısıldadım öfkeyle.

“Affedersin,” dedi Tod ama o kadar da pişman görünmüyordu. “Annesi de içeride ama arabayı çağırmak için çıkacak.”

Daha sözünü yeni bitirmişti ki soyunma odasının kapısı açıldı ve Addison Page’in daha yaşlı, esmer versiyonu dışarı çıktı. Korumaya başıyla selam verdikten sonra koridorda ilerleyerek tek kelime etmeden ve yüzümüze bile bakmadan yanımızdan geçip gitti.

“Şimdi...” Tod bu sefer fısıldadı, sanki bizi girişmek üzere olduğumuz parmak ucu harekâtına hazırlıyor gibiydi. “Siz ikiniz köşedeki tuvalette saklanın. Ben korumanın dikkatini dağıtırken Addy’nin odasına süzülün, sonrasında ben de yanınıza geleceğim. Hızlıca dikkatini çekecek bir şeyler söyleyin ki bağırma fırsat bulamasın.”

İçimden bir ses bunun kolay olmayacağını söylüyordu.

“Bu iş kötü sonuçlanırsa seni öldüreceğim,” diye tısladı Nash, ölüm meleğinin peşinden köşeyi dönüp tuvalete doğru ilerlerken.

“Bunun için biraz geç kaldın,” dedi Tod öfkeyle. Sonra tekrar gözden kayboldu.

Boş olduğundan emin olmak için kadınlar tuvaletinin kapısını açtıktan sonra elimle Nash’i çağırarak kapıyı hafif aralık bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

O, etrafın temizliğine ve taze çiçeklere büyülenmiş şekilde bakınırken ben de aralıktan dışarıyı gözetleyip Tod'dan ortalığın güvenli olduğuna dair bir işaret bekledim.

Tuvalete gireli daha birkaç saniye olmuştu ki Addison'm soyunma odasından bize doğru yaklaşan hızlı ayak sesleri duydum. Tod köşede belirdiğinde tamamen fiziksel formdaydı ve yüzünde vahşi bir tebessüm, kolunun altında da korumanın gazetesi vardı. Koruma peşinden koşturuyordu ama zavallı adam besbelli hız için değil güç için yaratılmıştı çünkü Tod her adımıyla aralarına biraz daha mesafe koyuyordu.

Koruma, "Buraya gel, küçük serseri!" diye bağırdı, devasa kolları iki yanında çaresizce inip kalkıyordu.

Tod tuvaletin önünden geçerken bana baktı ve göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirdim. Sonra bir sonraki köşeyi döndü ve koruma da peşinden gitti.

İkisi gider gitmez Nash'le soyunma odasına koştuk, korumanın her an dönebileceğinden korktuğumuz için kalplerimiz heyecanla atıyordu. Kapının önünde el ele durduğumuzda gerginlikten kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Nash gözlerime baktı sonra da başıyla kapı kolunu işaret etti.

"Sen yap," diye fısıldadım. "Beni tanımıyor ama seni hatırlayabilir."

Nash gözlerini devirdiyse de kapıya uzandı. Eli bir an kapı kolunun üzerinde duraksadı, sonra yüzünde beliren kararlılığı –yoksa pes ediş miydi?– gördüm. Kapı kolunu çevirip tek bir hareketle kapıyı açtı, öyle atılgandı ki cesaretine imrendim.

İçeri girip beni de çektikten sonra kapıyı kapadı.

Kendimi Addison'ın güvenliği çağırmak için çılgık atmasına hazırlayarak bekledim. Ancak Addison Page'i ne duydum ne de varlığına dair bir işaret gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama odası *harikaydı*. Bir duvara yaslanmış gösterişli kıyafetlerle dolu bir askılık vardı, yanında da ayaklı bir boy aynası. Onun yanında da çok sayıda büyük, buzlu ampulün aydınlattığı bir makyaj masası duruyordu.

Bir köşede et, peynir, meyve ve tadımlık tatlı çeşitleriyle dolu tepsilerin dizili olduğu küçük, yuvarlak bir masa yer alıyordu. Odanın merkezindeyse PlayStation 3'e bağlı düz ekran bir televizyonun etrafında bir kanep ve iki koltuk vardı.

Ancak Addison Page ortada yoktu.

Nash kaşlarını soru sorarcasına kaldırınc a omuz silktim. Sonra akan su sesi dikkatimi daha önce fark etmediğim kapıya çekince olduğum yerde zıpladım. Soyunma odasının özel bir tualeti vardı. Addison Page de oradaydı.

“Araba hazır mı?” Şarkıcı tuvaletten çıkıp makyaj masasına doğru yürüdü, sol kulağındaki küpeyi çıkarırken başını öteki tarafa çevirmişti. Sonra başını kaldırdığında donup kaldı. Bir an için çığlık atacağını sandım. Ama sonra Nash konuşunca yüzündeki ifade yumuşadı, sadece gerçek korkuyu geçiştirecek kadar.

“Selam, Addison,” dediğinde Etki’si sıcak, huzur veren bir esinti gibi odaya yayılarak Addison’ın diken diken olan tüylerini indirip benim de gerginliğimi dindirmeyi başardı. Erkek *bean sidhe*’ler işitsel anestezi olayında ustayken, türümüzün dişileri sadece kulak zarı patlatacak kadar yüksek bir sesle çığlık atıyordu.

Adil sayılmazdı, değil mi? Ne var ki zaman zaman işe yarıyordu.

Bir an için Addison’ın ünlü, peri kızlarını andıran hatlarında sıkıntıya benzer bir ifade belirdi, hemen sonrasındaysa yerini zarif, parlak, beyaz bir gülümseme aldı. “Şey, pek iyi bir zamanlama sayılmaz. Eden’ı görmek için hastaneye gitmek üzereyim,” diyerek açık renkli saçlarının arasındaki mavi tutamı geriye attı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

makyaj masasından bir kalem aldı. “Ama sanırım hızlı bir imza için vaktim var.”

Hayranı olduğumuzu sanmıştı. Eden’in öldüğünü de bilmiyordu. Önce hangi yanlış anlaşılmayı düzeltceğimi bilemediğim için kötünün iyisiyle başladım.

“Şey, biz hayranların değiliz.” Omuz silkerek ellerimi ceplerime soktum. Kaşlarını çatığında sözlerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim. “Yani *hayranınız*. Müziğini çok seviyoruz. Ama buraya bu yüzden gelmedik.”

Kaşlarını biraz daha çatı. Nash’in Etki’siyle bile, korumasına seslenmesine en iyi ihtimalle bir dakikadan daha az zaman kalmıştı, adam da çoktan yerine dönmüş olmalıydı.

“Ne istiyorsunuz?” Addison o güzel, imkânsız sayılacak kadar açık mavi gözlerini kıstıysa da tebessümü arkadaşçaydı. Ya da en azından ihtiyatlı.

Nash’e baktım, biraz yardım etmesini umuyordum ama sadece omuz silkip konuşmam için bana işaret etti. Ne de olsa onu bu işe ben bulaştırmıştım.

“Bir şey söylememiz gerek.” Duraksayarak kanepeye baktım. “Acaba oturabilir miyiz?”

“Neden?” Şimdi tereddütünü apaçık gösteriyordu ve elini cep telefonunun olduğu cebine soktu.

“Kimsiniz?”

“Adım Kaylee Cavanaugh, bu da Nash Hudson. Sanırım ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz.”

Alnındaki çizgiler daha da derinleşti ve elini beline koydu. “Hayır, ben... Bir dakika. Hudson mı?” Gözleri anlayışla parıldadı.

Nash başını evet dercesine salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tod’un kardeşi.” Addison elini cebinden çıkarıp ne kadar etkilendiğini göstermek istercesine göğsüne götürdü. “Tanımadığım için üzgünüm. Seni cenazeden beri görmemiştim. Nasılsın?”

“İyiyim.” Nash ona hafif hüzünlü bir tebessümle baktı. “Ama sen değilsin.”

Addison’ın yüzünde yeniden endişe belirdi ve eli bir kez daha cebine girdiğinde ince, altın zincirli bileziği kolunda yukarı kayd. “Neler oluyor?”

Ben daha cevap veremeden Tod yanımda belirdi, korumadan kaçtığı için soluk soluğaydı. “Ne kaçırdım?”

“Hiçbir şey,” dedi Nash, belli ki onu görmediyse bile duymuştu. “Ona daha söylemedik.”

“Neyi söylemediniz?” Addison telefonu cebinden çıkarıp açtı, şimdi tam anlamıyla korkmuştu. “Neler oluyor?”

“Bir şey söylesene,” dedi Tod beni dirsekleyerek. Ona ters ters baktım, Addison da gözlerimi çevirdiğim noktaya... hiçliğe baktı. Onu göremiyor ve belli ki duyamıyordu. “Konuşmaya başla yoksa birilerini arayacak.”

Tod’u dirsekleyerek, “Biliyorum!” diye fısıldadım. Orada değilmiş gibi davranmanın Addison açısından bir yararı yoktu. Çoktan çatlak olduğumuzu düşünüyordu zaten. “Addison, lütfen otur. Sana bir şey söylememiz lazım ve kulağa çok... tuhaf gelecek.”

“Zaten şu an her şey öyle geliyor. Bence gitmelisiniz.” Kapıya doğru ilerlemeye başladı, kolunu da yolu gösterircesine uzatıyordu. “Beni korkutuyorsunuz.”

“Bir şey yap!” diye bağırdı Tod, bu sefer gözlerini kocaman açmış çaresizce bakıyordu.

Nash derin bir iç geçirdiğinde ne yapacağını daha sözler ağzından çıkmadan anlamıştım. Ancak onu engelleme fırsatım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmadı. “Pekâlâ, olay şu. Beş gün sonra kendini öldüreceksin, biz de seni vazgeçirmeye geldik.”

Addison gözlerini kırptırdı ve bir an için korkusu şaşkınlığa dönüştü, sonra boştaki eli koltuğu kavradı ve öfkesi açığa çıktı. “Dışarı. Hemen.”

“Ne yani, sözlerine biraz olsun Etki ekleyemedin mi?” dedim, Nash’e öfkeyle bakarak.

“Anlayabilmesi için eklemedim.” Bakışları Tod’a yöneldi. “Sana dinlemeyeceğini söylemiştim.”

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu Addison, sesi hem tizleşmiş hem de yükselmmişti.

“Ona göstermek zorundasın,” dedim Tod’a, şarkıcının paniklemek üzere olduğunu farkındaydım. “Bizi dinlemeyecektir ama seni görmezden gelemez.”

Tod, fikrini sorarcasına Nash’e baktı ama kardeşi başını sallamakla yetindi, kalçasını da fazla doldurulmuş bir koltuğa dayamıştı. “Başka bir yolu olduğunu sanmıyorum.”

Tod iç geçirdi ve Addison’ın yüzündeki şaşkınlıktan onu duyduğunu anladım. Bir saniye sonra geriye zıpladı ve boştaki elini şoka uğramış bir halde boğazına götürdü. “Olamaz...”

Onu görebiliyordu.

“Addy, lütfen korkma.” Tod ellerini ona doğru çevirip sakinleştirmek istercesine kaldırdı.

“Başka bir seçeneğim mi var?” Addison makyaj masasına doğru yavaşça gerilemeye başladı, her adımında sivri topuklu ayakkabılarından birini diğerinin ardına dikkatle atıyordu. “Sen öldün. Seni tabutunda gördüm.”

Görmüş müydü? Bir elim belimde, şaşkınlıkla Tod’a döndüm. “Bir dakika, gerçekten de tabutun *içinde* miydin?”

“Fazla uzun kalmadım,” diye mınıldandı. Sonra da, “Konumuz bu değil, Kay,” dedi.

Ah, evet. Ruhsuz pop yıldızı intihar etmeyi planlıyordu. *Odaklan, Kaylee.*

“Kimsin sen?” diye sordu Addison. Bacaklarının arka tarafı makyaj masasına çarpınca destek almak için masanın kenarlarını kavradı. “Bunu nasıl yaptın?”

Tod’un aniden belirmesinden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Canlanmasından bahsediyor da olabilirdi.

“Addison, o Tod. O olduğunu biliyorsun,” dedim, çaresizce yanılmadığımı umuyordum. En azından şoktan ardına kadar açılmış gözleri ölü, eski erkek arkadaşına kenetlenmiş de olsa beni dinlediğini.

Nefes alış veriş yavaşladı ve açık mavi gözleri kısıldı. Tod’u inceliyordu, büyük olasılıkla panikleyip yardım çağırmak ile sakinleşip dinlemek arasında gidip geliyordu. Onun yerinde olsam hangisini seçeceğimi gerçekten bilmiyordum. Ama sonra başını iki yana salladı, uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalışır gibiydi ve gözleri tekrar inkâr içinde parladı.

“Hayır. Sen o değilsin. Olamazsın. Bu bir tür şaka ya da numara. Yine *Punk’d*’a çıkacağım, değil mi? Ashton, eğer buralardaysan, bu hiç *komik değil!*” Yüzü öfkeden kızardı ve gözleri doldu.

“Kanıtlamak zorundasın,” diye fısıldadım, Tod’a göz ucuyla bakarak.

İç geçirdi ve bu kadar sakin kalabilmesine şaşırdım.

“Beni tanıyorsun, Addy. Hurst’te, lisedeyken sekiz ay çıktık, dizinin ilk bölümü için kabul edilmenden önceydi. Sen birinci sııftaydın, ben de ikinci. Hatırladın mı?”

Addy cevap vermek yerine kollarını kavuşturup gözlerini devirdi. “Bunu pek çok kişi biliyor. Bir röportajda Tod’dan bahsetmiştim, paparaziler de peşimden cenazesine geldi. İyi denemeydi ama bu iş bitti. Güvenliği çağırmadan gidin buradan.”

Gazetecilere Tod’dan mı bahsetmişti? Vay canına. *Gerçekten yakınmışlar demek ki...*

“Addy, ilk randevumuzu hatırlıyor musun? Basına bundan bahsetmedin, değil mi?”

Addy başını yavaşça iki yana salladı, dinliyordu ama kolları kavuşturulmuş halde kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dondurma yemek için Marble Slab’de West End’e gittik, kaldırımdaki şövaleli bir adama karikatür çizdirdik. Hâlâ saklıyorum. Sonra eve dönerken yolda seni araba tuttu ve yol kenarına kustun. Hatırlıyor musun? Bundan başka kimseye bahsetmedin, değil mi?”

Addy tekrar başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. “Tod?” Addison’ın ünlü sesi bu hecede tizleşip çatladı.

Tod başını sallayınca Addison kendine sarıldı. “Nasıl?.. Bu imkânsız. Seni gördüm, ölüydün. Sen *ölüydün!*”

“Eh, şey, anlaşılan ölüm her zaman sanıldığı gibi kalıcı olmuyormuş,” dedi Nash sakın, yumuşak bir sesle ve bedenimdeki gerginlik ilk sözleriyle dinmeye başladı. “Ölüydü. Ama artık değil. Yani öyle sayılır.”

Addison’ın gözleri Tod’dan hâlâ yaşayan abisine giderken omuzları gevşedi. “Nasıl? Bu hiç mantıklı değil.” Bu olay karşısında olması gerektiği kadar şaşkın değildi. Şansımız yaver giderse, Nash dinleyemeyecek-kadar-dehşete-uğramış ve anlayamayacak-kadar-sakin arasında bir denge kurabilirdi.

“Burada mantıklı gelmiyor,” Nash elini hafifçe alına vurdu, “ama bence doğru olduğunu içinde bir yerde biliyorsun. Daha önce de tuhaf şeyler gördün, değil mi Addy?” Sesi bu soruyla canlandı ve bir adım atarak onun gözlerine baktı. “Ruhunu sattın, o süreçte de bir sürü tuhaf şey görmüş olmalısın...”

Addison’ın şaşkınlığı bir an için hafif sersem halini bozdu ve ağzını açmasına sebep oldu ama ruhunu sattığını nereden bildiğini soramadan Nash devam etti. “Ama hepsi gerçektir ve Tod da öyle.”

Addison’ın bakışları bir kez daha ölüm meleğine yöneldi, Nash korkusunu dindirip o inatçı, insanlara özgü inkârını susturunca Tod’u gerçekten *görebildiğini* anladım. “Sen nasıl... buraya geldin?”

Ölüm meleği omuz silkti, dudakları hafif bir muziplikle kıvrıldı. “Kapıdaki korumanın dikkatini dağıttım, sonra da içeri girdim.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Addison kaşlarını çatı, sonra dudaklarında küçük bir tebessüm belirip o ünlü, rengi ürkütücü derecede açık gözlerine yayıldı. “Görüyorum ki ölmek espri anlayışını öldürmemiş.”

Gerçi toprağın içinde bir güzel kestirmek yeteneğini tam anlamıyla canlandırmış sayılmazdı...

Addison kendi kötü esprisine güldü. “Vay be. Böyle bir cümle kuracağımı hiç sanmazdım.”

“Yani bir sorun yok mu?” diye sordum, kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Dehşete kapılman bitti mi?”

Omuz silkip ellerini beline koydu. “Yeniden bir çöküş yaşamayacağıma söz veremem ama Tod belli ki burada ve hayatta. Gerçekleri inkâr edemem.”

Onu şimdiden sevmiştim.

“Öyleyse oturabilir miyiz?” Tod lüks koltuk takımını işaret etti.

“Evet.” Addy sert görünen, yeşil arkalıklı koltuklardan birini çevirip otururken onunla takım olan çizgili kanepeyi işaret etti. “Ama annem birkaç dakikaya gelir ve bunu benim kadar iyi karıştılamayacaktır.”

“Buna hiç şüphem yok,” diye mırıldandı Tod. Addy’nin karşısındaki koltuğa oturdu, ben de kanepeye geçtim. Tod işaret edince, annesinin geldiğini anlayabilmemiz için Nash kapıyı kilitledi ve sonra kanepede yanıma oturdu. “Kardeşimi hatırlıyorsun, değil mi?”

“Tabii. Nash. Uzun zaman oldu.” Addison bacak bacak üstüne atıp gülümsedi; ölümsüz ruhunu ve yaklaşan intiharını konuşmaya gelmemişiz gibi. Addison onun yerinde olsam kalabileceğimden çok daha sakindi ve itiraf etmeliydim ki soğukkanlılığını biraz kıskanmıştım. Öte yandan belki de bu bir aktris olmanın getirdiği avantajlardandı.

Muazzam ün ve servet de.

Bakışları bana döndü ve gözlerimin içine baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Sen de Kaylee’sin, değil mi?”

Başımı sallayıp ona içten bir gülümsemeyle baktım. İnsanlar adımı ilk tanışmadan sonra nadiren hatırlardı. Oldukça kolay unutulabilecek biriydim. En azından çılgık atmadığımda.

Tod herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi ve döndüğümde onun, karşısında oturan Addison’ı dikkatle izlediğini gördüm. Şüphe götürmeyecek şekilde fiziksel forma bürünmüş ayağını kabarık halıya vuruyordu. “Addy, kendini öldüremezsin,” dediğinde kimsenin hazır olmadığı konuşmaya yaptığı ani girişi algılamamız bir saniyemizi aldı.

İlk önce Addison kendine geldi. “Öyle bir planım da yok.” Omuz silkip gülümsedikten sonra kendi sorusunu sordu. “Peki, iki yıl önce ölüyken şimdi nasıl hayattasın? Annen kafayı falan yemiştir herhâlde?” Dizginlenemez merakı kusursuz hatlarını sahne ışıklarının yapamayacağı kadar aydınlatmıştı.

“Durum biraz karışık.” Tod çenesinin altındaki sarı tüyleri hafifçe sıvazladı. “Sana sonra hepsini anlatırım ama şimdi kendini öldürmeyeceğini bilmem gerekiyor.”

Sesindeki ciddiyet beni şaşırttı, Tod’un daha önce bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. Başkası için böylesine samimi bir şekilde kaygılandığını. “Lütfen,” dedi ve bu son kelimesi kalbimi, çürütürcesine sızlatan bir acıma duygusuyla sarstı. Gerçi hangisine daha çok üzüldüğümünden emin değildim: Beş gün ömrü kalan ruhsuz pop yıldızına mı yoksa onu yeniden kaybedecek ölüm meleğine mi?

Addison kaşlarını çatı. “Öldürmeyeceğim, dedim ya. Hayatımı seviyorum.”

Kollarını tüm odayı kucaklarcasına açtı, kimin onun hayatını *istemeyeceğini* sorar gibiydi.

Tod yavaşça nefes verdi, yüz hatları şüphe ve endişeyle ağırlaştı. Ona inanmıyordu. Nasıl inanabilirdi ki, özellikle de Libby'nin içeriden verdiği bilgi düşünülürse?

"Belki de henüz böyle bir planı yoktur." Nash'in göğsüne yaslanmak için yer değiştirdim. Kolları etrafıma dolandı, parmakları kaburgalarımı sarınca nabzım hızlandı. "Belki buna sebep olacak şeyi henüz yaşamamıştır."

Tod başını salladı ve gözleri dalıp gitti. "Evet." Tekrar Addison'a döndü. "Yolunda gitmeyen bir şey var mı, Addy? Herhâlde çok stres altındasındır. Annen bunu yapman için seni zorluyor mu? Bir şey mi *kullanıyorsun*? Birkaç ay önce bazı söylentiler vardı..."

"Hayır." Addison sözünü kesti, gülümsemesi koparılmış bir çiçek gibi soldu. "Bir sorun yok, Tod. En azından ciddi bir şey yok. Baskı var ama baskı, kim olursan ol ve ne yaparsan yap olacaktır."

Ne kadar da doğru...

"Ayrıca bir şey mi *kullanıyorum?*.." Kaşlarının arasında sert bir çizgi oluştu ve koltuğunun kollarını kavrarken bilekliği kumaşına bastırdı. "Bana bunu sorduğuna bile inanamıyorum, hem de annem hâlâ o lanet olası ağır kesicilere bağımlıyken."

Tod iç çekip öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Böyle endişeli. "Yine mi kötüleştii?"

Addy bilekliği çevirdi. "Baş edemeyeceğim gibi değil."

"Emin misin?" diye sordu Tod, belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Uyuşturucu yüzünden kendinden geçmiş bir ebeveyn bir hayli stres yaratabilirdi. Özellikle de Addison Page gibi özel hayatı belirsiz bir kavramdan ibaret olan biri için.

"Senin orada oturduğundan olduğum kadar." Addy kendi şakasına zoraki, rahatsız bir gülüş ekleyince ölüm meleği gözlerini devirdi. "Hiçbir sorunum yok, Tod. Eden'in sahnede yığılması dı-

şmda. Birkaç dakika sonra onu görmeye gideceğiz.” Duraksayıp kucagında birleştirilmiş ellerine baktı. “Siz de gelmek ister misiniz? Onu görmenize izin vereceklerini sanmıyorum ama yanımda birilerinin olması iyi olurdu.”

“Addison...” diye başladım ama tereddüt ettim. Daha önce kimseye bu kadar kötü bir haber vermemiştim ama birinin ona söylemesi gerekiyordu. “Eden sahnede öldü.”

Addison inkârını tekrar edercesine başını iki yana salladı. “Nereden biliyorsun?..” Bir şeyin farkına varınca durup Tod ve Nash’e baktı. “Bunun benim... kendimi öldürmemle bir ilgisi var mı?”

Bu konuyu konuşmaktan çekinerek Tod’a bıraktım.

“Bilmiyoruz,” dedi en sonunda. “Ama Addy, bana söz vermen gerek...”

Birden arkamızdaki kapı kolu çevrildi ve ardından besbelli açılmasını bekleyerek kapıya dayanan kişinin ahşaptan çıkardığı *pat* sesi geldi. “Addy?” diye seslendi bir kadın. “Ne yapıyorsunuz? Kapıyı aç.”

Addison ayağa öyle hızlı kalktı ki *benim* başım döndü, avuç içlerini telaşla pantolonun kenarlarına sürüyordu. “Bir dakika, anne,” diye cevap verdi. “Ben... banyodayım.”

Ayağa kalkıp Nash’i kanepeden kaldırdım, şimdi kalbim deli gibi atıyordu. Hiçbir insan anne –ağrı kesicilere bağımlı da olsa– Addy’ye söylediklerimizi algılayamazdı. Ama Tod görünmez olabilir ve Nash ile ben de hayranlarıymış numarası yapabiliriz.

Tabii Addison çoktan panikleyip yalan söylememiş olsaydı...

Kapıya korkuyla baktı ama başka bir şey diyemeden Tod elini tuttu. “Addy, ne olursa olsun kendini öldürmeyeceğine söz ver. Söz ver.”

“Ben...” Addison’ın bakışları Tod’un yüzünden ayrılıp çaresizlikle annesinin vurmaya başladığı kapıya yöneldi.

“Addison Renee Page, beni hemen içeri al! Burnum kanıyor!”

“İçeride misin?” diye bağırdı koruması ve kapı kolu tekrar döndü.

Nash beni duvara doğru çekti, eski çifti baş başa bırakmak ya da kapı açılınca ateş hattından uzakta olmamız için.

“Bana söz ver!” diye tısladı Tod, öyle yüksek sesle konuşmuştu ki odanın dışındaki kimsenin onu duymadığını anladım. “Ruhun olmadan ölmek *istemezsin*. Bana güven.”

Addy hızla solumaya başladı. Belirginleşen şah damarı korku ve şaşkınlık içinde deli gibi atıyordu. Sesi titrek bir fısıltıydı. “Siz bunu nasıl biliyorsunuz?”

“Eden’in öldüğünü bildiğimiz gibi.” Tod onu yanına çekti, neredeyse doğrudan kulağına konuşuyordu, sesi alçaktı ve korkudan çatallı çıkıyordu. “Addison, ruhun o şeytanın elindeyken ölürsen seni Alt Dünya’da canlandırıp sonsuza dek elinde tutacak. *Sonsuza dek*, Addy. Acından beslenecek. İçini açıp seni kanatacak. Bağırsaklarını boynuna dolayıp sen çığlık atarken derini gıdım gıdım yüzecek.”

Addison’ın gözleri yaşlarla doldu ve Tod’u itmeye çalışırken elleri titremeye başladı. “Aklını kendi anılarınla karıştırarak. Her korkundan, hissettiğin her suçluluk zerresinden faydalanacak. Sonra seni iyileştirecek –içini ve dışını– ardından en baştan başlayacak.”

Tod onu kollarından kavramış, görebileceği kadar yakınında tutuyordu. Sonra ben araya girip hafifçe tıslayarak onu Addison’ın yanından çekmeye çalıştım ve Nash de beni tutmaya çalışıyordu. “Tod, kes şunu! Onu korkutuyorsun!” Beni de.

Ama amacı da buydu. Onu hayatta tutabilmek için korkutuyordu.

Gerçi bu çabasının anlamsız olduğunu biliyor olmalıydı. Bana insanın ölümden kaçamayacağını öğretmişti. Bedelini ödemedен olmazdı...

“Addison!” Bayan Page kapının dışından bağırdı ve yeni bir tehlike şokunun omurgamdan yukarı tırmandığını hissettim. “Kapıyı açın yoksa Roger’a kırdırırım.”

Ama bu sefer onu zar zor duymuştuk.

“Ciddi misin?” Addison’ın dehşet dolu bakışları Tod’a kenetlenmişti, elleri hiç olmadığı kadar şiddetli titriyordu.

Tod başını onaylarcasına salladı. “Bundan kurtulman lazım, Addy. Ruhunu geri alman lazım. Sözleşmende bir vazgeçme koşulu var, değil mi? Bu şeytan kanunudur. Bir vazgeçme koşulu olmak zorunda.”

Ah... Onun hayatını kurtarmaya çalışmıyordu, ki bu büyük ihtimalle zaten mümkün değildi. Ruhunu kurtarmaya çalışıyordu.

Addison başını ileri geri salladı, gözyaşları yüzünden süzülür. “Eden da yaptı,” dedi usulca hıçkırarak. “O... o şeytanın *elinde* mi şimdi?”

Tod başını sallayıp onu bıraktı, sonra Addison üstüne yıkıldığında kollarını etrafına doladı. “Bize bundan bahsetmediler. İşkenceden.” Tod’un omzuna yaslanarak burnunu çekti. “Sadece insanların ruhlarına ihtiyaçları olmadığını söylediler, bizimkileri satarsak her şeye sahip olabileceğimizi. *Her şeye*.” Sessizce titredikten sonra geri çekilip Tod’a korku ve hiddetle yanıp sönen gözlerle baktı. Hatta hezeyanla da denebilir. “Ruhlarımıza ihtiyacımız olmadığını söyledi!”

“Hayatta kalmak için yok,” dedi Nash usulca. “İblis Nefesi bu işi gayet iyi görür. Ancak ruhun bir şeytanın elindeyken öteki tarafa geçemezsin. Burada kalırsın, sahibin kimse onun oyuncacı olarak.”

“Geri almak zorundasın, Addison,” dedim korkuyla kollarımı vücuduma sararak. Benim de şeytanlar hakkında fazla bir şey bildiğim yoktu. “Ruhunu geri almak zorundasın, bu... vazgeçme koşuluyla.” O da her neydiyse artık.

Addison telaşla Tod’a bakarak kollarına tutundu. “Bana yardım et!” diye yalvardı usulca. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Bana yardım etmelisin. Lütfen!” Tod’un omzunun üstünden Nash’e ve bana baktı. “Hepiniz etmelisiniz, lütfen!”

Ne söyleyeceğimi bilemedim ama Tod başını salladı. “Tabii ki edeceğiz.”

Yanımda duran Nash gerildi ama daha itiraz edemeden koridordan daha fazla bağırış duyuldu.

“Tamam, kır gitsin!” diye bağırdı annesi ve Addison çıldırması gibi etrafına bakıyor, büyük ihtimalle bizi saklayacak bir yer arıyordu.

“Bekleyin, geldim!” diye bağırdı. “Buraya,” diye fısıldayarak beni kolumdan tutup kapıya doğru çekti. Nash de peşimizden geldi ve Addison açıldığında görünmeyelim diye bizi kapının arkasındaki duvara yasladı. Tod’u da yanımıza çekmeye çalıştı ama Tod gülümseyip başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ben kendim saklanabilirim,” dedi zoraki bir tebessümle ve Addy başıyla onaylayıp elleriyle yanaklarından süzülen yaşları sildi.

“Ah, doğru.” Addison duraksayarak bir kez daha kapıya baktı. “Bir dakika, anne!” Sonra Tod’a dönüp fısıldadı: “Lisa Hawthorne adıyla Adolphus’ta kalıyorum. Beni yarın gece ararsan sizi içeri gizlice sokabilirim. Lütfen?”

Tod başını salladı ama gülümsemesi hiç olmadığı kadar karamsardı. “Seni sekizde ararım.”

“Teşekkür derim,” diye fısıldadı Addy.

Tod bana ve Nash'e göz kırpıp ortadan kayboldu. Addy parmağını ağzına götürerek dünyaca bilinen "sus" işaretini yaptıktan sonra kilidi açarak kapıyı araladı.

"Anne! İyi misin? Ne oldu?" Ayakkabılarını halıya sürterek annesini banyoya götürdü ama tek görebildiğim burnumun iki santim ötesinde duran kapının arkasıydı. Nash'in eli benimkini kavradı ve nabzımız birlikte hızlandı.

Su akmaya devam ederken annesi, "Kapının kilitli olacağını düşünmemiştim," deyince elimde olmadan gülümsedim. "Addy, bir domates gibi görünüyorsun. Ağlıyor muydun sen?"

"Sadece Eden için endişeleniyorum. Çabuk temizlen de gidelim." Yine bize doğru gelen ayak sesi duyduk ve Addy seslendi. "Roger, gidip ıslak bez falan getirebilir misin?"

"Tabii, Bayan Page," dedi derin bir ses kapının dışından. Ağır ayak sesleri uzaklaştığında Addy kapıyı açıp tehlike geçti işareti yaptı.

Ona son kez anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdim, sonra Nash beni hâlâ mutluluk verici biçimde ıssız koridora çekti. Koridorlardan oluşan labirentten ve boş konser salonundan geçerek Tod'un, annesinin arabasının yolcu tarafındaki kapısına yaslanarak beklediği, kısmen boş oto parka geldik.

Nash'in eli ölüm meleğini gördüğü anda kasıldı ve Tod kardeşi işitme mesafesine girmeden çok önce öfkesini savuşturmak için ellerini kaldırmıştı bile. "Ne yapsaydım?" diye sordu daha ikimiz de bir şey diyemeden.

"Bu benim sorunum değil!" Nash kapımı açabilmek için Tod'u kenara itmeye çalıştı ama ölüm meleği anında fiziksel formundan çıkınca Nash'in eli içinden geçti. Omzu arabaya, camın tam üstüne çarptığında öfkesi dönen gözlerine yansdı. "Her şeyi yapabilirdin! Fuhunu onun için alacağımızı söylemek *dışında!*"

Yolcu kapısını açıp ben yerime yerleşince çarparak kapadıktan sonra kendi kapısını açarken hâlâ bağırıyordu. “Bunu nasıl yapacağız? Alt Dünya’da gezinip önümüze çıkan her şeytana bir insan pop yıldızının ruhunu alıp almadıklarını, aldılarsa da o çürümüş kalplerinden gelen iyilikle onu geri vermelerini mi isteyeceğiz?”

Nash koltuğuna geçip kapıyı sertçe kapayarak Tod’u karanlık otoparkta bizi ihtiyatla izleyen birkaç insanla birlikte bıraktı. Anahtarını çevirdi, yola çıkıp asfaltta hızlanarak çıkışa yöneldiğinde park fişi çoktan yumruk yaptığı elinde hazırды.

Parktan çıkar çıkmaz yan dikiz aynasında bir şey gözüme takıldı ve koltukta arkamı dönünce bana bakan Tod’la karşılaştım, her zaman çatık olan kaşları bu sefer farklı bir hiddetle büzülmüştü.

“Şöyle yapmasana!” dedim, tanıştığımızdan beri en az bininci kez. “Normal insanlar arabaya hareket halindeyken binmezler!”

Nash ona dikiz aynasından ters ters baktı. “Madem buradasın, anlaman gereken bir şey var ve bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim: Addison Page’in ruhunu aramayacağız. Bu bizim sorumluluğumuz değil, hem nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. En önemlisi de *çok çok tehlikeli*.”

“Peki,” dedi Tod, korku ya da öfkeyle sığıttığı dişlerinin arasından. Ya da ikisiyle birden.

“Ne?” Nash kırmızı ışıktaki durup tekrar aynaya baktı, kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. Herhâlde o da benim gibi bir tartışma çıkacağını düşünmüştü.

Tod kumaş kaplı koltukta kaykıldı ve fiziksel formdaki giysileri de hareketiyle hışırdadı. “Peki dedim. Bu benim sorunum, sizin değil. Kendim hallederim.”

“Bu senin de sorunun değil,” dedi Nash ısrarla, ben de ikisini birden görebilmek için tekrar koltuğumda döndüm. “Ruhunu ün ve servet için özgür iradesiyle sattı. Anlaşması yasal olarak bağla-

yıcı, yasal olarak bir vazgeçme koşulu da var. Bırak ruhunu kendi alsın.” Işık yanınca gaza bastı ve altımızdaki tekerlekler gıcırdadı. Koltuğun kolçağına tutundum.

“Ne yaptığını bilmiyordu, Nash, hâlâ da bilmiyor.” Tod dikiz aynasına bakarak öne eğildi. “Alt Dünya’da ne gibi hakları olduğuna dair en ufak bir fikri yok, hem oraya tek başına da gidemez. Vazgeçme hakkının da kullanamadığı sürece bir faydası yok. Bunu biliyorsun.”

“Bir dakika...” Midemde dehşetten, bir izcinin bile çözemeyeceği düğümler oluşurken emniyet kemerimi gevşetip yan dönerek daha rahat bir oturma pozisyonu aldım. “Bunu gerçekten de tek başına yapamaz mı?”

Tod başını iki yana salladı. “Hiç şansı yok.”

İç çekip yeniden koltuğuma gömüldüm.

Nash ifademi okumaya yetecek kadar gözlerini yoldan çekti, bir dizi sokak lambasının altında ilerlerken gölgeler yüzünde gidip geliyordu. “Olmaz, Kaylee. Yapamayız. Öldürülürüz.”

“Biliyorum.” Gözlerimi kapayıp kafamı koltuğa yasladım. “*Biliyorum.*”

“Olmaz!” diye tekrarladı, parmaklarının boğumları direksiyonda bembeyaz görünüyordu, çenesi korku ya da öfkeden kasılmıştı. Muhtemelen ikisinden de.

“Nash, yapmak zorundayız. En azından ben yapmalıyım.” Profile baktım, beni anlamasını sağlayacak kelimelere çaresizce ihtiyacım vardı. “Val yengenin sattığı ruhları kurtaramadım. Heidi, Alyson, Meredith ve Julie sonsuza dek işkenceye maruz kalacak çünkü ben onları kurtaramadım.” Boğazım düğümlendi ve gözlerim içlerine dolan yaşlarla yanarken sesim çatladı.

“Kaylee, o senin suçun de...”

“Biliyorum ama Nash, Addison’a yardım *edebilirim*. Aynı şeyin onun başına gelmesini engelleyebilirim.” Nasıl yapacağımdan emin değildim ama Tod yapabileceğimiz bir şey olmasa yardım edeceğimizi söylemezdi, değil mi? “Bunu yapmak zorundayım.”

Nash direksiyona daha da sıkı tutundu, sanki onu büküp düğümlemek istiyordu. Sonra nefes verdi. Kararını vermişti ve ben de nefesimi tutarak bekledim. “Peki, sen varsan ben de varım.” Dikkatini dikiz aynasına çevirip Tod’a ters ters baktı. “Yalnız bunu Kaylee için yapıyorum, senin ya da o aptal pop prensesin için değil.” Bakışları hayal kırıklığı, öfke ve sadakatle doluydu. Ve tamamıyla Nash’e özgüydü. İfadesi beni içten dışa yaktı ve sıcaklık içimde, aşağıda bir yere yerleşince koltuğumda kıpırdandım.

Fakat Nash yeniden yola döndüğünde alevler korku dolu bir soğuk su dalgasının altında cızırdadı. Nash benim için bu işe karışacaktı ama işin aslı ne yaptığım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Başımıza nasıl bir iş açmıştım?

“Tamam, Kaylee, odaklan...” Harmony Hudson, yani Nash’in annesi soluk, zeytin yeşili kanepede öne eğildi ve beni dikkatle izlerken dudaklarını yaladı. Kot pantolon ve yine üstüne tam oturan bir tişört giyyordu, sarı buklelerini her zamanki gibi bir atkuyruğuyla toplamıştı, yüzünün etrafında birkaç lüle açıktaydı. Harmony bizzat tanıştığım en ateşli anneydi. En fazla otuz yaşında gösteriyordu ancak ben onu bir ay önce doğum günü mumlarını üflerken görmüştüm.

Seksen ikisini birden.

“Gözlerini kapa ve son seferinde olanları düşün,” dedi ve ciğerlerime şekerlemeli *brownie* kokulu havadan dolu bir nefes çektim. “En son birinin öleceğini bildiğinde olanları.”

İşte o an motivasyonumu kaybettim. O zamanı düşünmek istemiyordum. Hâlâ kâbuslarıma giriyordu.

Harmony’nin açık renkli kaşları parlak mavi gözlerinin üstüne indi –Tod’unkilerin aynısıydı– ve yüzünü asınca gamzeleri derinleşti. “Sorun ne?”

Hasarlı ahşap döşemeye baktım. “Son kez olduğunda... Sophie ve Val yengemdi.”

“Ah...” Harmony’nin gözleri tanıdık, bilge bir parlıltıyla doldu ki ilk bakışta bu genç görünümüyle tezat oluşturunuyordu. O düzenbaz ölüm meleği kuzenimi öldürüp ruhunu almaya çalışırken Harmony de oradaydı. Yengemin Sophie’nin yerine kendi hayatını verişini görmüştü. Son dakikada gösterdiği cesareti ve kendini feda ettiği benim için yengemi aklama yolunda büyük bir adım olmuştu.

Ta ki Belphegore’a sattığı diğer ruhların da onunla beraber sonsuza dek işkence göreceğini öğrenene kadar. Şimdiyse kararlı bir biçimde Val-yengem-hak-ettiğini-buldu gibi bir düşünce tarzını destekliyordum.

Harmony yüzüme yansıyan duyguları izledi ama her zamanki gibi yargılarını kendine sakladı. Onu bu yüzden seviyordum. Yani hem bu yüzden hem de nasıl-*bean-sidhe*-olunur derslerinden sonra fırından yeni çıkan tüketilmeye hazır tatlıları yüzünden. “Pekâlâ, o hâlde başka bir zaman seç. Herhangi bir ölüm öngörünü düşün. Daha az travmatik olan birini.”

İşin aslı hepsi travmatikti. Bir *bean sidhe* olduğumu sadece altı haftadır biliyordum ve o acı çekerek atlattığım tüm öngörülerim beni bütünüyle dehşete düşürmüştü. Her bir çılgılığım da son derece kontrol dışıydı.

O yüzden ders alıyordum.

“Pekâlâ...” Gözlerimi kapayıp kanepenin yumuşak, solmuş minderlerine yaslandım, en kolay hatırladığım öngörümü düşündüm; sonuncusu dışında.

Emma.

En yakın arkadaşımın ölümü katlanılmaz ölçüde berbattı, yaşanacağını bildiğim için çok daha kötüydü. Ölümünün gölgesini Em spor salonunun zeminine yığılmadan en az iki dakika önce görmüştüm. Etrafında, ölen bir başka sınıf arkadaşlarının ölümüne yas tutmak için toplanan yüzlerce öğrenci ve ebeveyn vardı.

Ancak ben Emma'nın ölümünü mutlu bir sonu olduğu için seçtim.

Tamam, acı tatlı bir sonu vardı ama bu çılglık attığım, paniğe kapıldığım ve dişimi tırnaklarıma takarak Alt Dünya sisinden çıkmaya çalıştığım diğer sonlardan daha iyiydi.

Çılgılığım la Emma'nın ruhunu bedeninin üstünde tutarak onu öldüren ölüm meleğinden uzaklaştırmıştım, Nash de ruhu yeniden bedenine yönlendirmişti.

Emma yaşamıştı.

Ama onun yerine bir başkası ölmüştü. Bedeli buydu, verdiğimiz karar buydu. O zamandan beri kendimi suçlu hissediyordum ama zorunda kalsam yine aynı şeyi yapardım çünkü yerini kim alırsa alsın Emma'nın vaktinden önce ölmesine izin veremezdim.

İki ay sonra Nash'in kanepesinde, annesinin yanında oturmuş, en yakın arkadaşımın ölümünü gözümün önüne getiriyordum.

Emma, spor salonunda, birkaç adım ötede. Sesler etrafımızda uğulduyor.

Nash'in kolu belimde. Parmakları kalçamın üstünde kıvrılmış. Sonra ölüm gölgesi.

Sarı saçlarını ince akışkan bir siyahlıkla kaplamıştı, tıpkı bir çocuğun sulu boya resmi gibi. Şeritler halinde giysilerini ve kollarını sarmıştı ve çılgılık içinde büyüdü. Boğazımı tırmaladı, çenemi sımsıkı kapayıp çıkmasını engellediğimde derimi yüzüyordu.

Hatıramda ve de gerçekte.

Çılgılık yeniden yükseldiğinde boğazımın dolduğunu hissettim. Sıcaktı. İçten dışa berelenmişti.

Gözlerim panikle açıldığında Harmony bana salınca bakıyordu. İki oğlunun da ondan aldığı tebessümü dudaklarının hafif kıvrılışından ibaretti.

“Yaptın!” diye fısıldadı gözleri gururla parlayarak. “Tamam, şimdi de zor kısmı geliyor.”

Daha da mı zorlaşacak?

Sorumu soramadım çünkü bir *bean sidhe*’in çılgılığı bir kere kontrolü ele geçirince boğazı serbest bırakılana ya da geri yutulana dek başka bir işe yaramaz. Yutamazdım, Nash’in beni sakinleştiren, bu doğuştan gelen ihtiyacı tatlı sözleriyle dindiren sesi olmadan yapamazdım ve bırakmaya da niyetim yoktu. Bir daha asla, elimden geldiği sürece.

Bu ders çılgılığımı kullanmak içindi. Onu kontrol edebilmem için. Bu yüzden başımı sallayarak Harmony’ye zor kısma hazır olduğumu gösterdim.

“Güzel. Onu sımsıkı tutmanı istiyorum. Sonra yavaş yavaş bırakmaya başla, çok hafif bir sızıntı gibi, ağzını açmadan. Yalnızca sesini alçak tut. Hayal meyal duyabilmelisin.”

Çünkü asıl amacımız insanlar tuhaf bir şeyler olduğunu fark etmeden çılgılığım sayesinde Alt Dünya’yı görüp duyabilmemdi. Beyinlerini patlatacak kadar yüksek sesle bağırmam gibi yani.

Söylemesi kolaydı, özellikle de çılgılığımı tutmak için bile ne kadar zaman harcadığım düşünülürse. Belli ki tamamen bastırmak ve azar azar bırakmak tamamen farklı yeteneklerdi.

Ama denedim.

Dudaklarımı sımsıkı kapayıp boğazımı biraz açarak çenemi rahatlamaya zorladım. İşte o zaman her şey tepetaklak oldu. Harmony’nin bahsettiği hafif ses sızıntısı yerine çılgılık bütünüyle ve boğazımdan sökülürcesine çıkarak ağzımın ardına kadar açılmasına yol açtı.

Haykırışım odayı doldurdu. Tüm evi. Bedenim hiçbir insanın çıkaramayacağı kulak tırmalayıcı seslerin keskin, şiddetli tınısıyla

uğuldadı. Başım zonkluyor, beynim kafatasımın içinde zıplıyor gibiydi.

Gözlerimi kapadım. Dayanamıyordum.

Soğuk, yumuşak parmaklar kolumu okşadığında gözlerimi açtım ve Harmony'nin benimle konuştuğunu gördüm. Oda, odaklanamadığım için onun etrafında renk ve yüzeylerden oluşan bir bulanıklık gibi görünüyordu. Güzel yüzü kuşkusuz ki çılgılığım beynine saptırmakta olduğu çelik parçaları gibi sesimin sebep olduğu acıyla buruşmuştu. Erkek *bean sidhe*'ler bir dişinin çılgılığını ürpertici, güzel bir ruh şarkısı olarak duyar. O sese özlem duyar ve ona çekilirler. Âdeta baştan çıkarılırlar.

Dişi *bean sidhe*'lerse olduğu gibi duyar. İnsanların da duyduğu gibi. Kulakları sağır edecek kadar muazzam ve sadece camları değil aynı zamanda bir tanecik akıl sağlıklarını da paramparça edecek kadar keskin bir gürültü gibi.

Harmony salonun penceresine baktı, cam çerçevesinde titriyordu. İkimiz de aynı cinsiyet ve türden olduğumuz için –her ne kadar bu işin nasıl yürüdüğünden emin olmasam da– sözlerini kendi çılgılığımın ardında duyabiliyordum ama daha çok kendi zihnimden geliyor gibiydi.

Sakin ol. Bir nefes al. Ağzını kapa...

Çenemi pat diye kapayarak sesi bastırdım ama susturmadım. Şimdi ağzımda uğulduyordu, dişlerimi titretiyor ve hâlâ inleme sesinin steroit almış versiyonu gibi çıkıyordu. Ancak artık Harmony'yi normal bir şekilde duyabiliyordum.

“Derin nefes al, Kaylee,” dedi Harmony sakinleştiren bir sesle. tüylerim diken diken olana dek kollarımı sıvazladı. “Gözlerini kapayıp sesi içeri çek. Çok az bir parça kalana dek hepsini.”

Göz kapaklarımı kapadım, gerçi bu küçük çaba çok cesaret gerektirdi çünkü bu, Harmony'yi zihnimden atıp kendime ait ka-

ranlığıma kapılmak anlamına geliyordu. Amansız çılgılımla yalnız kalmak. Emma'nın ölümünün anısıyla, geçici olduğunu bilmeden öncekiyle.

Ama yaptım.

"Tamam, şimdi geri çek. Derinlere. Çılgılığımı yuttuğunu hayal et, boğazından aşağıya, kalbine doğru zorla. Onu orada özgür bırakabilirsin. Etrafta zıplamasına izin ver. Sekmesine. İnsan kalbi narin bir şey, ince damarları ve hassas pompaları var. Ancak bir *bean sidhe*'in kalbi zırhlıdır. Öyle olmak zorunda, hayatta kalabil-memiz için."

Kalbimin demirle kaplı olduğunu hayal ettim. Kollarımı gevşemeleri için zorladım, ellerimi kucağıma düşürdüm. Çılgılığımın boğazımdan akışını dinledim, kendimi uyumsuz her notayı tek başına duymaya zorladım. Sonra yavaşça, acı içinde onları yeniden içime çektim ve merkezime inmeye zorladım.

Çılgılığı boğazımda ters yol alırken hissettim. Dolanmıştı ve ürkütücü bir histi. Tüyleri diken diken eden türden. Sanki duman yutmak gibiydi, tabii duman keskin olsaydı. Batıyordu, sanki dikenlerle kaplıydı.

En ince, en güçsüz parçasına kadar yuttuğumda bir tebessümün yavaşça dudaklarımın kenarlarından yanaklarıma, sonra da gözlerime yayıldığını hissettim. Sadece ince bir ses duyuyordum, öyle hafifti ki hayal ürünüm bile olabilirdi. Omuzlarım içimde süzülerek yayılan ve tüm organlarıma yerleşen tuhaf bir huzurla çöktü. Başarmıştım. Çılgılığımı ihtiyacım olduğunda çağırmış ve kendi kendime bastırmıştım.

Gözlerimi açtığımda çoktan Harmony'ye sırtıyordum bile. Ama sırtışıım önce yüzümde donup kaldı, sonra da gözlerim daha odaklanmadan parçalanıp gitti.

Harmony de bana gülümseyerek karşılık verdi, lüleleri yüzünü çevreliyordu, gamzeleriye sağık ve neşeyle pembe görünmesi gereken yanaklarında belirgindi. Ama şimdi griydiler. Diğer her şey gibi. Ben çığlıgımı ayarlarken bulanık, sis benzeri bir filtre görüşümü kaplamıştı, sanki gözlerim mümkün olanın ötesinde açılmış gibiydi.

Alt Dünya sisi. Bizim dünyamızla Alt Dünya arasında bir perde.

Dişi bir *bean sidhe*'in çığlığı onun ve onu duyabilecek kadar yakınındaki diğer *bean sidhe*'lerin, aynı anda sisin ötesinden hem insanların dünyasının hem de diğer, bir şekilde daha derin olan dünyanın içini görmesini sağlıyordu. Birinden diğerine yolculuk etmelerini de.

Başım döndü, gözlerim korkuyla açıldı. Alt Dünya hakkında bilgi almak istiyordum ama oraya gitmeye niyetli değildim!

“Kaylee? Sorun yok, Kaylee. Görüyor musun?” Harmony'nin sözleri Nash'inkiler kadar yumuşak ve sıcaktı ama onunkinin taşıyabildiğı doğaüstü yatıştırıcılıktan yoksundu. Harmony ve benim ortak yeteneklerimiz vardı ve Nash'in sesi hem insanları hem de *bean sidhe*'leri sakinleştirip rahatlatabiliyorken, bizimki karanlığı çağırıyor, acı ve ölümü haber veriyordu.

Nash ve ben aynı tuhaf elmanın iki yarısıydık ve o olmadan çığlık atmayı sevmiyordum.

Kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı, birkaç atışı kaçırıp birkaç kez de fazla hızlı attı; istikrarlı bir ritim tutturamıyordu. Avuçlarım terle ıslandı ve onları kanepenin eski püskü minderlerine sürttüm, hem kurulamak hem de anlayabildiğim tek gerçekliğe tutunabilmek için. Ait olmak istediğim tek gerçeğe.

“Kaylee, bana bak!” Harmony görüş alanıma girmek için yana eğilerek elimi okşadı. “Bunun olması normal. Ben yanıdayım ve her şey yolunda.”

Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır! Ne var ki o son, ince ses parçası içimden çıkarken konuşamıyordum. Nash'in evini aşağı inemeyecek kadar hafif bir toz tabakası gibi saran sise panikle bakmaktan başka bir şey yapamadım. Harmony'nin yıpranmış sehpası ve eski televizyonunun üstünde, havada asılı duruyor; dünyamı, görüş alanımı ve kalbimi karartıyordu.

Nabızım hızlandı ve her soluğum bir öncekinden daha hızlıydı. Neler olacağını biliyordum. Önce kasvet çöküyor sonra yaratıklar geliyordu. Onları daha önce de görmüştüm. Ya olması gerekenden fazla sayıda uzuvları oluyordu ya da az. Ters yöne hareket eden eklemler, hiç bükülmeyenler. Bazılarının kuyruğu vardı. Kiminin kafası yoktu. Fakat en kötüsü gözü olmayanlardı çünkü beni izlediklerini biliyordum. Sadece *nasıl* yaptıklarını bilmiyordum...

Ancak yaratıklar gelmedi. Harmony ve ben insan dünyasındaki evindeydik ama bir şekilde Alt Dünya'da da yalnızdık.

Bu farkındalıkla ihtiyaç duyduğum sükûnet de geldi. Gerginliğim dindi ve çığlığım sönmeye başladı, Emma'nın ölümüne dair anılar gerekli olunca tekrar kullanılmak üzere eriyerek hafızama döndü. Daha da iyisi, unutuldular.

Bulanıklık yavaşça dağıldı, ta ki Harmony belirginleşene dek. Saçı hiç olmadığı kadar altın rengiydi, gözleri de biraz önce onu saran gri tonlarına zıt bir biçimde, hatırladığımdan da parlaktı. "Sen iyi misin?" diye sordu, alnı endişeyle kırışmıştı.

"Evet. Affedersin." Yüzümü iki elimle birden ovuşturup dağılan kahverengi saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "Böyle olacağını biliyordum ama yine de ödüm koptu. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Evet alışacaksın." Gülümseyerek ayağa kalkıp arkasından mutfığa gitmemi işaret etti. "Pratik yaptıkça kolaylaşacak."

Ben de bundan korkuyordum.

Harmony koluyla kahvaltı masasını işaret edip fırına yönelirken ben de çıtaltı arkalığı olan, arkasından şeffaf cila parçaları sıyrılmış ve ayak desteklerinden biri eksik bir sandalye çektim.

Ocağın üstündeki zaman ayarlayıcısı otuz sekiz saniyesi daha olduğunu gösteriyordu ve Harmony'nin sürenin ne zaman biteceğini daima biliyor oluşu beni hep kendine hayran bırakıyordu.

O zamanlayıcı bir kez olsun derslerimizden birini bölmemişti ve yaptığı tatlılardan hiçbiri ne aşırı ne de az pişmiş çıkmıştı.

Benim iki gece önce yaptığım kurabiyelerin aksine.

"Buzdolabında gazoz var." Elini kalın, eldiven şeklindeki tutacağa sokarak fırının kapağını açtı.

"Süt var mı?" Çikolatamın yanında süt severdim.

"Üst rafta." Fırından cam tepsideki *brownie*'leri çıkarıp tezgâhın üstündeki soğutma rafına yerleştirdi. Lavabonun üstündeki dolaptan küçük bir bardak alıp sütle doldurdum, sonra o da kendine bir bardak doldururken tekrar masaya oturdum.

"Peki, bana neden bunu yapmayı öğrenmem gerektiğini açıklasana?" Bardağımdan bir yudum aldığımda birden soğuk, beyaz süt ile normal ve bu dünyaya ait her şey için minnet duydum.

Harmony bana anlayışlı bir tebessümle bakıp kutuyu buzdolabının üst rafına koyduktan sonra kapağı kapadı.

"Öncelikle çığlığını kontrol etmene yardım etmek için. Onu yönlendirebilirsen insanlarla dolu bir odada avazın çıktığı kadar bağırmaktan da kurtulabilirsin."

Çünkü insanların bağırmaya son vermeyen kızları kilit altında tutma gibi bir eğilimi vardı. Bana güvenin.

"Ama onun dışında, ihtiyacın olduğunda Alt Dünya'ya bakmanı da sağlamak açısından faydalı. Gerçi gerekmediği sürece denemeni önermiyorum. Alt Dünya'dakiler seni fark etmedikçe hayatın daha kolay olacaktır."

Bu konuda onunla tartışmaya niyetim yoktu. Ancak merak ettiğim bir şey vardı...

“Peki... neden yalnızdık?”

“Sen ığlık atarken mi?” Harmony bana doğru yaklaşıp yanımıdaki sandalyeye otururken başımı salladım. “Eh, öncelikle, tam anlamıyla orada değildik. Sadece içeri bakıyorduk. Tıpkı hayvanat bahçesindeki o kalın cam duvarın ardındaki ayları izlemek gibi. Sen onları, onlar da seni görebilir ama kimse bariyeri geçemez.”

“Yani Alt Dünya’dakiler bizi görebiliyor muydu?”

“Orada biri olsaydı, evet.” Bardağından bir yudum daha aldı.

“O hâlde neden kimse yoktu?”

“ünkü burası özel mülk. Onlar sadece bir boyutta var olabilir. Yalnızca büyük, halka açık ve yoğun kalabalığın olduğu binalar iki dünyada yer alır.”

“Okul gibi mi?” Emma öldüğünde, spor salonunda Alt Dünya’ya bakarken gördüğüm tüm tuhaf yaratıkları düşündüm. “Ya da alış-veriş merkezi?” Bu daha da kötü anıları canlandırdı...

“Evet. Okullar, bürolar, müzeler, stadyumlar... Çok sayıda insanın aynı anda bulunduğu yerler.”

Kaşlarını çatıp yeni bir endişenin farkına varırken sütümden bir yudum daha aldım. “Oraya nasıl gidebilirim?”

“Gitmezsin.” Harmony’nin mavi gözleri aniden karardı ve bakışları sertleşti, sanki gök bulutlarla kaplanmıştı. Dönmediler çünkü duygularını saklama konusunda seksen yıldan fazla deneyimi vardı ama endişeli olduğu belliydi. “Kaylee, Alt Dünya’da işin yok.”

Umalım da sen haklı ık.

“Biliyorum.” Onu rahatlatmak için gülümsedim. “Sadece bugün öğrendiğimi denerken kendimi yanlışlıkla orada bulmayacağımdan emin olmak istiyorum.”

Açıklamam karşısında gevşedi ve yeniden gözlerine ışık doldu. “Bulmazsın. Camdan bakmak ve içinden geçmek arasında senin isteğin duruyor. Orada olmak için orada olmayı *istemen* gerek.”

“Bu kadar mı?” O durup çekmeceyi karıştırırken kaşlarımı çattım, bir şey ararken çatal bıçakları birbirine çarpıyordu. “İste, yolculuk et?” O kadar kolay olamazdı. Ya da korkutucu.

“O ve bir de ruh şarkın.”

Tabii ya. Bedenimdeki gerginliğin azaldığını hissettim, sütüm-den bir yudum daha alıp kalanını *brownie*’mle içmek için ayırdım.

Harmony nihayet çekmecedan bir bıçak çıkardı, ardından da uzun, ince bir spatula. Bıçağı kabın ortasından geçirerek *brownie*’leri geniş, eşit kareler halinde kesti.

“Harmony?”

“Hımm?” Spatulayı ilk karenin altına sokup tepsiden dikkatle çıkararak küçük, kâğıt bir tabağa koydu. Pişirmeyi seviyordu ama bulaşık yıkamaktan nefret ediyordu.

“Biri ruhu olmadan nasıl yaşayabilir?”

“Ne?” Harmony ağzına yaklaştırdığı *brownie* lokmasıyla donup kaldı, spatula hâlâ diğer elindeydi. “Neden sen?.. Neler oluyor, Kaylee?” Gözlerini kıstığında endişelenmesine yol açtığım için kendimi suçlu hissettim.

Ona gerçeği söylemeye karar verdim. En azından bir kısmını. “Nash’le dün gece Eden’ın Dallas’taki konserine gittiğimizi hatırlıyor musun?”

“Tabii ki.” Yüzündeki korku yine çekildi ve ikinci tabağa çok büyük bir *brownie* dilimi koyup iki tabağı da masaya taşıdı, çatal olmadan. Hudson’lar *brownie*’lerini doğru şekilde yiyordu: Parmaklarıyla. Yengem kriz geçirirdi ama ben alışkanlığımın değiştirilmesinden memnundum.

“Bu sabahki haberlerde gördüm.” Tabaklardan birini önüme koyduktan sonra daha küçük dilimin olduğu diğerini alıp sandalyesine oturdu. Gözleri yapbozun yeni parçası yerine otururken parıldadı. “Eden’in ruhu olmadan öldüğünü mü söylüyorsun?”

Başımı salladım, sonra çiğnedim, yutkundum ve ilk yoğun lezzetli lokmamı bir yudum sütle yuttuktan sonra cevap verdim. “Garipti. Sahnede düşüp ölüverdi ama ben yalnızca bayıldığını sandım çünkü öngöründe bulunmadım. Ölüm gölgesi yoktu. Çığlık atma dürtüsü de. Fakat Tod öldüğünü söyledi, hakikaten de birkaç saniye sonra garip, karanlık bir şey vücudundan yükseldi. Bir ruh olamayacak kadar karanlık ve ağır görünüyordu.”

“İblis Nefesi’dir muhtemelen.” Harmony bir ısırik daha alıp çiğnemedi önce dudağındaki bir kırıntıyı yaladı.

“Tod da öyle söyledi.” Yarısı sütle dolu bardağıma masada döndürdüm. “Eden’in ruhunu bir şeytana sattığını söyledi.”

Harmony omuz silkip alnına düşen bir bukleyi geri itti. “Bu aklıma gelen tek açıklama. Yaşayan birinin alınamaz. Ancak ölümden sonra çalınabilir...” ya da Val yengenin kurbanlarımnki gibi cinayetten sonra “... ya da sahibinin isteğiyle. Ancak o zaman da yerini başka bir şey almak zorundadır, bedeni hayatta tutmak için. Genellikle o şey İblis Nefesi’dir.”

“Ama ben bir insanın ömrünün ruhuna bağlı olduğunu sanıyordum. Eden’inki gittiyse ölüm melekleri ne zaman ölmesi gerektiğini nasıl bilebilir?”

Harmony yutkunurken parmağım kaldırdı, ben de kendi *brownie*’mden kocaman, hanımefendilere yakışmayan bir lokma aldım. Harmony dudaklarını bir peçeteye sildiğinde çoktan başını iki yana sallıyordu bile. “Bir insanın ne kadar yaşayacağını ruhu belirlemez. Liste belirler.”

“Peki... liste nereden geliyor? Herkesin ne zaman öleceğine kim karar veriyor?”

Harmony sanki etkilenmiş gibi kaşını kaldırdı. “İşte şimdi güzel sorular soruyorsun. Maalesef bu sorunun cevabını bilmiyorum. Ama belki bu iyi bir şeydir...”

Somurtarak peçetemi kıvrıp kâğıttan ince bir ipe dönüştürdüm.

“Ne demek istiyorsun?”

“Listeyi kimin hazırladığını kimse bilmiyor. En azından benim tanıdığım kimse.” Devam etmeden önce fincanından bir yudum aldı. “Belki de Kader Tanrıçaları ip ve makaslarının yerine kalemle kâğıt almışlardır. Belki de liste doğrudan Tanrı’dan geliyordur. Ama ayrıntıları bilmememizin bir sebebi olmalı ve açıkçası özellikle bu konudaki cehaletimden son derece memnunum.”

“Ben de.” Hayat çizgimi kimin çizdiğini görmeye hevesli sayılmazdım; bu konuda zaten talihsizdim. Yine de sıradan bir insan olsam yaşayacağımdan daha uzun yaşama şansım hayli yüksekti.

“Tek bildiğimiz hayatla ölüm arasında dengeyi bozmanın bir seçenek olmadığı. Listedeki her isim için birinin ölmesi gerekiyor. Neyse ki özel durumlar için biraz esneklik olanağı var.” Harmony duraksadı, sonra devam etmeden önce göz göze geldik. “Annen de bu sayede hayatını seninkiyle değiş tokuş edebildi.”

Boğazımı temizleyip son ısırığımı alırken suçluluk duygumu da onunla beraber yutkunmaya çalıştım. Üç yaşındayken ölmem gerekiyordu ama annem benim yerime gitti. Ölümüyle ilgili gerçeği *bean sidhe* soyundan geldiğimi öğrenene ve ailem bana her şeyi nihayet anlatmak zorunda kalana kadar bilmiyordum. Annemin başına gelenlerin benim suçum olmadığına dair ısrarlarına rağmen gerçek şuydu ki ben olmasam hâlâ hayatta olacaktı.

Suçluluk duygusu kaçınılmazdı. Haksız mıyım?

“Annenin seçin için yaptığı fedakârlığı düşününce Eden’in ya da herhangi birinin kendi ruhunu nasıl olup da kabul edilebilir bir para birimi olarak görebildiğini merak ediyorum. Başka bir şey için ödeme olarak.”

Omuz silkip bükülmüş peçetemi boş tabağıma bıraktım. “Neye bulaştığım anladığından emin değilim. İnsanlar bu gibi şeyleri bilmiyor.”

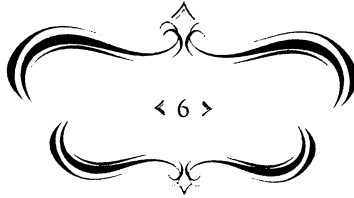
“Bilmeleri gerekir, sözleşmeyi imzalamadan önce. Şeytan kanunu eksiksiz açıklama gerektirir. Ama zavallı aptalın imzalamadan önce sözleşmesini okuyup okumadığını kimbilir. Çok yazık.” Harmony başını düş kırıklığıyla sallayıp *brownie*’sinin kalanını bana doğru itti.

“Onca potansiyel boşa harcandı. Ne için yaptığını biliyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak tabağına baktım. İştahım kaçmıştı.

En iyi tahminim Eden’in ruhunu ün ve servet için sattığıydı ama kesin olarak bilmiyordum. Emin olduğum tek şey o kararından şu anda büyük ihtimalle pişman olduğuydu ve Addison’ın ruhunu dört gün içinde geri alamazsak o da aynı kaderi paylaşacaktı.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

“Peki, oteldeki sahte isim neyin nesi? Basından mı kaçıyor?” Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki arama kutusuna “şeytan” yazıp *enter* tuşuna basarken kendi dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Bağlantılar ekranı ben yazıları okuyamadan doldurduğunda görüşüm yorgunluktan bulanıklaşmaya başladı. Önceki gece ölü kızların Alt Dünya’da işkence gördükleri kâbuslarım yüzünden pek iyi uyuyamamıştım. Ayrıca enerjimin son kalıntılarını da öğleden sonraki *bean sidhe* dersime vermiştim.

“Sanırım.” Nash yatağıma uzandığında onu aynadan izledim, ellerini başının arkasına koyup da kısa kollu gömleğinin altındaki kasları ortaya çıkınca kalbim hızlanmaya başladı. Bazen bir sporcuyla çıkıyor olmak hâlâ tuhaf geliyordu ama Nash Hudson öyle sıradan bir Amerikan futbolu oyuncusu değildi.

Bean sidhe soyu, ölü babası, pek-de-ölü-sayılmayacak ölüm meleği abisi ve çoğu insanın deli gömleği giymesine yol açacak bir dünyayla içli dışlı olması aslında Nash’in okula benden daha fazla uyum sağlayamadığının göstergesiydi.

O sadece daha iyi saklıyordu.

Hem Nash kadar... estetiksel açıdan üstün bir erkek arkadaşına sahip olmasının bazı avantajları vardı. Dezavantajıysa o etraftayken başka bir şeye odaklanamamamdı.

Odaklan, Kaylee... Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Bu sahte isim olayı biraz klişe değil mi?”

Kollarını indirmeden omuz silkti. “İşe yaradığı sürece kullanılabilir.”

Ekranda sayfa yüklenmeyi bitirmişti, ben de sonuçlara göz gezdirdim. İlki Mustang’ler için bir tür turbo motoruydu, ikincisi de bir tür çizgi roman Viki sitesiydi. Bağlantıların kalanı da bu tür şeylerle ilgiliydi. *İnternette yapılan arama da bu kadar olur.*

“Bunu neden yaptığımızı bir kez daha söyler misin?” Nash’in genellikle hipnotize edici sesi isteksizlikle ince ve keskin bir tınıya bürünmüştü. Belki biraz da kızgınlık vardı.

“Çünkü Addison’ın yardımımıza ihtiyacı var ve ben karmaya inanıyorum.” Aynaya bakıp Nash’in beni şimdi yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle izlediğini gördüm.

“Akşam yemeğinden bahsediyordum.”

“Ah.” Sandalyemi masadan iterken arka tekerleklerden biri eski püskü halıya takılınca az daha düşüyordum. Ayağa kalkarak tişörtümü içime soktuktan sonra bağdaş kurup yatakta Nash’in karşısına oturdum. “Çünkü babam tek başına ebeveynliği yürütmek için gerçekten çok çabalıyor ve Brendon amcam da konuşabileceği tek kişi.”

Annem öldükten sonra babam beni, benim yerime annemin hayatını alan intikam-peşindeki-ölüm-meleğinden korumak için yengem ve amcamla yaşamaya göndermişti. Ama ikimiz de biliyorduk ki ona benzeyişimin de babamın beni uzak tutmasında büyük payı vardı. Bana her baktığında onu görüyordu ve kalbi biraz daha kırılıyordu.

Ancak Val yengemin yaptıklarından sonra geri gelmiş, artık türümün ne olduğuna dair sırrı bildiğim için beni bizzat korumasının daha kolay olacağını düşünmüştü. Ayrıca bu kadar uzun zamandır yanımda olmayışı yüzünden suçluluk duyduğundan da emindim. Böylece babam İrlanda'daki iyi işini Teksas'taki berbat fabrika işi için bırakmıştı, birlikte bu baba kız olayını berbat etmemeye gayret ediyorduk. Bu, minicik kiralık bir ev, kısıtlı para ve her hafta amcam ve kötü-kız kuzenimle akşam yemeği yememiz anlamına geliyorsa da ne olmuş yani?

Nash'in dizleri benimkilere değdi ve ellerimi tutup bacaklarımızın arasındaki boşlukta yatağa yasladi. "Biliyorum ama Sophie tam bir baş belasına dönüştü."

Bu konuda haklıydı.

Sophie annesinin öldüğü gece ne olduğunu anlamıyordu. Kuzenim uyandığında sadece şok yüzünden kendinden geçtiğini söylemiştik ki aslında kendi geçici ölümünü atlatmıştı ve annesini yerde ölü ve beni de ağır, demir bir sopayı beyzbol sopası gibi tutarken görmüştü.

Sorgu hâkimi Val yengemin kalp yetmezliğinden öldüğünü söylediyse de, Sophie benim bir şekilde annesinin ölümünden sorumlu olduğumu kafaya takmıştı. Gerçi onu suçlayamıyordum, özellikle de hayatının ne kadar şaşkınlık verici ve korkutucu bir hale geldiği düşünülürse. Kuzenim ailesinin geri kalanının insan olmadığından habersizdi, dünyanın FBI'nın en çok arananlar listesindeki sıradan suçlulardan çok daha tehlikeli şeyler barındırdığından da.

Ne var ki ona söylemediğimiz bir şey olduğunu biliyordu ve bu yüzden hepimize tepkiliydi.

Beni açık açık suçlamayacak kadar akıllıydı ya da ailecek yemek yediğimiz akşamlarda düşmanca laf sokmayacak kadar ama

okuldayken Kaylee av sezonu başlıyordu. Nash de bunu fark eden tek kişi değildi.

Mutfaktan bir metal tıngırtısı gelince güldüm. Elimde değildi. Babam çok iyi bir aşçı değildi ama gerçekten de deniyordu.

“Yemekte ne var?” Nash’in başparmağı elimin arkasını okşayınca içimde beklenti dolu bir ürperti uyandırdı.

“Lazanya ve salata.”

“Kulağa hoş geliyor.” Gözlerindeki kahverengiler ve yeşiller uyuşuk bir edayla, günahkârca dönmeye başladı. “Ben tatlı için ne istediğimi şimdiden biliyorum.”

Öne eğildi ve dudakları dudaklarımla buluştu. Önce yumuşaktı. Sonra hevesli.

Başımı daha iyi bir açı yakalamak için yana eğerek öpücüğüne karşılık verdim, dudaklarını dudaklarımda, elini enseme hissetmeye bayılıyordum. Parmaklarım göğsüne gitti, alttaki sertliği hissetmek için hafifçe gömleğinde gezdirdim.

Kalbim hızlandı; adrenalin içimde istikrarlı, yoğun bir ritimle yayılıyor, uzuvlarımı ağırlaştırıp bedenimi istekli kılıyordu. Nash, ağzım onunkinin altında açılınca inledi. İhtiyacının sesi fiziksel forma bürünen bir gölge gibi tenimi hafifçe okşayarak beni ısıtırdı. Boynumdan aşağıya, köprücük kemiklerimin üstünden geçip göğüslerimin arasına yerleşerek içimde derin bir yeri yaktı.

Nash beni kucağına çektiğinde ayak bileklerimi sırtında kenetleyerek dudakları boynumda hareket ederken bizi sımsıkı bir arada tuttum. İkimizi ayıran kotların arasından ne istediğini hissedebiliyordum ve *benim* yüzümden heyecanlandığını fark edince başım döndü.

Nash Hudson istediği hemen her kızı elde edebilirdi –zaten birkaç kişiden fazlasını elde etmişti de– ama benimleydi.

İçimde, derinlerden gelen hain bir ses ben parmaklarımı Nash'in dolgun, kahverengi saçlarına dolarken, *Tek sebebi bean sidhe oluŖun, dedi. Sen bir yeniliksin. Kovalayacak yeni bir av. Ama seni gerçekten yakaladığında oyun bitecek, o da bir sonraki avın peŖine dūŖecek.*

Benim de çığlığımı kontrol etmeme yardım edecek kimsem kalmazdı.

Hayır. Nash bunu yapmazdı. Tek amacı pantolonumu çıkar-mak olsaydı Addison'a yardım etmeme yardımcı olmazdı. Hem o kadar da abartılacak bir yanım yoktu, seviŖecek birini bulmanın da çok daha kolay yolları vardı, özellikle de onun için. Ayrıca bu konuyu o kadar da stelememiŖti.

Çok fazla değil yani.

Nash baŖımı dudaklarımız tekrar birleŖene kadar çekti ve ben de kollarımı boynuna dolayıp kuŖkularımı bir kenara attım. Elleri kalçama gidip sıkarken pcėmz yoėunlaŖtı. DerinleŖti. Parmakları ağır ağır yukarı çıkarken dudakları da çenemden aŖa-ėıya, boynuma inerek omzuma doğru yakıcı dokunuŖlarla yol aldı. BaŖım geriye dūŖtı, ağzım açıldı, teninin tenimde yarattığı hazzı odaklanırken sessizce nefes alıp veriyordum.

TiŖrtmn yakasını kenara itti ve dudaklarını omzumda bir noktaya kapayarak usulca emdi. Sadece biraz diŖledi. Elim kol kaslarını kavradı. Onu durdurmadan. TeŖvik etmeden. Sadece... bekledim.

Diğer eli yan tarafımdan tiŖrtmn altına girdiğinde yavaŖca nefes aldım. Tekrar omzumu öptü, dudakları tenimde sıcaktı, par-mağı sağ göğsümün altını hafifçe okŖadı.

Nefesim kesildi, zlem dolu küçük alevler daha aŖaėıda, de-rinleri yalarken kalbim deli gibi atıyordu.

Tenim ısınmıŖtı, bedenim ani bir farkındalıkla, yoğun bir ar-zuyla kıvranıyordu...

“Benim yüzümden rahatsız olmayın.”

Zıpladım ve Nash de kendini öyle hızla çekti ki başım döndü. Tenim onun yokluğunda aniden üşümüştü. “*Kabretsin, Tod!*” dedi öfkeyle, ben de yanaklarım alev alev yanarken tişörtümü düzelttim.

Ölüm meleğinin gözlerine bakmamaya özen göstererek Nash’in üstünden kalkıp yatak odamın kapısını tamamen kapadım; babam Tod’u büyük ihtimalle duymazdı ama konuşmanın öteki yarısını kesinlikle duyabilirdi. Davetsiz misafirime baktım. “Normal insanlar gibi kapıyı çalmayı öğrenmezsen, yemin ederim ki... patronuna ölüm meleği yeteneklerini röntgencilik ve ahlaksızlık dolu bir hayat sürdürmek için kullandığını söylerim.”

Tod alaycı bir tavrıla sırıttı. “Zaten biliyor.”

Öfleyip yatağa, Nash’in yanına çöktüm ve kolu belime dolanırken gevşeyerek ona yaslandım. “Ne oldu? Çabuk ol. Babam evde.” Tod’a Sophie’yi kurtardığı için minnettar olsa da babam bir ölüm meleğiyle takılmam konusunda çok da rahat değildi, ya da onun deymiyle ölümün dalkavuklarından biriyle.

A açıkçası bazen ben de huzursuz olmuyordum değilim.

Tod gözlerini devirip kapıya baktıktan sonra yeniden bana döndü. “Şimdi Addy’yle konuştum ve bu akşam sekiz buçukta onunla yalnız kalmamızı ayarladı, en fazla bir saatliğine. Adolphus’taki odasında.”

Sekiz buçukta mı? Bu bize akşam yemeği ve Dallas’a gitmek için sadece bir buçuk saat bırakıyordu. Asla yetişemezdik.

“Brendon amcam ve Sophie her an burada olabilir, erken kaçamam.”

“Dört gün, Kaylee.” Ölüm meleğinin her zamanki sert bakışı daha da derinleşmişti. “Addy’nin yalnızca dört günü var.”

Omuz silktim. “Ne yaptığımızı tüm aileme açıklamakta özgürsün...”

Tod irkildi ve bu tek hareket bana babam ve amcamın bir arada oluşturduğu tehdide ne kadar saygı duyduğunu anlatmaya yetti. *Bean sidhe*’lerin bilinen saldırı yetenekleri olmayabilir ama babam ile amcamın yaklaşık üç yüz yıllık deneyimi vardı. Ayrıca ufak tefek adamlar da sayılmazlardı.

“Peki. Ama olabildiğince çabuk gelin.”

“Bir fikrin var mı yoksa işe balıklama dalıyor muyuz?” Nash’in parmağı belimde usulca sekizler çiziyordu ve bu dokunuşa karşılık vermek istedim. Daha da iyisi bıraktığımız yerden devam etmek istedim.

Tod yorgunlukla masamın önündeki sandalyeye oturup kollarını kendine doladı. “Eh, belli ki önce ruhunu hangi şeytana sattığını öğrenmemiz gerek.”

“Ya, sana iyi şanslar.” Arkasındaki bilgisayarın ekranını işaret ettiğimde ölüm meleği bakmak için sandalyede döndü. Tekrar göz göze geldiğimizde ağzının bir tarafı ukala bir tebessümle kıvrılmıştı ve mavi gözleri gölgede kalan bir keyfile parıladı.

“Bunu internetten öğrenebileceğini mi sandın? Nedense şeytanların sosyal ağlarla ilgilendiğini sanmıyorum.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” Nash beni yakınına çekti ve kalbim onunkine cevap verir gibi daha da hızlı attı.

“Evet. Ona sorarız diye düşündüm.”

“Bunu tek başına da yapabilirsin,” dedi Nash sinirle.

Tod başını iki yana salladı. “Kaylee’ye ihtiyacım var. Addy onu sevdi.”

“Addy her istediğini alır mı?”

Nash’in somurttuğunu neredeyse sesinde duyabiliyordum, ona eğlenircesine baktım. “Bak şu konuşana!”

Kaşları kalktı ve yakıcı bakışları yüzümden aşağıya indi. “Ben istediğim her şeye sahip değilim. Henüz.” Kızardım ve Tod’a dön-

düğümde gözlerini devirdiğini gördüm. “Eh, ikiniz bensiz gidemezsiniz.” Nash bacaklarından birini dağınık yorganımın üstüne uzattı. “Ama gerçekten de bu şeytanın adını bildiğini mi düşünüyorsun?”

Tod yeniden omuz silkti. “Bence denemeye değer...”

Lafını bitiremeden kapım gıcırdayarak açıldı ve babam eşikte belirdi. Nash ile beni yatağın üstünde birbirimize yaslanırken görünce bakışları sertleşti ve duygularını bu denli kontrol edemeseydi gözlerindeki renklerin deli gibi döneceğini biliyordum.

“Kaylee, bu işte yeni olduğumu biliyorum ama *o kadar* da yeni değilim. İkiniz içeride yalnızken bu kapı açık kalacak.”

Tod’a baktım, bana sandalyemden sırtarak karşılık verdi. “Ama biz...” Tam o anda babamın ölüm meleğini göremediğini ve bu durumu değiştirmesem daha iyi olacağını fark ettim. Babamın Nash ve benim garip *bean sidhe* kurallarım değil de normal insan kurallarını ihlal ettiğimizi düşünmesini yeğledim. “Bir şey yapmıyoruz,” diye bitirdim ikna edici olmayan bir tonda.

“Sadece konuşuyorduk, Bay Cavanaugh.” Nash şimdi de müstehcen hareketler yapıp gözlerini deviren abisine bakmadı bile.

İkna olmayan babam başını hafifçe sallayıp koridorda kaybolmuştu ki zil çaldı. “Kaylee, sen bakabilir misin? Ekmeği yakacağım.”

“Çabuk yiye.” Ben kalkarken Tod kollarını göğsünde kavuşturmak için geriye yaslandı. Sonra ben daha cevap veremeden kayboldu. En azından ben gittiğini sanıyordum ama söz konusu Tod olunca emin olmak zordu.

Nash kapıya kadar benimle geldi, öteki taraftan kuzenimin sesi yüksek ve açıkça duyuluyordu. “... neden bunu bizim evde yapmadığınızı anlamıyorum. Mutfaklarında ancak dönecek kadar yer var, hem Aiden amcanın evi tuhaf kokuyor.”

“Tuhaf kokmuyor, hem geçen hafta da biz onları ağırladık.” Brendon amcamın sesi tükenmiş gibiydi ama tek kızına karşı be-

nim olabileceğinden çok daha sabırlıydı. Özellikle de hepimize ödettiği bedel ne olursa olsun karısının kaybindan sonra ne kadar acı çektiği düşünülünce. Ancak Sophie babasının acısına duyarsız gibiydi. “Sıra onlarda.”

Nash’e kaderime boyun eğer gibi gülümsedikten sonra kapıyı açıp kendimi Sophie’nin asit gibi varlığına hazırladım. “Merhaba, içeri gelin.”

Kuzenim sanki karşılamamı duymamış gibi bize sürtünerek eve girerken pazar gecesini nasıl geçirmeyi yeğleyeceğine dair mırlılandı. Bizi ardında oluşan ve dar, karanlık girişte kaçamadığımız o ağır parfümünün bulutunda boğulmaya bıraktı.

“Bunun için üzgünüm.” Brendon amca ön kapıyı kapayarak içeri girdi. “Hâla... acı çekiyor.”

Ve acısını yeteri kadar kişinin paylaşmasını sağlıyor.

Yarım saat sonra beşimiz birden içinde yemek yediğimiz mutfığımızdaki yuvarlak oyun masasına oturmuştuk; ben Nash ile Sophie’nin arasındaki köşeye sıkışıp kalmıştım. Masada yemek koyacak yer yoktu, bu yüzden birinin ikinci tabak yemeği alması için kalkıp tezgâhtaki kapılara gitmesi gerekiyordu.

Ama bu çok büyük bir endişe kaynağı gibi görünmüyordu, özellikle de Sophie’nin tabağının kenarlarında domates sosuyla lekelenmiş yağlı kâğıt parçacıkları olduğu düşünülünce ki babam onları lazanyaya koyduğu peynir dilimlerinin üstünden ayırmayı unutmuştu.

Babamı bu denli utandırmış olmasa, Sophie’nin yüzünün yemeğinden çıkardığı her yumuşak kâğıt parçası karşısında dehşet içinde buruşmasını izlemek komik olabilirdi. Önemli de değildi ya... Nasıl olsa bir sincabı bile hayatta tutacak kadar yemiyordu ve annesinin ölümünden bu yana birkaç kilo vermişti.

Yemekte fazla sohbet edilmedi ama arada sırada amcam, masanın öteki tarafındaki kardeşine bakıp makarnasından çıkardığı kâğıt parçasını peçetesine sararken gülerек gerginliği bir süreliğine kırıyordu. Bunun için son derece minnettardım.

Nash ve ben yemekten hemen sonra izin istedik ve babamın on buçukta evde olmamızı hatırlatması üzerine başımızı salladık. Benim arabamla gittik çünkü arabaları Nash'in annesindeydi. Dallas'ta arabayla nadiren şehre inerdim ve Addison'ın oteline hiç gitmemiştim, bu yüzden oraya tek parça halinde gidersek kendimizi şanslı sayacaktım.

Adolphus'un lobisi tümnden karanlıktı, şatafatlı mobilyalar ve süslü avizelerle doluydu ve lobide kot pantolon ve spor ayakkabılarımın dolanırken kendimi uygunsuz giyinmiş gibi hissediyordum. Neyse ki ben fazla büyük masanın ardındaki kendini beğenmiş görevliye cesaretimi toplayıp "Lisa Hawthorne"un hangi odada kaldığını soramadan Tod köşede belirdi, saygıdeğer biçimde temiz ve bir kot pantolon ile kırıksıklığı olmayan bir gömlek giymişti. Başını lobinin sonundaki bir dizi asansöre doğru salladı ve onu minnettarlıkla takip ederek ilk açılan asansöre bindik.

"Bayağı gergin, o yüzden zorlamayın," dedi Tod, aynalı kapılar kapanıp asansör harekete geçer geçmez Nash'e bakarak.

"Tek gergin olan o değil." Titreyen elimi atkuyruğuma götürüp saçımı açık bıraksam daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Ya da lobiye girmeden önce ayaklarımı silseydim. Ama gerginliğimin asıl sebebi aşırı lüks olan otel değildi.

O gün öğleden sonra Alt Dünya'ya göz gezdirmiştim ve bunu yakın zamanda tekrarlamaya hevesli değildim. Ama o gölge-dün-yaya ayak basma düşüncesi beni ne kadar ürkütürse ürkütsün asıl korkum Addison Page'in sonsuza dek orada kalmasıydı. Kendi ruhunu satmış olsa bile.

Tod haklıydı. Başına ne iş açtığını bilmiyordu. Biliyor olamazdı.

Asansörün uyarı zili çaldı ve yavaşlayarak durduktan sonra kapıları neredeyse sessizce açıldı. Önce Tod indi, Nash ve ben de onu kalın halı döşemeli bir koridorda takip ettik ve en az bir düzine kapının önünden geçtikten sonra en sonuncusunda, acil çıkış merdiveninin yakınındaki kapının önünde durduk.

“Bir dakika,” dedi, sonra biz itiraz edemeden kaybolarak beni ve Nash’i koridorda iki sersem gibi ortada bıraktığında kimsenin gelip de anahtarımızı mı kaybettik diye sormayacağını umduk. Ya da güvenliği aramayacaklarını.

Kim, ben mi? Paranoyak mı?

Kesinlikle.

Biraz sonra kapı içeriden açıldı ve iki gündür ikinci kez *rock* yıldızı Addison Page’in özel odasına girdik. Kısacık bir an için yine paniğe kapılarak bizi beklemediğini düşündüm. Tod’un bu buluşmayı uydurduğunu. Ne var ki Addison oturma odasının ortasında durmuş kan çanağı gözlerinin ardından bizi izliyordu ve bizi gördüğüne şaşırmamıştı. Neyse ki.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi biz bir kez daha düz ekran bir televizyonun etrafındaki koltuklara yönelirken. “Büyük ihtimalle yardımınızı hak etmediğimi düşünüyorsunuzdur ve açıkçası ben de hak ettiğimden emin değilim.”

Ben de değildim ama onun kendinden şüphe etmesi bile ona sırf iyiliği için yardım etmek istememe sebep olmuştu. Yengemin ebedi işkenceye mahkûm ettiği kızları kurtaramayışımı telafi etmek ihtiyacımın dışında.

“Evet, hak ediyorsun.” Tod bir elini beline koyarak onu koyu renk desenleri olan bir koltuğa yönlendirdi. Addison ondan uzaklaşmadı ve ben bir kez daha soğukkanlılığına hayran kaldım. Ben ölü bir eski erkek arkadaşım olsa bu kadar sakin kalamazdım.

Ya da sarsıcı bir biçimde ruhum olmasa.

Nash krem renkli koltuğa oturup beni de yanına çekti, dudakları yüzünde açıkça okuduğum görüş ayrılığını ele vermemek üzere sımsıkı kapalıydı. Burada olmamamız gerektiğine ikna olmuştu. Ya da Addison'ın bizden yardım istemeye hakkı olmadığına.

Tod öteki sandalyede oturmuş dirsekleri dizlerine dayalı bir halde öne eğilmişti. Gözleri odaya girdiğimizden beri Addy'den ayrılmamıştı ve içimde uzun bir süre daha ayrılmayacağına dair bir his vardı.

Addison ellerini büktü, parmaklarını öyle bir çevirdi ki içlerinden birinin kırılacağından emindim. "Ee... şimdi ne olacak? Nasıl yardımcı olabilirim."

Tod, "Öğrenmemiz gereken kimin..." diye başladı ama Nash lafını cüretkâr bir tavırla kesti.

"Addy, başlamadan önce anlayan gereken bunun ne kadar tehlikeli olduğu. Sadece senin için değil, bizim için de." Sesi hiç duymadığım kadar sert ve amansızdı ve konuşurken elimi sıkıyordu. "Senin için hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz ve açıkçası benim burada olmamın tek sebebi Kaylee. Çünkü onun zarar görmesini istemiyorum."

Kalbim boğazıma fırlar gibi oldu ve bu ciddi duruma rağmen yüzümde bir tebessüm belirdi.

"Anlıyorum..." dedi Addison ama Nash yine lafını kesti.

"Anladığını sanmıyorum. Anlayabileceğini de. Biz ikimiz *bean sidhe'*iz." İkimiz de dikkatle yüzünde bir tepki oluşmasını bekledik ama hiçbir şey olmadı. "*Bean sidhe'*ler hakkında bir şey biliyor musun?"

"Çok az," diye itiraf etti bir an için ölüm meleşine bakarak. "Tod anlattı... bazı şeyleri." Yanakları kızardığında Tod'un ona başka ne söylediğini merak ettim.

“Güzel.” Nash nihayet onayladığı bir şey duyduğu için rahatlamış gibi görünüyordu. “Alt Dünya’nın *bean sidhe*’ler için çok tehlikeli olduğunu da söyledi mi? Orada yaşayan şeylere karşı korunma yöntemimiz olmadığını? Ters giden bir şey olursa onun gibi pat diye kaybolamayacağımızı?”

Addison yine utanarak başını salladı. Suçluluk duyar gibiydi. O zaman Addison Page’in yardım istemeye alışkın olmadığını fark ettim. Şey görünüyordu... aşağılanmış. Sanki güçsüzlüğünü itiraf etmek onu kırabilirmiş gibiydi.

Bu bile sandığından daha güçlü olduğunun göstergesiydi. Tod’un sandığından da. *Güzel*. Öyle olmak zorundaydı.

“Peki, o halde ilk öğrenmek istediğimiz...” Onay almak için bana baktı ve Tod’un gözlerindeki şüpheli parıltıya rağmen başımı salladım. Nash ve ben bu konuyu çoktan tartışmıştık. “Başını nasıl bu belaya soktuğun. Ne diye ruhunu sattın? Hayatına dışarıdan baktığımı biliyorum ama bizim açımızdan isteyebileceğin her şeye sahipmişsin gibi görünüyor.”

Addison efkârlı, pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümserken Tod bize ters ters baktı. “Şimdi sahibim,” dedi, o ünlü, melodik sesi öyle yumuşaktı ki duymaya güç bela katlanabildim. “Ama bana bu anlaşmayla geldiklerinde sahip olduğum tek şey hayallerim ve çaresizlikti. Bunun kulağa melodramatik geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Beni isterlerse yaratıp isterlerse yok edebileceklerini söylediler, haklıydılar da.”

“Kim?” diye sordum odaya girdiğimizden beri ilk kez konuşarak.

“Dekker Medya.”

Bütün vücudumu kaplayan ürpertiyle içten dışa üşüdüğümü hissettim.

Dekker Medya eğlence dünyasının deviydi. Eğlence parkları, çekim stüdyoları, televizyon kanalları ve dünyadaki hiçbir şirketin

sahip olmadığı kadar büyük bir pazarlama gücü vardı. Dekker Medya'nın yapışkan ellerini sokmadığı pasta kalmamıştı. Çocuklar filmlerini izleyerek büyüyor, CD'lerini dinliyor, oyuncaklarıyla oynuyor, lisanslı ayakkabı ve giysilerini giyiyor ve aile dostu yıldızlarının masum yüzleriyle süslü çarşafalarda uyuyorlardı.

Şirket her yeri istila etmişti. Her yerdeydi. İğrençti.

Yıldızlarının çoğuyla ortaokulu bitirir bitirmez sözleşme imzalıyordu, bir genç para makinesinin ardından bir diğerini üretiyordu.

"Bir dakika, anlamıyorum," dedi Nash, belli ki düşüncelerini benden önce toplamıştı. "Ruhunu Dekker Medya'ya mı sattın?" Bana hafifçe kaşlarını çatarak baktıktan sonra abisine döndü. "Ben bir şeytana sattığını sanıyordum."

"Sattı." Tod'un çenesi zorlukla bastırıldığı öfkeyle kasıldı. "Ama anlaşma doğrudan John Dekker aracılığıyla yapıldı."

Vay canına. İki dakikada ikinci kez şaşkınlıktan konuşamıyordum. John Dekker, Dekker Medya'nın CEO'su ve basındaki yüzüydü. Efsanevi şirket kurucusunun torunuydu ve dünyadaki gençler tarafından Amerika başkanından daha fazla tanınıyordu.

"Peki, en baştan başlayabilir misin?" Koltukta arkama yaslandım, başım fazla bilgi yüklemesinden dolayı dönüyordu. Addison başını salladı ve başladıktan sonra sözleri birbirini hızla izledi; söylediklerini takip edebilmek için dikkatli dinlemek zorunda kaldım.

"İki yıl önceydi, on altı yaşına daha yeni basmıştım. *Megan Ford'un Özel Hayatı*'nın ilk sezonu daha yeni bitmişti ve yeni sezonun yapılmasına karar verilmişti. John Dekker beni ikinci sezon çekimlerinin ilk gününde sette buldu ve ofisine götürdü. Tek başıma. Reytinglerin o zamana dek idare ettiğini söyledi ve dizinin devam edip etmemesinin bana bağlı olduğunu. Benim seçimim olduğunu. Yeterince istersem Megan Ford'un çok tutulacağını. Beni ünlü yapacağını. *Zengin yapacağını.*"

“Ruhunu şöhret ve servet için mi sattın?” diye sordu Nash, sesindeki küçümseme öyle yoğundu ki birazı halıya da damlamış mı diye yere baktım.

Addison irkildi ama öfkesi Nash’inkiyle rekabet edebilecek Tod onun yerine konuştu. “O yüzden satmadı. Ailesini hatırlamıyor musun? Babası çoktan gitmişti ve annesi de işsizdi. Sürekli başka bir hapla kafayı buluyordu. Addy’nin geliriyle geçiniyorlardı, Dekker ona noktalı yeri imzalamazsa her şeyin son bulacağını söyledi. Bir daha çalışmamasını sağlayacağını. Annesinin reçeteli ilaç sahtekârlığından ve ihmalden hapse gireceğini, Addy’nin ve kız kardeşi Regan’ın da birbirinden ayrılıp farklı ailelerin vesayetine verileceğini.”

Addison’un elleri kucağında titredi ama Tod’un konuşmasına hiçbir eklemeye bulunmadı. Hiçbirini inkâr da etmedi.

“Onun ödünü koparmış, Nash.”

“Birilerine söyledin mi?” diye sordum usulca, onu daha fazla üzmemeye çalışarak. “Annene?” Ama bunu sorar sormaz annesinin bir yardımını dokunmayacağını fark ettim. “Bir arkadaşına?”

Addison başını çaresizce salladı. “Eden’a söyledim.” Burnunu çekti, hıçkırıklarını tuttuğu açtı. “Dizide misafir oyuncuydu, arkadaş olmuştuk. Bana şanslı olduğumu söyledi. Bu teklifi sadece en iyilerimize yaptıklarını. Gerçek yıldız potansiyeli olanlara. Anlaşmayı iki yıl önce imzaladığını ve bir an için bile pişman olmadığını söyledi. Üstelik ilk CD’si platin plak kazanmıştı. *Platin!*” diye tekrarladı çaresizce Tod’a bakarak, ona inanması için gözleriyle yalvarıyordu. Kararını anlaması için. “Anlaşmayı yapıp bir yıldız olabilirdim ya da tüm ekibi işsiz ve ailemi aç bırakabilirdim. Onlar için yaptım...”

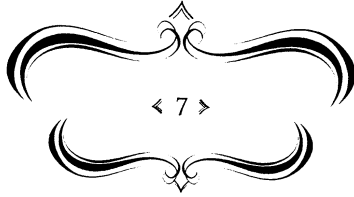
Nash’in yüzündeki mücadeleyi gördüm. Addison’ın seçimini alıyordu. Ama anlamak istemiyordu.

Ancak ben çoktan olayın bütününe bakmaya başlamıştım.

Bu teklifi sadece en iyilerimize sunduklarını. Addison'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu ve ima ettiği şey sırtımdan aşağıya inen yeni bir ürpertinin uzuvlarıma yayılmasına ve dişlerimin titremesine yol açtı.

Daha önce de yapmışlardı. Defalarca. Dekker Medya iblislerle anlaşma yapıyordu. Bedeli de genç yıldızlarının ödemesine izin veriyordu.

Hasret's Sisters Planet

“Bir dakika, Dekker Medya çocuklara ruhlarını satmaları için şantaj mı yapıyor?” Nash de en az benim kadar dehşete düşmüştü.

“Açıkçası, hepimize şantaj yapmak zorunda kaldığından şüpheliyim.” Addison otelin sandalyesinde arkasına yaslanıp avuçlarını gerginlikle marka pantolonunun üst kısmına sürttü.

Nash, sehpanın öteki tarafındaki Allison’dan sonra Tod’a baktı. “Ama bunun şirkete yararı ne?”

“Açgözlülük, açık ve net. Değil mi?” Onaylaması için Addy’ye baktım.

Omuz silkip zorlukla yutkundu, sanki akşam yemeği geri çıkmaya çalışıyor gibiydi. “Tahminimce. Yani eğer biz zengin ve ünlüysek, takım elbiseliler ve yazmanlar da öyle olmalı, değil mi?”

Nash kaşlarını çatı. “Ya yıldızları şirketten ayrılırsa? Eden gibi popüler olursa?”

Addison kollarını göğsünde kavuşturdu, büyük ihtimalle ellerinin huzursuzca kıpırdanmasını engellemek içindi. “Eden iki yıl önce televizyondayken popüler oldu ama ancak altı yıl ve Dekker’la yaptığı üç anlaşmadan sonra ve o süre boyunca da tarihteki hiçbir

çocuk yıldızın yapmadığı kadar hızlı para kazandırdı. Ama hâlâ onların plak şirketinde, ben de öyleyim.”

Şarkıcı bir sonraki sözleri zor söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. “Dekker’la anlaşma yaptığında, ruhunu satmasan bile kendini satmış olursun. Çoğumuzu ergenliğe girmeden ele geçiriyorlar, olmamızı istedikleri şey oluyoruz. Görüntümüzü onlar tasarlıyor, dizilerinde rol veriyor, yılda en az bir kez televizyon filminde oynatıyorlar. Filmler fazla para kazandırmasa da ürün satışları ciddi miktarda para getiriyor.” İç geçirip parmaklarıyla saymaya başladı. “Kaydedilecek şarkıları seçiyorlar, gidilecek yerleri ayarlayıp tur programını yapıyorlar. Temsilcimiz işinin ehli değilse saç modelimizi bile onlar seçiyor. Ama temsilcilerin çoğu da John Dekker’in avucunun içinde çünkü garantili kariyerleri olan müşteriler istiyorlar.”

Çok. Ürkütücü. Dekker Medya, Alt Dünya’dan da korkunç görünmeye başlamıştı.

“Pekâlâ, belki yanlış anlıyorum ama *bildiğimiz* Dekker Medya’ dan bahsediyoruz, değil mi? Çocuklara uygun, eğlenceli komedi dizilerinin olduğu? Çizgi film karakteri sincap ile masal animasyonlarının gösterildiği? O Dekker Medya ticari başarı için yıldızlarının ruhlarını mı topluyor?”

Addison’in dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. “İronik, değil mi?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Büyüyüp popüler medyaya dâhil olana dek Dekker’in yıldızları göbeği açık kıyafetler bile giymiyordu. Ancak yine de hepsi ruhsuz insan kalıntılarıydı. İroni anlatmaya yetmezdi bile.

Ben de tüm *bean sidhe* çılgınının falan tuhaf olduğunu sanıyordum... Tod, Addison’a destek veren bir tebessümle baktı ve Nash yüzünü iki eliyle birden sıvazladı. Midem asitle yandı, içimi dışımı

eritmekle tehdit eder gibiydi, hava bile acıydı. Böyle mayhoş sözlerin ardında kalan tatla ağırlaşmıştı. Ama sormak zorundaydım...

"Addison, bu ne kadar zamandır devam ediyor? Bu ruh kaçkıcılığı?"

Addison omuz silkip beyaz-sarı saçlarından bir tutamı omzundan çekerek konuşurken uçlarını büktü. "Bilmiyorum ama söylentilere göre ellili yıllardaki birkaç yıldız da kendilerini para karşılığında satmışlar, hâlâ siyah beyaz yayın yaptıkları dönemde. Dekker'dan ayrıldıktan sonra şenlik ateşli korku filmlerini yapan kız kimdi?"

"*Kamp Ateşi Takipçisi* filmleri," diye düzeltti Tod.

"Evet, onlar. O kız ruhunu sattı. Ama artık yaşıyor..." Addison'ın sesi gitgide alçaldı ancak yüzündeki dehşet ifadesini okumak kolaydı.

"Millet, bu olay sandığımızdan çok daha büyük." Kollarımı göğsümde kavuşturup bir ciddi, şoka uğramış yüzden diğerine baktım. "Fazla büyük." İkinci el ruhları tutan bir şeytanın izini bulmak yeterince zordu zaten. Bir de Alt Dünya ve Dekker Medya arasında belli ki yarım yüzyıldır süregelen bir anlaşmayı nasıl bozacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Tek yapabileceğimiz vazgeçme koşulunu işleme koyması için Addison'ı Alt Dünya'ya götürmekti.

"Pekâlâ, bu vazgeçme koşulu nedir? Ruhunu geri alırsan ne olacak?"

"Her şeyi alacaklar." Tod ayağa kalkıp otel odasını işaret edecek biçimde kolunu salladı, ayrıca Addison'ın tüm kariyerini de, sonra da odanın öteki ucundaki duvara yaslanmış küçük buzdolabının yanına gitti.

"Uğruna çalıştığı her şey birden... kaybolacak."

"Bunu göze almadıysa ruhunu da satmamalıydı," dedi Nash öfkeyle, gözlerinde kahverengi ve yeşillerden oluşan deniz bir gir-

dap gibi dönüyordu. Ama aslında Addy'ye kızmaktan çok bizim için endişelendiğini biliyordum. Ona göre tamamen masum iki hayatı ve bir ölümden sonraki hayatı, hasar gören tek bir ruh için tehlikeye atmak pek mantıklı değildi.

Ona katılmaya başlıyordum. Addy'ye yardım etmek istiyordum ama o kendine yardım etmeye niyetli değildi. Ün ve servet işken-ceyle geçecek bir sonsuzluğun yanında neydi ki? "Sözleşme olayı böyle yürür, Addison. Ya yerine getirirsin ya da sana verdikleri her şeyi geri vermen gerekir. Yine de ebedi ruhun buna değmez mi?"

Bana bakıp gözlerini kırptı, gözyaşları en sonunda taşmıştı. "Konu para ya da ün değil. Bazı günler yüzümü kimsenin bilmediği bir yüzle değiştirmek istiyorum." Addison yanaklarındaki gözyaş-larını iki eliyle silerken ustalıkla sürülmüş göz kalemini gözlerinin etrafına bulaştırdı, ben de önündeki masaya bir kutu peçete ittim.

"Ee, konu ne peki?"

Derin bir nefes aldı. "Ruhumu geri istersem, o sözleşmeyi imzaladıktan sonra kazandığım her şeyi alacaklar... benim sayemde diğer herkesin aldıklarını da. Beni mahvedecekler ama asıl yıkımı temsilcim, avukatım, halkla ilişkiler uzmanım, benim için çalışan herkes yaşayacak. Tüm ailem mahvolacak." Burnunu çekti ama şimdi sesinde keskin bir öfke vardı. "Annemi. Regan'ı. Babamı ve bu hafta hangi yirmilikle beraberse onu. Sadece paradan bah-setmiyorum. Daha önce de fakirdik, yine olabiliriz. Ben borçtan, utançtan ve ulu orta aşağılanmaktan bahsediyorum, asıl sözleşme teklifini reddetseydim başlarına geleceklerden bin kat daha kötü şeylerden."

Nash gözlerini kısıtı ve Tod buzdolabını tekmeleyerek kapayıp dört kutu diyet kolayla döndü, belli ki Addy hepsini el altında tutuyordu. "Bunu yapamazlar. Yapabilirler mi?"

Addison acı acı gülüp Tod'un uzattığı kutuyu aldı. "Whitney Lance'i hatırlıyor musun? Lindy Cohen'ı? İkisinin toplam üç boşanması, yedi tutuklanması, beş rehabilitasyona gidiş ve mahkeme kararıyla alınan iki çocuğu var. Daha da kötüleşiyor. Diğerlerinin çıplak fotoğraf skandalları var, herkesin içinde geçirdikleri sinir krizleri, psikiyatri koğuşunda geçirilen haftalar. Caroline Burke vergi kaçırmaktan iki yıl yattı, Denison Clark yirmi birinci doğum gününden iki ay önce alkollü araç kullanmaktan tutuklandı. Altı ay sonra da reşit olmayan birine tecavüzden."

. "Evet ama hepsi gerçekten de o şeyleri yaptı, değil mi?" Nash kolasını açtı, gittikçe daha az anlayışlı görünüyordu. "Lütfen bana sabıka kaydın ya da bir yerlerde saklanmış gayrimeşru bir çocuğun olmadığını söyle."

"Tabii ki yok." Addy'nin gözleri öfkeyle yanıp söndü ve bunu görebildiğim için mutluydum. Kendini bize karşı savunamazsa ruhunu bir şeytandan geri istemeye nasıl cesaret edebilirdi ki?

"Eh, onlara malzeme vermediysen seni nasıl infaz edebilirler?"

"Ben mükemmel değilim, Nash!" Addison koltuğun kenarlarından destek alarak ayağa fırlayıp durduğu yerden Nash'e baktı.

"Bana hiç içki içmediğini söyleme. Ya da bakir olduğunu."

Nash'in ifadesi sertleşti ama sessiz kaldı.

"Sözleşmem beni koruyor ama ruhumu geri alırsam sadece korunmamı kaldırmakla kalmaz bir de beni hedef almaya başlarlar. Verdiğim tüm kararları çarpıtıp yüzüme vuracaklar. İçtiğim her içki alem yapmışım gibi yansıtılacak. Her ilişkim dünyadaki tüm gazete bayilerinde rengârenk baskılarla sergilenecek bir felakete dönüşecek. Eski erkek arkadaşlarım dergilere hikâyeler ve fotoğraflar satacak." Şimdi volta atıyordu, sözler ducaklarından anlayamayacağım kadar hızlı dökülüyordu. "Paparaziler annemin uyuşturucuyla kendinden geçmiş fotoğraflarını çekecekler. Hatta

internetten uyuşturucu aldığı için hapse bile girebilir. Babam sarhoş araba kullanırken yakalanacak, baş edemeyeceği kadar battığında onu kefaletle çıkaramayacağım için de alacaklıları onu canlı canlı yiyecek. Regan'a ne olacağını bilmek bile istemiyorum. Daha yeni bir gençlik dizisinde rol kaptı. Kariyeri başlamadan bitecek.”

Addison yeniden sandalyeye çöküp neredeyse kaplamanın içine doğru eridi. “Beni çıldırtacaklar, bu da basının coşkusunu körükleyecek.”

Arkama yaslanıp her şeyi sindirmeye çalıştım. Kendi hayatımın mikroskop altında olduğunu, her yanlış davranışımın ulu orta gösterildiğini hayal ettim. “Pekâlâ, evet, kulağa kötü geliyor. Ama ebeveynlerin kendi mezarlarını kazdı, düşüşlerinden kendini sorumlu tutamazsın.” Kendi kolamı açıp düşünceli bir şekilde bir yudum aldım. “Hem fakirlik ve utanç sonsuz işkenceden daha mı kötü?”

Addy başını gönülsüzce iki yana salladı. “Hayır, hem başıma gelecekleri hak ettiğimi de biliyorum. Ama Regan hak etmiyor. İnciteceğim kimse hak etmiyor.” Gözlerime baktı, açık mavi gözleri yine yaşlarla dolmuştu. “Geçen yıl Thad Evans’ın arabası devrildiğinde olanları hatırlıyor musunuz? İki kişiyi öldürüp ön camdan fırladığında yüzünü mahvetti. Sonra sahip olduğu her şeyi, ölen çocukların ailelerinin açtığı davalarda kaybetti, gerisini de dolandırıcı muhasebecileri ve avukatlarına kaptırdı. Ya...”

“Hop, dur bir dakika.” Şakaklarımı iki elimle birden ovuşturdum, bize söylediği her şeyi nihayet kavramaya başladığımda fazla bilgi yüklemesinden kaynaklanan baş ağrıyla mücadele ediyordum. “Kusursuz imajı ve tertemiz geçmişi olan tüm Dekker yıldızlarının aslında insan görünümündeki ruhsuz kabuklar olduğunu ve Hollywood’un tüm kötü çocuk ve kızlarının aslında ruhlarını geri alan iyiler olduğunu mu söylüyorsun?”

Kola kutusuna baktı. “Vazgeçme koşulunu yerine getirdikleri için onlara iyi diyemem.”

“O ne demek?” Nash arkasından küçük bir yastık alıp koltuğun yanına, yere bıraktı. Addison cevap vermek yerine Tod’a baktı. Ölüm meleği iç geçirip dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi, bakışları Nash’den bana, sonra yine Nash’e yöneldi. “Vazgeçme koşulu biraz karmaşık.”

Midem kasıldı. İçimden bir ses onun “biraz karmaşık” tanımının benim anladığımdan biraz farklı olduğunu söylüyordu.

“Addy’de sözleşmesinin bir nüshası yok...”

“Daha on altı yaşındaydım,” dedi Addison araya girerek, yankıları utançla kızardı. “Nüshasını istemek aklıma gelmedi bile.”

Nash ona kaşlarını çatarak baktı, ela gözlerinde renkler gitgide artan bir öfkeyle dönüyordu. “Tahminimce lanet şeyi imzalamadan önce okumak da.”

“Bir dakika, on altı annenin izni olmadan bir sözleşme imzalamak için fazla küçük bir yaş değil mi?” diye sordum, harika bir yasal boşluk bulmuş olmayı umarak.

Tod’un mavi gözlerine gölge düştü. “Alt Dünya insanları ergenliğe girdiklerinden itibaren yetişkin sayıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bu rezil bir şey.”

Tod omuz silkti. “Alt Dünya böyle. Hem kendi sözleşmesinin nüshasını alma hakkı olduğunu da bilmiyordu, şeytanlar da haklarını önceden açıklamakla tanınmazlar.” Dikkatini özellikle bana verdi.

“Her neyse, bugün biraz soruşturdum...”

Yüzündeki hastalıklı ifade içimde kiminle konuştuğunu bilmek istemediğime dair bir his uyandırdı ya da bilgiyi almak için ne yapmak zorunda kaldığını.

“... Addy’nin sözleşmesi de diğerlerinininki gibiyse ki öyle olduğundan eminim, vazgeçme koşulu bir değiş tokuş gerektiriyor.”

“Ne?” Gözlerimi kırıştırdım, onu yanlış duyduğumu umuyordum ya da yanlış anladığımı. “Annemin yaptığı gibi bir değiş

tokuş mu? Bir can karşılığında başka bir can mı?” İçimde yükselen korkunun eşi benzeri yoktu. Kollarımı sıvazlayarak tüylerimin diken diken olmasını engellemeye çalıştım ama başarılı olamadım.

“Bir ruh karşılığında bir ruh,” diye düzeltti Tod, yeniden gözlerime bakmadan önce yere bakarak. “Ama temelde evet. Addy ruhunu ancak bir başkasıyla değiştirse geri alabilir.”

“Bir dakika...” Nash alnını ovuşturdu, sanki bu yeni duyduğu bilgiyi hazmetmesine yardım edebilirmiş gibi. “Ruhlar çalınmaz. Yalnızca biri öldüğünde alınabilirler ya da sahipleri tarafından özgür iradeleriyle verilebilirler.”

Gitgide artan mide bulantımı bastırmaya çalışarak Addison’ın yüzünü inceledim. “Yani bahsettiğin onca kişi? Hepsı ruhunu geri almak için birilerini mi öldürmek zorunda kaldı?”

“Ya da başka birini kendi yerlerine geçirmek,” dedi Tod, sanki bu gelişme onu rahatsız etmiyormuş gibi kola kutusunun kapağını çevirerek.

“Sen de buna *biraz* karmaşık diyorsun, öyle mi?”

Tod omuz silkip Nash’e fikrini sorar gibi baktı. “Az zamanımız olduğunu biliyorum ve her şeyi basit kılmak adına cinayetten uzak duralım derim ama Addy’nin kariyerinde hızlı bir yükselişe ihtiyacı olan birilerini tanıdığından eminim.”

“Olmaz!” diye bağırdık Addy ve ben aynı anda, ölüm meleğine aynı dehşet dolu bakışlarla bakarak. “Vazgeçme koşulunu yerine getiremem, Tod,” dedi Addison. “Ailemi kurtların önüne atmaya razı olsam bile bir başkasını kendi yerime koyamam.”

“Ruhun olmadan mı ölmeyi yeğlersin?” Tod ilk kez ona kızmış gibi görünüyordu. Gerçekten de Addison’ı kurtarmak için bir başkasını Alt Dünya’ya mahkûm etmeye hazır mıydı?

Evet. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum, Addison her konuştuğunda aydınlanmalarından. Bakışlarını ondan uzun süreliğine

ayırmayışından. Gerçekten de onun için her şeyi yapardı, bu bilgi beni en az Alt Dünya'ya gitme düşüncesi kadar korkutuyordu.

"Hayır," dedi Addison en sonunda, kola kutusunu yavaşça sehpa döndürerek. "O yüzden yardımınıza ihtiyacım var. Ruhumu vazgeçme koşulunu yerine getirmeden almalıyım."

"Lanet olsun!" Nash boş kola kutusunu sehpa vurdu, gözleri öfkeli renklerden oluşan bir karışımla yanıp söndü.

"O haklı," dedim usulca. Sonra gözlerimi Tod'a diktim.

"Sana kurbanlık başka bir koyun bulman için yardım etmeyeceğim. Bunu yaparsak değiş tokuş olmadan yapacağız."

Tod surat astı ve bir kez daha kolay yolu seçme arzusu kanımı dondurdu. Ancak sonra Addison'ın yüzündeki saf çaresizliği görünce başını salladı.

"Nash?" Elini alıp parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Vazgeçmek istersen anlarım."

Derin bir nefes verdi. "Sanki bunu tek başına yapmana izin verebilirim de. Ben varım."

Hissettiğim rahatlama acı bir minnetti. Ben de onun kadar bunu yapmayı istemiyordum. Ama o olmadan yapmayı daha da az.

"Peki... neyle başlayacağız?" Addison önce bana ve Nash'e sonra da Tod'a döndü. "Ne yapabilirim?"

Derin bir nefes alıp kolamdan bir yudum aldım. "Öncelikle, Bu şeytanın kim olduğunu öğrenmeliyiz. Bir erkek, değil mi?" diye sordum şeytanın bir erkek olduğunu düşündüğümü fark ederek.

"Evet, o... şey... erkek bir iblis." Addison kızarıp başını iki yana salladı. "Fakat adını bilmiyorum. İsimleri olduğundan bile emin değilim."

"Ama onunla tanıştın, değil mi?" Sözlerimde gerginlik vardı ve hepimiz bunu duyabiliyorduk.

Tod, "Tanıştı," diye onun yerine cevapladı, ellerini kucağında sıkıp yumruk yapmıştı. "Transfer işlemi... aktif katılım gerektiriyor."

Vay canına. Bunun öyle çok anlamı olabiliirdi ki...

"Güzel. Bize hatırladığın her şeyi anlat." Nemli avuçlarını kotuma silerken duymak üzere olduklarımızdan kısmen ürküyordum. Ama ben sadece *kısmen* ürkerken, Addison tamamen o hisse kapılmıştı. Tod'a baktı, birbirine kenetlenen dudakları ve gözlerinde yüzen panikten isteksizliği belliydi.

"Sorun değil." Tod eğilip onun çıplak kolunu sıvazladı. "Bil-diklerini öğrenmemiz lazım." Ama desteğine rağmen Addison'ın elleri titremeye başladı.

Nash'e dirsek atıp Addy'ye baktım. Nash gözlerini devirip kısaca başını salladı. "Sadece hatırladıklarını söylemen yeter." Addison'a nazik davranmak istememesine rağmen sesi güven ve rahatlık hissi yayarak üzerimizi sıcak, tanıdık bir battaniye gibi sardı.

"Gözlerini kapa istersen. Burada değilmişiz gibi düşün." Bir an sonra Addy başını sallayıp sandalyesine yaslanarak gözlerini kapadı. "Sözleşmeyi imzaladığın zamandan başla."

Nash rahatlatıcı bir sesle konuştu. "Neredeydin?"

"John Dekker'in ofisinde. Perdeleri kapamıştı ve havayı soğutmuştu. Donuyordum."

"Peki, güzel..." dedi Nash ve ben de saatiye baktım. Addison'ın kendine özel zamanı yirmi dakikaya dolacaktı ve ben başka bir yüksek stresli kaçışa hazır değildim. "Sözleşmeyi imzala. Sonra ne oldu?"

Bir iblisle yaptığın anlaşmayı mürekkeple mi imzalarsın, kanla mı? diye düşündüm elimde olmadan.

"Dekker sözleşmeyi öteki odaya götürdü. Geri geldiğinde yanında bir kadın vardı. Uzun ve güzeldi ama bana tuhaf bakıyordu. Sanki açtı ve ben de yemektim."

Koltukta huzursuzca kıpırdandım ama Nash elimi yeniden tutup hafifçe sıktı. Teninin tenimde yarattığı his en az sesi kadar sakinleştiriciydi. “Bu kadın ne yaptı?” diye sordu.

Addy boğazımı temizleyip devam etti, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. “Elimi tuttu ve başım dönmeye başladı. Gözlerimi kapadım, açtığımdaysa...” Gözlerini hafızasındakileri canlandırırçasına açtı “... Dekker’ın ofisi ortadan kaybolmuştu.”

İki kardeş bana bakarak şüphelerimi onayladı. Dekker’ın elinde düzenbaz bir ölüm meleği vardı.

“Sen neredeydin?” diye sordum. Elimde değildi. Alt Dünya’ya pek çok kez bakmıştım ama oraya gerçekten gitmemiştim.

“Bilmiyorum.” Gözleri anısına geri dönerken dalıp gitti. “Beyaz mermer bir zeminde, öyle büyük bir odada duruyorduk ki duvarları göremiyordum ama duvarların *varlığını* yankıdan anlıyordum. Ayrıca bir dakika kadar her şeyin üstü gri bir dumanla kaplı gibiydi. Sonra hepsi aynı anda temizlendi, sanki hiç yokmuş gibi. Ama gördüğümünden eminim...”

Nash, Tod’a baktı ve aralarında sözsüz bir iletişim gerçekleşti. Nash’e dirsek attım, bir açıklama bekliyordum ama sadece parmağını kaldırıp beklememi istedi. Gönülsüzce başımı salladıktan sonra o konuşmaya devam ederken kolamı yudumladım. “Sonra ne oldu, duman kaybolunca?”

“Önce hiçbir şey.” Addy’nin gözleri yeniden odaklandı ve benimle göz göze geldikten sonra Tod’a yöneldi. “Sonra mermerde ayak sesleri duydum ve kadının arkasındaki birinin bize doğru yürüdüğünü gördüm.”

“O, şeytandı?” dedi Tod, sorusunu öfkeden tamamlamamıştı. Yoksa korkudan mı? “Neye benziyordu? Bize aklına gelen her şeyi anlat.”

Addy gözlerini kapayıp tekrar odaklandı. “Bayağı normal görünüyordu. Sıradan bir iş insanı gibi. Sade, siyah bir takım elbise giyiyordu ve kahverengi saçı vardı. Çok korkutucu görünmüyordu, bu yüzden rahatlamaya başladım. Ancak sonra gözlerini gördüm. Renksizdi. Tamamen.” Addy’nin gözleri açıldı, öyle taze bir korkuyla yanıyorlardı ki âdeta tadım alabiliyordum. “Sadece kafasına sıkıştırılmış sert, siyah toplardan ibaretti, ne göz bebeği ne de iris vardı. Çok... tuhaftı. Hareket edip etmediklerinden emin olamıyordum, bana bakıp bakmadığından da.”

Tod ve Nash tekrar birbirlerine baktıktan sonra Addy’ye döndüler. “Ne yaptı?”

“Beni öptü.” Addison’m sesi son kelimedede çatladı ve her yeri titremeye başladı. Tod ayağa kalkıp sandalyeyle kanepenin arasına geçince Addison’ın gözleri hareketini yakalayıp yeniden odaklandı.

“İyi misin?” diye sordum, Tod dolabın kapısını iterek açıp alt gözden bir battaniye çıkardı.

“Evet.” Addison, Tod battaniyeyi kucağına sarıp yan tarafları sıkıştırırken teşekkür edercesine gülümsedi. “Sadece yaptığım şeyi düşünmek istemiyorum. Bana yapmasına izin verdiğim şeyi.”

Ben anlayışla başımı sallarken Nash boğazını temizledi. “Peki, yani seni öptü?..”

“Evet ama aslında bir öpücük değildi.” Addison kolasından bir yudum almak için öne eğildikten sonra kutuyu masaya koyup battaniye daha sıkı sarındı. “Ağzı açıldı ve o... beni emdi.”

“Seni emdi mi?” diye tekrarlardım, ifade şekli kafamı karıştırmıştı.

“Bu zaten öpücüğün tanımı değil mi?” *Tabii ben en başından beri yanlış yapmıyorsam...*

Addison’m dişleri titremeye başladı ve anlaşılabilir bir şekilde konuşabilmesi, gözle görülür bir çaba harcamasını gerektirdi. “Beni sanki insandan bir dondurmaymışım gibi emdi ve bir kasırga yut-

muşum gibi hissettim. Sanki bir şeyi canlandırmıştı ve içimde kamçılanışını hissedebiliyordum. Sonraysa... dudaklarımdan çıkıp onun içine girdi.”

Vay be. Şeytanlar iğrenç. Gerçekten.

“Bittiğinde içim üşüyordu. Öyle kötü titriyordum ki güçlkle ayakta durdum. Kendimi öyle boş hissettim ki bedenimin çökeceğini sandım, doldurulamayacak bir boşluk gibi. O zaman bir hata yaptığımı anladım ama artık çok geçti.”

Addy yeniden öne eğilip kola kutusunu aldı ama elinde öyle şiddetli sarsıldı ki kola kenarlarından döküldü. İğrenerek bırakıp ellerini dizlerinin arasına bastırdı, titremesini çaresizce durdurmaya çalışıyordu. “Adam –şeytan– geri çekilip dudaklarını yaladı, sanki tadımı beğenirmiş gibi. Bana gülümsediğinde kendimi kirli hissettim. Sanki saatlerce fırçalansam da pisliğini üzerimden atamayacaktım.” Elleri tekrar kotuna sürtündü, öyle sert bastırıyordu ki parmakları beyazladı. “Sonra eğilip beni bir kez daha öptü, bu sefer ağzımın içine soludu, nefesi yoğun ve ağırdı.”

Duraksayıp gözlerini kapayarak yüzünü bu anıyı zihninden silmek istermiş gibi sertçe ovuşturdu. Ama silemedi.

Kendi deneyimlerimden biliyordum; en kötü anılarımız aklımızdan çıkmazken en iyileri daima parmaklarımızın arasından kayıp gider.

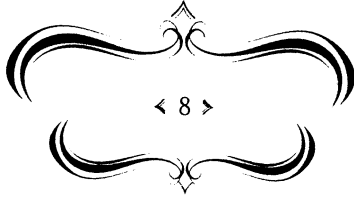
“Daha önce üşüdüğümü sanmıştım ama bu nefesiyle dolmakla kıyaslanınca hiçbir şeydi. *Onunla* dolmakla. İblis benden bir parça alıp onun yerine kendinden bir parça bıraktı. İçimde gezdiğini hissedebiliyordum. Beni içeriden keşfediyordu, öyle soğuktu ki dokunduğu her yer yanıyordu. İlk soluk aldığım birkaç kez nefesim beyazdı, kışın ortasında olduğu gibi. Sonrasında dişlerim iki gün boyunca titredi. Ama en kötüsü o soğuktu.” Ürpererek battaniyeye

daha da sıkı sarındı. “O korkunç, boşluk hissiyle dolu soğuk, beni içten dışa yutuyordu...”

“Ne zaman sona erdi?” diye sordum, sesim öyle yumuşak ve korku doluydu ki ben bile zorlukla duyabildim.

Addison bana bakıp hafifçe gülümsedi, yüzü ifadesizdi ve bu yüzden çok daha ürkütücüydü. Sonra tek elini götürüp sol göz kapağını kaldırdı. Öteki elinin iki parmağını gözüne soktu ve avucuna bir şey düştü.

“Üşümem ne zaman mı geçti?” Gözlerini kırıştırdı ve bana baktığında gördüm ki lensi olmadan sol gözü bembeyazdı, ne göz bebeği ne de iris vardı. “Hiç geçmedi.”

“Yok artık.” Nash daha iyi görebilmek için eğilirken benim kalbim ağzıma geldi. Addison’ın ifadesiz gözlerinden bu kadar korkmuş olmasam Nash’in korkusuz merakına şaşırabilirdim. “Bunu gözüne iblis mi yapıtı?”

Addison başıyla onayladı. “İkisine de.” Elini uzattığında avucunda tuttuğu küçük, kıvrık, plastik yuvarlağı görebildik. Normal bir lens olamayacak kadar büyüktü ve Addison da şaşkınlığımı görmüş olmalıydı. “İblis teknolojisi. Dekker normal görünmemiz için bize sağlıyor.”

Nabzım hâlâ huzursuz bir hızda atarken daha iyi görebilmek için eğilip lensin bir insan gözünün özelliklerine göre şekillendirildiğini gördüm. Addison’ın ürpertici açıklıktaki mavi gözleri avucundaydı, siyah bir noktadan oluşan göz bebeğinin etrafını kaplıyordu.

“Göz bebekleri odadaki ışığa göre genişleyip daralıyor bile.” Hüzünle gülümseyerek ürkütücü, uyumsuz bir çiftten oluşan gözlerini kırıştırdı. “Yabancı teknoloji ne güzel değil mi?”

Bu soruya verecek cevabım yoktu, alaycı davrandığını unıdum. Alt Dünya’dan olanlara dünyamızda saklanma imkânı sağlayan

teknolojilerden hoşlandığım söylenemezdi. Ama sorularım vardı. “Bunu neden yaptı? Dikkat çekmeni engellemek bir şeytanın kendi yararına olmaz mı?”

“Başka şansı yoktu.” Tod kaşlarını çattı. “Bu, işlemin yan etkilerinden. Hani gözler ruhun aynasıdır derler ya,” dedi. Güçlkle yutkunup başımı salladım. Konunun gittiği yer hoşuma gitmedi. “Anlaşılan bu konuda ciddiler. Ruh gittiğinde aynalarda görececek bir şey de kalmıyor.”

Nash usulca ısıklık çaldı. “Bu gördüğüm en tuhaf şey olmalı.” Bu yorum bir *bean sidbe*’den geldiğinde anlamı büyüktü.

“Lensi geri takmamı istiyorsun, değil mi?” Addison başını yana eğip ona hafif, ürkünç bir tebessümle baktı.

“Çok iyi olur, sağ ol.” Nash başını kararlı bir tavırla salladı.

Addy ayağa kalkıp odanın içindeki banyoya gitti. Bir dakikadan kısa bir süre sonra geri geldiğinde gözü normal görünüyordu.

Gerçi aynı zamanda hâlâ tuhaf görünüyordu ama sebebi muhtemelen lenslerin altında neyin saklı olduğunu bilmemdi.

“Yani ruhunu geri alınca gözleri normale mi dönecek?” Nash soruyu Addison’a değil abisine yöneltti ve ona bakmamaya özen gösterdiğini fark ettim. Gözleri beni de korkutuyordu ama Nash’in ruhunu kaybeden normal bir kız yerine bir ölüm meleğiyle –insanları öldürüp ruhlarını toplayan yaşayan ölü biriyle– daha rahat iletişim kurduğunu görmek komik geliyordu.

“Öyle olmalı.”

“Peki, bir dakika. Ben birçok ölü insan gördüm...” Bu birkaç ay önce söyleyeceğimi hayal edebileceğim türden bir şey değildi, “... ama hiçbiri böyle görünmüyordu, ölüm meleği ruhlarını aldıktan sonra bile.”

Tod başını salladı, Addy’nin elini iki eliyle birden tutuyordu. “Kalp ve beyin çalışmayı bırakınca gözler de durur. Kişi öldüğünde

ruhun durumu neyse onu gösterirler. Bir saatin pili bittiğinde olduğu gibi. Akrep ve yelkovan kaybolmaz ama çalışmaya da devam etmezler. Ölçtükleri son zamanda kalırlar.”

“Peki, bu mantıklı.” Garip bir şekilde mantıklıydı. Ama bu konunun üzerine düşmek gibi bir niyetim yoktu. Addison’a mahremiyet tanıyıp sorununu o boş ruh aynalarının bana ürkütücü insan görüntüsünün ardından bakmadıkları bir yerde çözmeye bırakacaktım. Ancak öncelikle almak için geldiğimiz bilgiye ihtiyacımız vardı. “Addison, şeytanda onu tespit etmemize yardımcı olacak bir şey fark ettin mi? Eğik bir burun ya da gamzeli bir çene? Kötü dişler?”

Fakat sorarken bile cevabının büyük ihtimalle faydalı olmayacağını fark ettim, bir şey gördüyse bile. Şeytanlarla ilgili fazla bir şey bilmiyordum ama bir şekilden fazlasına bürünebildiklerini biliyordum, bu yüzden vereceği herhangi bir tanım şeytanın onunla tanıştıktan sonra büründüğü görüntüye uymaya bilirdi.

Başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır. Gözleri dışında normal görünüyordu. Kahverengi saç. Ortalama boy. Normal kıyafetler. Doğum lekesi falan da görmedim.”

“Şeytanın adını duymadığına da emin misin?” diye sordu Nash.

“Duysam unutacağımı sanmıyorum.”

“Ya sözleşmen?” diye sordum, birden zihnimde bir şimşek çakmıştı. “O da imzaladı, değil mi? Ne yazdığını gördün mü?”

Addison başını çaresizlikle iki yana salladı. “Onu ben gittikten sonra yapmış olmalılar. Ben imzalarken adının olması gereken yer boştu.”

Elim Nash’inkini daha sıkı kavradı; gerginliğimi kontrol altına almak gitgide zorlaşıyordu. “Peki, o hâlde iyi düşün. Sana bir şey dedi mi? Ya da seni ona götüren kadına?”

Kadının ölüm meleği olduğunu söylemeye gerek yoktu. Tod veya Alt Dünya hakkında neler bildiğinden emin değildim.

“Şey...” Addy gözlerini kapayarak dikkatini topladı ama sadece birkaç saniye sonra açtı. “Hayır. Hiç konuşmadı. Sesini bile duymadım.”

“Ya kadın?” Nash’in ayağı halıya vurup duruyordu, dizi de sehpaye tekrar tekrar çarpıyordu.

O da en az benim kadar gitmek istiyordu. “İkinizden birine bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Addy bu sefer duraksamadı. “Biz o... o yerdeyken kimse konuşmadı.” Yüzünü tiksintiyle buruşturdu, belki de korkuyla.

“Ya döndüğünüzde?” Sallamasını durdurmak için elimi Nash’in dizine koydum. “Dekker’in ofisine döndüğünüzde bir şey dedi mi?”

“Evet!” Addy’nin garip, sahte gözleri büyüdüğünde göz bebeklerinin *gerçekten* de farklı ışık düzeyleriyle genişlediğini dalgınlıkla fark ettim. Bu kadar tuhaf olmasaydı, bu hoş sayılabilirdi. “Geri döndüğümüzde, Dekker hâlâ oradaydı. Kadın odadan çıkarken elini kolunda ve omzunda gezdirerek sanki yenilebilir bir şeymiş gibi gülümsedi. Dedi ki: ‘Tamahkârlığın bir yıl daha güvende.’ Sonra da kapıdan çıkıp gitti.”

Tamahkârlık... Tod’un beynindeki çarkların döndüğünü âdeta duyabiliyordum, hafızasını taradı ama bir şey bulup bulamadığını anlayamadım.

“Bu size bir şey ifade ediyor mu?” Addison ölüm meleğinin yüzünü belirgin bir umutla inceledi. “Tamahkârlık açgözlülük demek, değil mi?”

Tod cevap vermeyince ben, “Evet,” dedim. Başparmağımı Nash’in el boğumlarında gezdirdim, parmakları hâlâ benimkilere kenetliydi.

“Peki, bu şeytanın kim olduğunu anlamanıza yardımcı oldu mu?”

“Hayır.” Gerçi itiraf etmek hiç hoşuma gitmemiştir. “Ama biraz araştırmayla olabilir.” Ayağa kalkıp Nash ve Tod’a gitmeye hazır olduğumu gösterdim. Hemen. “Tod, Addy’nin sözleşmesinin bir nüshasını bulabilir misin? Dekker’ın bir yerlerde bir dosyası olmalı.”

Bu bir iblisi tespit etmenin en kolay yolu gibi görünüyordu, özellikle de Tod’un her yere istediği gibi girip çıkabildiği düşünüldüğünde.

Başıyla onayladı ama yüzünde umuttan fazla eser yoktu.

“Güzel.” Addy’ye dönüp cesaretlendirici bir tebessümle bakmaya çalıştım. “Öğrenince sana haber veririm.”

Ön kapıyı açıp anahtarlarımı cebime attım, Nash’le yalnız olduğumuzdan emin olmak için önce salona, sonra mutfığa göz attım. Babam çoğu pazartesi mesaiye kalıyordu, o yüzden de akşam dokuzdan önce evde olmazdı. Bu da Nash ve bana başbaşa birkaç saat veriyordu.

Yine de Val yengem hemen hemen her zaman evde olduğundan evde tek başıma kalmaya alışkın değildim. Bu yüzden Nash kapıyı arkamızdan kaparken ne olur ne olmaz diye babama seslendim. “Baba?”

Cevap yoktu ama sırt çantamı koltuğuna koyup emin olmak için yatak odasını kontrol ettim. Ölüm meleklerinin işine karıştığımı öğrense beni öldürürdü. Yine karıştığımı. Şeytanlardan bahsetmiyorum bile.

Babamın odası boştu ve mutfığa döndüğümde Nash ceketini çıkarıp buzdolabından iki kutu gazoz çıkarmıştı. Montumu çıkarıp koltuğun arkasına atarken arkalığın yırtık kumaşına bakmadım bile.

Babamın İrlanda’daki mobilyalarını getirmesi çok pahalıya mal olurdu, bu yüzden biz de, yeni evimizi bütçemize uygun şekilde ve yavaş yavaş döşüyorduk. Neyse ki kiralık evimiz öyle küçüktü ki fazla bir şeye ihtiyacımız yoktu. Brendon amcam da onun evinde

kullandığım her şeyi almamda ısrar etmişti, o yüzden buradaki yatak odam da hemen hemen aynı görünüyordu; sade beyaz duvarlar ve küçüklüğü hariç.

Ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Önemli olan tek şey Sophie'nin etrafımda olup işlerime karışmamasıydı. Pazar geceleri hariç. O zaman bile beni genellikle tamamen görmezden geliyordu.

"Aç mısın?" Üstteki dolabı açıp bir patlamış mısır paketi çıkardım.

"Açıktan ölüyorum," dedi Nash, ben de mısırı mikrodalga fırına koyup zamanlayıcıyı ayarladım. Fırın uğuldarken sodamı açıp sırtımı tezgâha yaslayarak Nash'in buzdolabını eşeleyişini izledim. Anlaşılan iki buçuk dakika bir atıştırma için beklenemeyecek kadar uzundu.

Öte yandan, eyalet futbol finalleri yaklaştığı için Koç Rundell onu son iki haftadır fazla yoruyordu. Nash'in sürekli aç olması şaşırtıcı değildi.

"Peki, bir fikrin var mı?" diye sordum mikrodalgada patlayan ilk mısırların sesi yankılanırken. Çatışan ders programlarımız, onun futbol idmanı ve benim Cinemark'taki vardiyam arasında bütün gün konuşmaya zaman bulamamıştık.

Nash elinde bir kavanoz salsa sosuyla durunca ona tezgâhta duran yarısı boş mısır cipsi paketini attım. "Bir tane bile yok." Mutfağımızı süsleyen yarım ada şeklindeki katlanır masanın etrafından dolanıp bir sandalyeye oturdu.

"İnternette bir şey buldun mu?"

"Rol yapma oyunları ve şarkı sözleri," dedikten sonra mikrodalga'nın sesini duyunca yağlı kapağını açtım. Belli ki Alt Dünya etkisini henüz internette göstermemişti ki bu da hayırlı bir şeydi.

Patlamış mısırı dolaptaki en geniş kâseye döküp üstüne küçük bir şişeden nacho-peynir-aromalı sos serpiştirdim, sonra da gazozumu alıp masaya gittim.

“Peki... sen şeytanlar hakkında ne biliyorsun?”

“Addy’nin bize dün gece söylediklerinden fazlasını değil.” Nash geniş ağızlı kavanozun içine bir mısır cipsi bandırdı ve çıkardığında topak topak, biberli salsa sosla kaplıydı.

“Gözlerini gördükten sonra, asla bir şeytana bakmak istemiyorum. Asla.” Birkaç tane mısır patlağını çiğnedim. “Ama fazla şansımız varmış gibi görünmüyor.”

“Tod’u bizi bu işe bulaştırdığı için öldürebilirim.”

“Bunun için biraz geç kaldın.” Bir patlamış mısır tanesini salsa kavanozuna sokup sonra da ağzına attığında hoşnutsuzlukla yüzümü ekşittim.

“Garip.” Nash başını yana yatırıp tuhaf diye tanımladığı karışımı çiğnedi. “Ama iyi bir gariplik.”

“Onu koymak için bir şey ister misin?” O daha cevap vermeden bir kâse almaya kalktım. “Tod ne zaman gelecek?”

Saatine baktı. “On beş dakika sonra mola verecek. Ama abimi tanıyorsam, çoktan burada bir yerde bizi gözetliyordur.”

Kâseyi masaya koyup salsayı içine döktüm. “Kendine bir hayat edinmesi gerekiyor. Bir kız arkadaş. Addison onunla oldukça ilgileniyor gibi...” diye öne sürdüm, omzunun üstünden uzanıp bir patlamış mısırı sosa daldırdım. Duraksadım, sonra gözlerimi kapayıp ağzıma attım.

Iyy! Nacho ve salsa soslarının birbirine yakışacağını düşünmüştüm ama yakışmıyorlardı. En azından patlamış mısırdı.

Nash bana gülerken ben de gazozumdan aldığım yudumla ağzımdaki tattan kurtuldum. “Tod’un ihtiyacı olan son şey ruhsuz, insan kılıklı bir kız arkadaş. Özellikle de ünlü biri. Tod kanunen

ölü, kız da gün boyu fotoğrafçılar tarafından takip ediliyor. Başlıkları görür gibiyim: *Addison Page ölü çocukla çıkıyor!*

“Pekâlâ, öyle çok mantıklı bir çift değiller.” Omuz silkip bir avuç daha sossuz patlamış mısır aldım. “Ama sen ve ben de kolay sayılmayız.” Annesi bana *bean sidhe*’liği öğretirken, babam da onun her adımını izlerken değildik. Gerçi aynı türden olduğumuz gibi bir gerçek de vardı...

“Ben zorluklardan hoşlanırım.” Nash ayağa kalktı, gözlerindeki renkler ağır ağır dönüyordu. Açlıkla.

“Ya, öyle mi?” Ona gülümseyerek geriye çekildim, ta ki kalçam tezgâha çarpana dek, içim bakışlarındaki ateşle yanıyordu.”

“Öyle...” Nash öyle yakınımaya geldi ki tişörtlerimizin arkasından göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama bana dokunmadı. Başı boynuma eğildi, nefesi köprücük kemiğimi okşadığında keskin bir nefes aldım.

Başımı geriye yatırdım. Kalbim kaburgalarımın vururcasına çarpıyordu, nefesimi tuttum ve dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi bekledim. Yumuşak ve sıcak olacaklarını biliyordum. Biliyordum. İstiyordum. Ama olmadı.

Başı yavaşça kalktı, nefesi boynumdan yukarı katlanılmaz bir yavaşlıkta ilerledi. Nabzım tenime çarpan her sıcak, nemli nefeste biraz daha hızlandı. “Nash...”

Kollarım kalktı, parmaklarım tişörtünün birkaç milimetre ötesindeyken sıcak eli bileklerimi kavradı. Beni tuttu. Durdurdu.

“Hımm?” Nefesi o zaman kulağımı okşadı ve omurgamdan yukarı yükselen bir ürperti bedenimin her köşesinde, tatlı noktalarda dolandı.

“Sana dokunmama izin ver.” Kelimeler bir inilti gibi çıkmıştı ve bir yanım sesimdeki gereksinim karşısında dehşete düşmüştü.

Fakat Nash'in hoşuna gitmişti, belliydi ve bu da her şey yolunda demekti.

"Henüz değil," diye mırıldandı, sözleri de belli belirsiz, minimum ünsüz harflerden oluşan bir inilti gibiydi. Sesi kulak mememe çarptı. Beni yaktı.

"Şimdi," diye fısıldadım. Nefes alamıyordum. Ona dokunmadan olmazdı. Ya da o bana dokunana kadar. "Şimdi. Lütfen, Nash."

"Emin misin?" Bir sıcak hava dalgası gibi üstümden geçen sözleri, güç bela kontrol altında tutulan arzıyla titreşiyordu. Güçle. Etkiyle. Yeteneklerini göz önünde bulundurunca bana yapmamı istediği her şeyi yaptırabilirdi ve bu bilgi beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Fakat asla böyle bir şey yapmazdı. Onu kendiliğimden arzulamamı istiyordu.

Ah, arzuluyordum da. Onu öyle çok arzuluyordum ki her yanıma acıyordu, bazı yerlerim ötekilerden daha da fena.

Nash, gözlerindeki kahverenginin yeşil bir denizde girdap gibi dönüşünü görebileceğim kadar geri çekildi. Nefesi hâlâ çenemi okşuyordu, içimi bir heyecan dalgası kapladı, öyle narin bir duyguydu ki parçalamamak için hareketsiz kaldım.

Sonra başımı salladım. *Kesinlikle* emindim.

Nash bileklerimi bıraktı ve bir eli benimde kayıp ensemeye giderek kafamı kavradı. Sonra başımı yana eğdi ve dudakları dudaklarımla buluştu, tahmin ettiğim gibi sıcak ve yumuşaktı.

Ağzımı onun için aralayarak onu biraz daha kendime çektim. Daha derine. Alabildiğim kadar... ama hâlâ daha fazlasını istiyordum. Ellerim göğsünde gezindi, cüretkârca her düzlüğün, her çıkıntının üstünden geçti ve bir süre sonra bu da yetmemeye başladı. O yüzden tişörtünü yukarı çektişirdim, tenini parmaklarımın altında hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Nash'in boştaki eli belimi sıktı. Parmakları kot pantolonumun belinden içeri kayarak kalçamı kavradı, her dokunuşuyla beni yakıyordu. Parmaklarının daha sıkı kavramasına bir iniltiyle karşılık verdim; beni daha da sert bir biçimde öptü, tahrir edercesine.

Ellerim beline dolanıp geniş sırtında gezinmeye başladı, pürüzsüz ve sertti ve de...

"Kesin şunu artık." Tod kardeşinin arkasından bir yerden konuştu. "Burası şimdiden seks kokuyor ve ikiniz de giyiniksiz. Bunun ne kadar rezil bir durum olduğundan haberiniz yok."

Nash gerildi ve geri çekildi. Sonra alını omzuma düştü ve o abisini uyarırcasına homurdanırken ellerim sırtından aşağı inerek tişörtünün altından çıktı. Nash parmaklarını yavaşca pantolonumun belinden çıkarırken boynuma doğru derin nefes alıp verdi. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlası için hazırdı.

Ne kadar hazır olduğunu kalçamın kenarında hissedebiliyordum.

Kalp atışımın hızını kesmeyi başaramadım. Kesik kesik soluk alıp verişimi kontrol edemedim. Alev alev yanan yanaklarımı da.

Nash nihayet benden uzaklaştı ve hâlâ derin derin nefes alıp veriyordu. Ellerini ceplerine sokup sandalyeye oturdu.

"Sizi basan başkası olmadığı için şanslısınız," diye devam etti Tod paketten bir cips alıp. Her zamanki gibi rahatsız olduğumuzdan habersizdi. "Ben onun babası olsam, şimdi eve hayaların elinde gidiyor olurdun küçük kardeşim."

"Kes sesini, Tod!" dedim sinirle, kotumu karnımın altına çekerek düzeltirken. Nash'in elinin sıcaklığını hâlâ kalçamda hissedebildiğimi fark edince hem mutlu oldum hem de utançtan kavruldum. "Yoksa Addison'a yardım edecek halin kalmayacak!"

“Lafi açılmışken...” Tod cipsini salsa sosuna daldırıp konuşurken çatır çatır yedi. “Siz ikiniz o yapışkan parmaklarınızı özel hayatımdan uzak tutarsanız minnettar kalırım...”

“Hangi hayatından?” diye homurdandı Nash öfkeyle. “Otur da şu işi bitirelim. Kaylee’nin babası dokuzda evde olur, o zamana kadar bir iki saat baş başa kalabilmek istiyoruz.”

Tod sırtıttı. “Seninle biraz daha yalnız kalmaya hazır mı sence?”

“Seni ilgilendirmez, Tod. Neye hazır olduğuma ben karar veririm.” Karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Senin işin Addy’nin ruhunu alan şeytanı bulup ondan nasıl geri alacağımızı bulmak. Sözleşmesini buldun mu?”

Tod yenilgiyle somurttu. “Hayır. Bu sabah üç saatimi ortalığı arayıp tarayarak geçirdim ama bir tek iblislerle ilgili belgelerin tüm kopyalarının Alt Dünya’da tutulduğunu öğrenebildim.”

“Yani vazgeçme koşulunu yerine getirme şansı zaten yoktu.” Salsa kâsesini masaya ittim, birden atıştıramayacak kadar sinirlenmiştim. “Diğerleri nasıl yaptı?”

“Onlar sözleşmelerini okumuş olmalılar,” dedi Nash öfkeyle.

“Ya da yeniden Dekker’a başvurmuşlardır. Tahminimce sözleşmeyi feshetmelerini kendi yerlerine başka bir ruh verdikleri sürece önemsemiyor.” Tod katlanan sandalyesinin dengesiz bacaklarının üstünde ileri geri sallandı.

“Harika,” dedim sinirle, gözlerimi bir an tiksintiyle kapayarak. “Şeytanı tek başına nasıl tespit edeceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır.” Ölüm meleği gergin bir tavırla iç çekip bir avuç dolusu patlamış mısır aldı. “Ben hiçbir şeytanla tanışmadım, yani bildiğim kadarıyla başvurabileceğim bir iblis rehberi falan yok. Zaten elimizde arayacak bir isim de yok.”

“Ama iblislerin özellikleri var, değil mi?” diye sordu Nash. “Yani, acı iblisi var, şehvet iblisi...”

“... neşe iblisi, umut iblisi, hatta bir de sevgi iblisi,” diye bitirdi Tod, elindeki mısır cipsiyle işaret ederek.

“İnsanlara ait her his ve zayıflığın bir şeytanı vardır. Birden fazla. Alt Dünya’da yüzlerce şeytan var. Belki de binlerce. Addy’nin şeytanının uzmanlık alanını öğrenmek daha belirgin bir ayrıntı olmadan işe yaramayacaktır.”

“Ama bu bir başlangıç, değil mi?” Masadaki içecek kutumu büküm. “Dün bildiklerimizden daha fazlası.”

Tod yavaşça başını salladı. “Bize ne yararı varsa.”

“Bir dakika...” Düşüncelerim daha önce söylediği bir şeyi takılmıştı, tıpkı sökükle bir ipliğe takılan diken gibi. “Nasıl bir sevgi şeytanı olabilir ki? Ya da umut? Ben şeytanların acı ve ızdıraptan beslendiğini sanıyordum. Bir de kaostan. İnsanları mutlu eden duygulardan nasıl beslenebiliyorlar ki?”

Nash bana gülümsedi ama tatlı, acır gibi bir gülümsemedi, sanki alttan alır gibiydi. Bana bir şey anlatılamayacak kadar safını-şım gibi. Ama cevap veren Tod’du. Her zamanki gibi beni hayatın karanlık yönleri hakkında aydınlatmaya fazlasıyla gönüllüydü.

“Bir şeytan her duygudan acı ve kaos yaratabilir, Kaylee. Sevgi istersen, sana kavuşamayacağın bir aşk verir. Öyle ızdırap vericidir ki delirip ölürsün. Umut istersen boş umut verir, öyle sonuçsuzdur ki uzanıp tutunmaya çalışırken en sonunda delirip ölürsün. İnanç istersen kör bir inanç verir. Sımsıkı sarıldığın, üstüne bir şeyler inşa ettiğin bir inanç, ta ki bir gün temeli olmadığını fark edene kadar, o zaman da...”

“Anladım,” diye lafını kestim, ağzımda yarısına kadar içeri soktuğum cipsle. “Delirip ölürsün. Şeytanlar tüm acımasız ve kötü şeylerin toplamı. Açıkladığın için sağ ol.”

Nash kendi kendine güldü, ben de elimde olmadan sırtıttım.

“İkiniz kafayı yemişsiniz,” dedi Tod sinirle.

Tebessümüm daha da büyüdü. “Ruhsuz pop yıldızına âşık olan ölü adamın söylediğine bak.”

Tod somurttu ve bir an için yanaklarının kızardığını gördüğümü sandım. Bu da iki yıl önce ölen biri için tuhaftı. “Ona âşık değilim.”

“Yani bizi büyük olasılıkla ölümcül olan bu plana umursamadığın bir kızın ruhunu kurtarmak için mi soktun?”

Kaşlarını biraz daha çatan Tod, katlanır sandalyesini solmuş muşamba döşemede geriye itti. “Peki. Yardım etmek istemiyor musunuz? O halde kendim yaparım.” Ayağa kalktı. “Denerken ölürsem ne olmuş ki yani? Hem de bu sefer kalıcı olarak.”

Gözlerimi devirdim. “Otur, ölüm meleği, yardım edeceğiz.”

Sadece sürekli mahremiyetimizi ihlal ettiği için oç alma arzuma karşı koyamamıştım. “Ama burada çarpıcı miktarda bir fikir eksikliği sıkıntısı yaşıyoruz. Şeytanlar hakkında daha fazla bilgisi olan birine ihtiyacımız var. Ya da Alt Dünya hakkında.”

“Alo? *Ölüm meleğiyim* ben.” Tod bıkkınlıkla elini masaya dayadı. “Alt Dünya hakkında bilgim var.”

“Anlaşılan yeterince değil.” Nash ağzına bir tane daha patlamış mısır atarak Tod’un sinirli homurdanmalarını duymazdan geldi. “Daha uzun zamandır etrafta olan biriyle konuşmamız lazım.” Bana dikkatle baktı. “Kaylee, babanla konuşmamız lazım.”

“Hayır.” Başımı kararlı bir tavırla iki yana salladım. “Katiyen olmaz. *Şeytan* kelimesinden bahsetsem bile beni odama kapayıp anahtarı yutar.”

“O tanıdığım en yaşlı insan olmayan kişi ve ona ne yaptığımızı söylemek zorunda değilsin.” Nash omuz silkti, sanki kararım çok da düşünmek gerektirmiyormuş gibi. “Ona merak ettiğini söyle gitsin. Ya da endişelenmesine yol açmayacak bir şey bul. Üstelik senden daha fazla bir şey saklamamaya söz verdi.”

“Evet ama bana iblisler hakkında her bildiğini anlatma sözü vermedi.” Bu konudaki son sözümü anlaması için gözlerinin içine baktım. “Babama şeytanları sorarsam her şey biter.” Sonra aklıma başka bir çözüm gelince gülümsedim. “Sen neden annene sormuyorsun?”

Nash kaşlarını çatı ve Tod’un ifadesi de aynı duyguyu yansıttı. “Çünkü sadece paniklemekle kalmaz, babanı arar ki aynı anda panikleyebilsinler.”

“Yani başladığımız yerdeyiz.” Omuzlarım düştü ve salsa kâsesine bir cips koydum. “Alt Dünya’da bir sürü deneyimi olacak kadar yaşlı birine ihtiyacımız var ama yapacağımız şeyi umursamayacak biri olmalı.”

Tod sandalyesinde dikleşti, sanki başının üstünde bir ampul yanmış gibiydi. “Libby. Libb’yle konuşmamız lazım.”

< 9 >

“Yakalanırsak başın ne kadar belaya girer?” diye sordu Nash, o kusursuz, neredeyse yenilebilecek ağzının kenarları endişeyle kıvrılırken. Deri ceketli uzun, zayıf bir çocuk koridorda kocaman, siyah bir tuba çantasıyla hızla yanımızdan geçti. Nash, beni yoldan çekince tubacının omzumu ezmesinden kıl payı kurtuldum ve o da dolaplara çarparak korkunç, metal bir tangırtı çıkardı.

“Yani burada yakalanırsak demek istiyorsun...” İnsanların dünyasında. “Ya da orada?” diye fısıldadım, insan içinde “Alt Dünya” demek istemiyordum. Özellikle de okulda, tubacı birkaç metre ötede hâlâ dengesini bulmaya çalışırken.

“İkisinden birinde.” Nash koyu yeşil dolaplardan uzaklaştığında onu takip ederek birinci kattaki tuvaletlerin oradaki köşeye girdim.

“Eh, Koç Rundell’ın orada olmadığını bile fark edeceğinden şüpheliyim.” Önceki ders Amerikan tarihiydi ve futbol finalleri yaklaşırken koç strateji kitabını çalışmakla öyle meşgul ki asıl ders planlarını yapmamış bile, o yüzden son bir buçuk haftadır İç Savaş hakkındaki belgeselin bölümlerini izliyoruz. Ama fark ederse babamı ararlar...” O zaman da gençliğimin kalanını günbatımından önce evde olarak geçirirdim.

Babam iyi bir baba olmak için çok çaba harcıyordu, hayatımın son on üç yılında yanımda olmadığı düşünülürse çok da kötü bir iş çıkarmıyordu. Ama birkaç hayati konuda aşırıya kaçırıyordu. Pazar gecesi yemeklerimizin sebebi olan ailece zaman geçirmek gibi ve sürekli nerede olduğumu bilme ihtiyacı.

Bu son kez beraber zaman geçirdiğimizde normaldi: Ben üç yaşındayken. Ama on altı yaşında, biraz daha özgürlüğe ihtiyacım vardı, hem de daha az patırtıya.

“Orada yakalanırsak da...” Omuz silktim. *“Her şey olabilir.”*

Nash zorlukla yutkundu. *“Şansımız varsa gerçekten diğer dünyaya geçmek zorunda kalmayız. Henüz.”* Ama ikimiz de duraksadığında emin olmadığını anlamıştık. *“Baban nereye gittiğini sanıyor?”*

“Benimle şehre indiğini,” dedi Emma. Şaşırarak arkamı döndüğümde en yakın arkadaşımın arkamızdaki duvara yapıştırılmış parlak mor satranç kulübü afişine yaslandığını gördüm. *“İşten sonra pizza yiyip annem için doğum günü alışverişi yapacağız.”* Emma yoğun çikolata renkli gözlerinden birini kırparak düzgün beyaz dişlerini gösteren bir tebessümle baktı. Olağanüstü bir popülerliğe sahip olacak kadar güzeldi ama umursamayacak kadar da akıllıydı ve onu bu yüzden seviyordum.

Cinemark’da kara sevdalı bir iş arkadaşımı, salı günü vardiyamı onun cuma günü vardiyasıyla değiştirmeye ikna etmek için yalnızca bilet gişesinde Emma’yla baş başa dört saat geçireceğini söylemem yetmişti. Adını söylediğim anda tüm programımızı değiştirmeyi teklif etti.

Emma, *“Onu on buçukta eve getireceğimi söyledim, bu yüzden gecikmeyin,”* diyerek Nash’e takıldı.

Nash sırtıp beni kendine çekti ve eriyip ona karışmak istedim. *“Sorun değil.”* Ama zihnimde parmaklarımı çapraz yaptım. Tod biraz araştırma yapıp Libby’nin o gece Abilene’de bir doz daha

İblis Nefesi alacağını öğrenmişti. Ne var ki Abilene altı saatlik mesafedeydi. Dinlenme duraklarını, akşam yemeğini ve onu bize yardım etme konusunda ikna etmenin ne kadar zaman alacağını de hesaba katınca uzun bir gece olacağı kesindi.

“Peki, gerçekten nereye gidiyorsunuz?” Em uzun, düz sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıp bize bilmüş edayla sırtıtarak baktı. “Ya da bilmesem daha mı iyi?”

“Büyük olasılıkla evet. Sandığın şey değil.” İç geçirdim, sandığı gibi olmasını isterdim. *Çok* isterdim. Tebessümünün yerini Nash’inkine benzeyen kaygılı bir ifade aldı ve sırt çantasını omzunda yukarı kaldırdı. “*Bean sidhe* işi mi?” diye fısıldadı, olası kulak misafirleri için etrafına abartılı bir tavırla bakındı.

“Evet.” Nash ve ben Emma’nın ruhunu geri yerleştirip hayatını kurtardığımızda –kazara bir başkasınınkini sonlandırmıştık ve bu gerçek beni sürekli rahatsız ediyordu– ona temel Alt Dünya bilgilerini de vermek zorunda kalmıştık. Ama Emma’nın Tod’dan haberi yoktu ya da ölüm meleklerinin varlığından; ben de ona tehlikeli Alt Dünya varlıklarının dikkatini çekmesine yol açacak hiçbir şey söylemeyecektim. Onu yeniden kaybetmek için kurtarmamıştım. Bir daha asla olmazdı.

İşte bu yüzden benim için yalan söylemesini istediğimde kendimi kötü hissediyordum. Maalesef Nash yanımda olacağı için başka seçeneğim yoktu. *Gerçekten de daha fazla arkadaşla ihtiyacım vardı...*

“Fransızca’yı kaçırmayacaksın, değil mi?” Emma’nın yüz hatlarına panik yerleştiğinde güldüm.

“Hayır, sadece tarihi.” Emma’nın yabancı dillerdeki hafızası en az benimkinin tarih ve sayılarda olduğu kadar zayıftı. Ben ona Fransızcada yardım ediyordum, o da bana bir sonraki derste, tarihte.

İyi bir sistemdi ve kopya çekiyor sayılmazdık. Yalnızca... birbirimize yardımcı oluyorduk.

1812 Savaşı'nın ne zaman sona erdiğini bilmeme gerek yoktu zaten. Değil mi?

“O halde haydi gel, geç kalacağız.”

Nash sırtarak eğilip beni öptü ama Emma ben daha bir tadımlıktan fazlasını alamadan beni kolumdan çekiştirdi. Nash göz kırıp ters yöne yol aldı.

Onu birkaç saniye daha izledim, ta ki Emma adımlı tıslayarak söyleyene dek, sonra omzumun üstünden bakmaya devam ederek onun peşinden gittim.

Nihayet önüme döndüğümde Sophie'nin fazla parlatılmış dudaklarındaki alaycı tebessümle burun buruna geldim. “Neredeyse beni eziyordun,” dedi sinirle, buz yeşili gözleri sosyal çevresini işgal ettiğim için duyduğu tepkiden daha derin bir öfkeyle parlıyordu.

“Affedersin,” diye mırıldandım, beklenmedik karşılaşmamız yüzünden afallamıştım.

Önceden ona kızgın kalmak daha kolaydı, o zaman genel şirretliği yüzeysel bir yapıya sahipti. Ama şimdi acısı ve üzüntüsü kibrinden oluşan zırhının ardından bana bakıyorken ona acımak dışında bir şey yapamıyordum.

Beni annesinin ölümü için suçlasa da.

Gururum onun yolundan çekilmeme izin vermese de –yani, gururum ve Emma'nın kolumu sımsıkı tutarak geri çekilmeme izin vermeyişi– Sophie kenara çekilirken bana öyle kendini beğenmiş bir tavırla baktı ki daha güçsüz birinin ruhunu dağılayabilirdi. Ama ben onun bakışına sadece acımayla karşılık verdim, bu da öfkesini daha da körükledi.

“Kuzenin *tam* bir ucube,” dedi Sophie'nin yanında duran en yakın arkadaşı Laura Bell.

Sophie gözlerini devirip arkasını dönerek koridorda ilerledi. “Tahmin bile edemezsin...”

“Onları görmezden gel,” dedi Emma, zil çalarken onun arkasından köşeyi dönüp soldaki ilk kapıdan içeri girdim. “Laura seninle Nash’i kskanıyor.” Çünkü benden önce Sophie onunla beraberdi, bu gerçeği de bana her fırsatta hatırlatıyordu. “Ve o her zaman şirretin tekiydi.”

Büyük ihtimalle Fransa’ya hiç gitmemiş olan Madam Brown sınıfın ön tarafında boğazını temizlerken beşinci sıradaki yerime geçtim. “Annesini kaybetti, Em.”

“Sen de öyle!” diye tısladı Emma, kitabını açıp sayfaların arasında katlı duran ödevini aramaya başladı. Gerçekten yaptığı zamanlarda yani. “Üstelik sen ‘şirretliği’ yitirilmiş bir sanatmış gibi uygulamıyorsun.”

Ona annemin ölümünü atlatmam için on üç yılını olduğunu hatırlatmadan önce Madam Brown bulunduğu yerden Emma’yı süzdü, elinde siyah bir tahta kalemi hazır ve nazırdı. “Mademoiselle Marshall?” dedi, ince siyah kaşları abartılı bir edayla kalkarak. *“Avez-vous quelque chose pour dire.”*⁴

“Ah...” Emma’nın yanakları kıpkırmızı oldu ve panikle kitabındaki sayfaları çevirmeye başladı, bir yandan da mırıldanıyordu. *“Dire... dire...”*⁵

“Söyleyecek bir şey,” diye fısıldadım dudaklarımı kıpırdatmadan. Bu konuda bayağı ustalaşıyordum. “Söyleyecek bir şeyin mi var?” “Ha. *Non, Madame,*”⁶ dedi en sonunda, tüm sınıfın duyabileceği bir sesle.

4 (Fr.) Söyleyecek bir şeyiniz mi var? (ed.n.)

5 (Fr.) Söylemek... söylemek... (ed.n.)

6 (Fr.) Hayır, Madame (ç.n.)

"Bon."⁷ Madam Brown beyaz tahtaya geri döndü.

Emma rahatlayarak sandalyesine çöküp bana teşekkür edercesine gülümsedi. "Bu dersten nefret ediyorum'un Fransızcası ne?"

* * *

"Onu beklemeli miyiz?" Parmaklarımı direksiyona vurup son beş dakikada bininci kez cep telefonumun saatine baktım. "Belki işte takılmıştır." Acemi bir ölüm meleği olarak Tod yerel hastanede her gün öğleden geceyarısına kadar çalışıyor, listesindeki hastaların hayatlarını sonlandırıp ruhlarını geri dönüşüme götürüyordu. Bence ürpertici bir meslekti ama ürpertici olmak Tod'a yakışıyordu.

"Yok, nöbetini diğer ölüm temsilcilerinden birine devretmiş. Tod ne zaman ve nerede isterse o zaman ortaya çıkar." Nash arabamın yolcu tarafındaki açık kapıdan beni görebilmek için eğildi ve arkasında bir galondan pompaladığı kadar miktarla yükselen fiyatı gösteren benzin sayacının ekranındaki sayılar yukarı doğru çıkmaya başladı. "Sakin ol. Sorun çıkmayacak."

Kendimi gülümsemeye zorlayıp ellerimi kucığımda birleştirdim. Fakat ellerim durduğu anda ayaklarım kontrolsüzce arabanın zeminine vurmaya başladı. Daha önce hiç ders ekmemiştim, şansım söz konusu olduğunda yakalanmak da kaçınılmaz gibiydi. Ancak Addison'ın ruhunu geri alana dek yakalanmadığımız sürece sonuçlara katlanmaya hazırdım.

Nash pompanın kâğıt yuvasından aldığı fişi yırtıp arka cebine koyduktan sonra yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapadı. "Haydi, gidelim!"

7 (Fr.) İyi (ç.n)

Ehliyetimi sadece altı ay önce almıştım ve daha önce Fort Worth'ün dışına çıkmamışım. Neyse ki Metroplex'den çıktıktan sonra Abilene'ne gitmek için bir yere sapmamız gerekmiyordu ve Nash'in rehberliğinde yolculuğun en karmaşık kısmı yemek için nerede duracağımızdı.

En azından tam ben gazozumdan bir yudum almak için eğilirken Tod hiçbir uyarıda bulunmadan arka koltukta belirene kadar. Birdenbire dikiz aynasında bana bakan parlak mavi gözlerini görünce öyle irkildim ki pipeti ağzım yerine burnuma soktum. "Ay!" Burnumu tutup bardağımı kucığıma düşürdüm ama Nash dökülmeden önce tuttu. Diğer eli de bırakırsam diye direksiyona gitti.

Şansımıza iyi bir dönüşle yeniden ana yoldaki çizgilerin arasına girebildik, hem de korkuluklara çarpmaktan kıl payı kurtulduktan sonra kalbim küt küt atarken.

Nash kulağımın dibinde, "Kahretsin, Tod!" diye bağırdı, tepkisini beklediğim halde irkildim. Bu iki kelime en sık bağırdığı şeydi.

Şoktan kendime geldiğimde -hem burnum hem de kalbimden- dikiz aynasından Tod'a baktım. "Neden bu kadar geciktin?"

"Addy'yle beraberdim." Arkadaki yolcu koltuğunun camından dışarı baktı ama o açıda bile köşeli çenesindeki ince çizgiden gerginliğini anlayabiliyordum. "Berbat durumda ve onu menajerleriyle bırakmaktan nefret ediyorum. O lanet parazitler Alt Dünya sülüklerinden de beter, bir radyo reklamları bir misafir sanatçılık derken kanını emip duruyorlar. Libb'yle konuştuğuktan sonra tekrar yanına gideceğim."

"O Abilene'de ne yapıyor?"

"Seksen dört yaşındaki petrol zengini bir işadamından İblis Nefesi alıyor." Yol kenarındaki bir pikabın yanında duran polise

yol açmak için sinyal verip şerit değiştirirken Tod ben dikkatini çekmek için boğazımı temizleyene kadar bana bakmadı.

“Bu petrol zengini tam olarak nerede ölecek?” İşlemeli örtüler ve gülen torunlarının tozlu fotoğraflarıyla kaplı kocaman bir ev hayal ettim. İçeri girebilsek bile saklanabileceğimiz bir yer olmazdı.

Belki de Tod’un tek başına gitmesine izin vermeliydik...

“Huzur evinde. Bugün görev yapan ölüm meleğini tanıyorum, uzun bir kahve molası vermeyi planlıyor. Sanırım Libby onu korkutuyor.”

İçimden bir ses bizim de ondan korkmamız gerektiğini söylüyordu, korkmuyor oluşumuz da beni biraz ürkütmeye başlamıştı.

Bir saat sonra, Nash’in yönlendirmelerini takip ederek Southern Oaks Huzur Evi’nin otoparkına girdiğimde güneş alçak, turuncu kiremitli binanın arkasına inmişti. Geç kalmak üzereydik, o yüzden asfaltın üstünde koştururken erken kasım havası ciğerlerimizi yaktı ve ön taraftaki çift kanatlı kapıdan geçerken çalışanları şüphelendirmemek için durup soluklandık.

Tod hariç. O, Libby’yi tekrar çalışırken görebilmek için Abilene’e geldiğimiz anda arabadan kaybolup doğruca huzur evine gitmişti. Tabii bir de gitmeden ona yetişebilmemiz için. Tek başına da gelebilirdi ama Tod, Libby’nin benden hoşlandığını düşünüyordu çünkü konser salonunda beni görmezden gelmemişti. Sorularımızı ben sorarsam cevap verme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Ben şüpheliydim ama Addison’a yardım etmek için denemeye hazırdım.

Repsiyonun önünden geçip nöbettteki hemşireye kibarca başımızı sallarken Tod arkamızda belirdi. Hemşire aniden belirmesi karşısında gözlerini bile kırıştırmadığına göre belli ki onu göremiyordu.

“Henry White.” Tod bizi eliyle çağırırdı.

“Oda numarası 124. Acele edin, vakit geldi sayılır.”

Ama çığlık atmak zorunda olmadığımı bildiğim halde zavallı, yaşlı bir adamın ölümünü izlemeye pek hevesli değildim. Şimdiye kadarki kısa hayatımda yeteri kadar ölüm görmüştüm. Maalesef ayaklarımı sürüye sürüye gitmeme rağmen gösteri başlamadan yetiştik.

Libby karanlık bir köşede duruyordu, o siyah üstüne siyah deri giysilerinin farklı bir türünü giymişti, koyu mavi ve altın renkli farıyla psikopat gibi korkutucu görünüyordu. Alnında ter damlaları belirmişti. Bu, yatakta hareketsiz yatan kırış kırış adamdan yavaşça, yoğun bir kıvamlı sızan karanlık maddeyi içine çekmenin ne kadar çaba gerektirdiğinin açık bir göstergesiydi.

Henry White odasında yalnızdı, yani biz ve başının yanında istikrarlı, tiz bir sesle çalışan ve beynimi neredeyse kendi çığlığım kadar keskin bir şekilde deşen monitör hariç. Şakaklarımı ovuşturdum, White’ın ölüm döşegindeki tek misafirlerinin iki *bean sidhe* ve onu öldürmeye gelen iki ölüm meleği olmasına hem şaşırılmış hem de üzülmüştüm. Çocukları neredeydi? Torunları? Ya da zavallı adamın muhasebecisi veya paragöz avukatı? Herhâlde birileri için eceli geldiğinde biraz arkadaşlık etmelerine yetecek kadar değerli olmalıydı?

Bu son düşünce aklımdan geçerken koridorda ayak sesleri duyuldu. Yapılı bir hemşire kapıda belirdi, açık mor bir önlük giüyordu. Bana doğru bakıp anlayışla gülümsedikten sonra yanımdan geçip monitördeki bir düğmeye bastı. “Ailesi misiniz?” diye sordu sizin bozucu bip sesi susup sessizlik çökünce.

“Hayır.” Bakışlarımı ondan ayırıp Henry White’ın hareketsiz bedenine çevirdim, sonra da köşeye, İblis Nefesi’nin son parçasını

da bir tür kokuşmuş, hafif bir çamurmuş gibi şapırdatarak emen Libby'ye.

"Biz... ziyaretçiyiz," dedi Nash, elim titremeye başlayınca parmaklarını benimkilere kenetledi. Tod Libby'yi hayranlıkla izliyordu; Libby ağzını zarif, siyah eldivenli parmağıyla silerken Tod'un âdeta salyaları akıyordu. Ama ben öyle ürkmüştüm ki vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu.

Eğer geçirip de siyah bir duman çıkarırsa oradan fırlayıp giderdim, bize ne söyleyebileceği umurumda bile değildi.

Nash'in elini sıkıca tutarak duvara doğru geriledim. Şoktan kurtulacağımı umuyordum. Ölümün bir süre sonra benim için rutin bir şey olacağını. Ama olmamıştı ve düşününce aslında bunun çok iyi bir şey olduğuna karar verdim. Ölümün bir gün canımı sıkılamaya başlaması ona çok fazla tanık olduğum için olacaktı.

Hemşire, Henry White'in nabzını kontrol etmeye devam etti, gerçi o noktada artık çoktan gittiği belliydi. "Eh, o halde gitmek zorundasınız," dedi başını kaldırmadan.

Seve seve. "Ona neden kalp masajı yapmadı?" diye sordum Nash'e odadan çıkarken. Hepimiz onu geri getiremeyeceğini biliyorduk ama denememişti bile.

"Hayatım, o yıllar önce bir DNR imzaladı," dedi bana bir kez daha gözlerinin ardındaki o tuhaf, mesafeli anlayışla bakarak. Herhâlde çok iyi bir ölüm meleği olurdu.

Koridorda dönüp ona baktım. "DNR mi?"

"Diriltmeyin. Kalbi iflas ettiğinde canlandırılmamayı talep ettiğini gösteren bir belge imzaladı. Gitmeye hazırды."

Sözleriyle omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Henry White'in, ölümünden sonra yaşayacaklarını bilse o belgeyi asla imzalamayacağından emindim. Ya da iblis sözleşmesini.

Tod ve Libby peşimizden koridora geldi, gerçi onları bizden başka kimse görüp duyamıyordu. Libby Tod'a, "Beni mi takip ediyorsunuz?" diye sordu.

"Şey, evet. Sayılır," dedi Tod, dönüp baktığımda Libby'ye sırtı-tığım gördüm. "Ben, şey, bu işi yapma konusunda ciddiym. Ruh yerine İblis Nefesi toplamakta yani. Senin burada olacağını öğrenince birkaç soru daha sormak için gelmemem mümkün değildi."

"Bu iş çocuklara göre değil." Libby'nin gözleri hiddetle parladı. Haşın tebessümü daha çok bir hırlamayı andırıyordu. "Beş dakikan var."

Tod rahatlayarak bir nefes verdi ve ölüm melekleri peşimizden buz gibi otoparka gelirken Nash ve ben yalnızmışız gibi davrandık; bu gitgide geliştirdiğim bir yetenektir. Huzur evinin arkasında, Libby arabamın kaputuna oturup sigara yaktı ve Tod'a beklen-tiyle baktı; ben de yoldan geçen birinin soluduğu dumanı görüp göremeyeceğini merak ettim.

"O..." Tod'un kelimeleri beyaz bir dumanla çıktı. "O İblis Nefesi'ni içinde tutmana yardımcı mı oluyor?"

"Bu mu?" Libby sigarayı kaldırıp külünü asfalta döktü. Tod başıyla onaylayınca Libby başını iki yana salladı. "Sadece tadı güzel."

Tod yukarıdaki ışığın altında kızardı. Her ne kadar Yeni Dünya keşfedilirken bile yaşlı olan bir ölüm meleğiyle takılmaktan rahatsız olsam da Tod'un anlatılamayacak kadar utanmasını görmeye değirdi.

Neredeyse.

"Üç dakika," dedi Libby saatine bile bakmadan. "Bu bitince..." Sigarasını tekrar kaldırdı, "... seninle de işim bitecek."

"Peki." Tod önce bana sonra Nash'e baktı ama biz de ona bakmakla kaldık. Bu onun gösterisiydi; ölüm meleği ikimizin var-lığının farkında olduğuna dair bir işaret bile vermemişti. "Ee...

Bütün İblis Nefesleri'nin tadı aynı mı yoksa şeytandan şeytana değişiyor mu? Yani dondurma aromaları gibi?"

Libby'nin gözleri onu izlerken kısıldı ve onun da kendi sorusunu soracağından ve küçük yolculuğumuzun bir felaketle sonlanacağından emindim. Ancak bir an duraksadıktan sonra -Tod'un yüzüne duman üfleyecek kadar- cevap verdi: "Hepsinin tadı aynı. Kötü. Seni muhtemelen öldürür, bu yüzden denemeye kalkışma."

"Kalkışmam." Ne var ki Tod bu fıkirden olması gerektiğini düşündüğüm kadar rahatsız olmaktan hayli uzaktı.

"Peki... bu nefesin hangi şeytandan... geldiğini anlayabiliyor musun?"

"Hayır." Sigarasından bir nefes alıp diğer kolunu göğsüne yasladı. "Umurumda da değil."

Tod huzursuzlukla nefes alıp tekrar bize baktı ama sadece omuz silkebildim. Buradan sonra ne yapmak gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sana liste verdiklerinde hedefin ruhunun hangi şeytana ait olduğu yazıyor mu?"

"Hayır." Libby yarısı içilmiş sigarasını yere atıp çizmesiyle ezdiğinde tek kelime daha etmeden kaybolacağından emindim. Onun yerine bize döndü. Üçümüze birden. Ben de bakışlarının altında gerçek anlamda kıvrandım. "Beni neden takip edip şeytanlar hakkında sorular soruyorsunuz? İblis Nefesi çocukların oynayabileceği bir şey değil."

Çocuk olmadığımız konusunda ısrar etmek istedim ama Libby'yle tartışmanın büyük ihtimalle ondan bilgi almanın en iyi yolu olmadığını düşünerek çenemi kapadım. Hem ona kıyasla zavallı, yaşlı Bay Henry bile bir çocuktü.

“Sadece merak ediyorum...” diye başladı Tod. Ama yaşlı ölüm meleğinin öfkeli bir bakışıyla ağzını hemen kapadı, belli ki yalanlarının kokusunu alabiliyordu. “Biz... Biz bir arkadaşaya yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Kime?” Libby arabamın üstünden kalkıp bu sefer kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini üstümüze dikti.

Nash ve Tod birbirlerine baktı ama sessiz kaldılar, o yüzden ben cevap verdim. Belli ki sessizlikle bir yere varamayacaktık. Ama gerçekten varabilirdik.

“Addison Page’in ruhunu geri almasına yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Bu imkânsız,” dedi Libby hiç duraksamadan. Yaşadığı herhangi bir şaşkınlık sürekli sert bakışlarının ardına kaybolmuştu. “Denerken de ölürsünüz. Fakat kendisi alabilir. Sözleşmesinin bir vazgeçme koşulu var. Hepsinin var.”

“Biliyorum.” İç geçirdim ve omuzlarım düştü, durumundan kısmen doğru bir şey söyleyeceğimi anlayamadığımı umuyordum çünkü gerçekten ne planladığımızı bilse bize yardım etmeyeceğinden korkuyordum. “Ama şeytanın adını bilmiyor. Onu bulamazsa da vazgeçme koşulunu yerine getiremez. Sadece onun tamahkârlık şeytanı olduğunu biliyor.”

“Şeytanlarla doğrudan bağlantım yok,” dedi Libby kaşlarını çatarak. “Aptal insanlar.” Gözlerini bir an için kapadıktan sonra tekrar gözlerime baktı. “Sözleşmesinin nüshası yok mu?”

“Hayır, biz de edinemedik.”

“O piçler asla adil oynamaz,” diye mırıldandı Libby. “Ama elinizden bir şey gelmez. Eve gidin.” O zaman çekip gidecekmiş gibi arkasını döndü ama bitmediğini biliyordum. Bizimle işi gerçekten bitseydi ortadan kaybolurdu.

“Lütfen,” dedim ve geri döndü, uzun montu da arkasında uçuyordu. Libby’nin şaşkın, sinirli bakışları hemen beni buldu ve boğazımı daraltmaya başlayan gerginliğime rağmen kendimi konuşmaya zorladım. “Bize söyleyebileceğin her şeyin yardımı dokunacaktır.”

“Ruhu kimde bilmiyorum ve sizin için soramam. Bu güvenli değil, benim için bile.”

“Peki. Anlıyorum. Ancak...” Gözlerimi kapayıp hızla düşündüm. “Bize işinle ilgili başka ne söyleyebilirsin? İblis Nefesi’ni aldığı anda nereye götürüyorsun?”

Ağzının bir kenarı seğirdi, gülümsememeye çalışıyor gibiydi ve birden benimle gurur duyduğundan emin oldum.

Sanki doğru iz peşindeydim ve o da gizlice bu yolu takip etmemi istiyordu.

“Alt Dünya’da boşaltım merkezleri var. En yakını Dallas’ın yakınlarında. Büyük stadyumda.”

“Teksas Stadyumu mu? Eskisi mi?” diye sordum hâlâ düşünerek ve o başını onaylarcasına salladı. “Orada bize yardım ederler mi?”

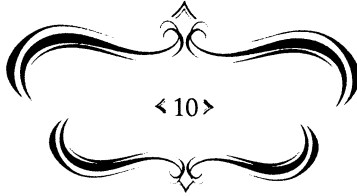
Libby’nin ağzı tekrar kımıldadı. “Hayır. Katiyen.”

Ama öte yandan o da bize yardım etmeyi planlamamıştı. “Teşekkürler.” Yavaşça nefes verdim, doğru yolda olduğumuzdan emindim. “Çok teşekkürler.”

Ben çoktan anahtarımı çıkarıp arabama dönerken, “Çocuk,” diye seslendi. Ona baktığımda yüzünde yabancı bir ifade belirdi. Endişe? Belki keyif? Bir ölüm meleğini keyiflendirmişim gibi görünüyordu. “İblis Nefesi çok kuvvetlidir, hem zavallı hem de tehlikeli olanları çeker. Zebanilere dikkat et.”

Başımı sallarken korkumu belli etmemeye çabaladım. Ama motoru çalıştırırken ve Nash yanımdaki koltukta kemerini takarken ellerimin titremesine hâkim olamıyordum.

Bir zebaninin ne olduğunu bilmiyordum ama içimden bir ses yakında öğreneceğimi söylüyordu.

“Bunu yaptığına inanamıyorum!” dedi Nash ve gözlerimi karanlık anayoldan sadece onun yolcu koltuğunda ağzı kulaklarında sırtıttığını görecektik kadar ayırdım; derin gölgelerin içinde kalan gözleri girdap gibi dönüyordu. Şey görünüyordu... heyecanlı.

“Ne yaptığıma?” Yanımızdan zıt yöne giden bir araba geçti ve gittiğinde uzun farları yeniden yaktım.

“Birkaç-bin-yıl-yaşındaki-bir-ölüm-meleğinden bir insanın ruhunu geri almak için yardım istediğine,” diye cevapladı Tod arka koltuktan. Kollarını her zaman giydiği koyu tişörtünün üstünde kavuşturmuştu ama ben dikiz aynasında gördüğüm, o hafif tüylü çenesini yana eğişinden ve gözlerindeki parlıttan durumundan memnun olduğunu anladım.

Hatta belki biraz da etkilenmişti.

Omuz silkip bir sersem gibi gülümseme arzumu bastırarak yola döndüm. *Biraz acele bir işti.* “Sormaktan zarar gelmez diye düşündüm...”

“Ama gelebilirdi.” Nash ısıtıcıları arabanın ortasına doğrulttu ve kırık olduğu için dönmeyeni kapadı. “Çoğu ölüm meleğinin *bean sidhe*’lerden hoşlanmadığını unutuyorsun. Bizim de onlardan.”

“Belki de bunu sürekli unutmamın sebebi tanıdığım ilk *bean sidhe* ve ölüm meleğinin kardeş olmasıdır. Anladığım kadarıyla ikisi de benden nefret etmiyor.”

Hâlâ hafifçe sırttan Nash dönüp Tod’a baktı. “Belki de onu önce Levi’yle tanıştırmalıydık.”

“Hâlâ vaktimiz var,” diyen Tod bu sefer gerçekten gülümsedi. Biraz.

Levi, Tod’un patronuydu, Teksas’taki en yaşlı ve deneyimli ölüm meleğiydi. Libby hariç, o Güney Amerika’nın her yerinde, nerede ve ne zaman ihtiyaç duyulduysa çalışmıştı. Ama anlaşılan Levi yüzlerce ölüm meleğini hizada tutacak kadar büyük bir tehlikeydi.

“Peki, plan ne?” Artık ürpertim geçtiği için ısıtmayı kapadım. “On buçukta evde olmam lazım, o yüzden bu boşaltım istasyonunu bu akşam arayamayız. Yani... yarın okuldan sonrası için ne dersiniz?”

Nash başını sallayıp ısıtıcılardan birini daha kapadı ama Tod’un dikiz aynasına yansıyan ifadesi biraz daha somurttu. “Sokağa çıkma yasağının Addison’ın ruhundan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?”

“Şikâyet edecek bir durumda değilsin.” Nash ikimize birden bakacak şekilde dönüp koltuğumun arkasını tuttu. “Kaylee ve ben ne sana ne de Addy’ye hiçbir halt borçlu değiliz, rahatsızlık verici konuşmalarını kesmezsen ikimiz de çeker gideriz.”

Ancak ikisi de asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Ben bir işe varım dediysem geri dönmezdim. Ama...

“Eve geç gidersem ceza alırım ve odamda kısıp kalmışken pek bir yardımım dokunamaz.” Tod’un dikiz aynasındaki yansımasına bakıp başka bir araç karşı şeride geçerken uzun farlarımı kapadım. “Perşembeye kadar ölmeyecek yani en azından yarın bütün bir günümüz var?”

Tod cevap vermek yerine kaşlarını çattı ve lüleleri geçen arabanın farlarıyla parladı. “Baban uyuduktan sonra gizlice çıkamaz mısın?”

Başımı sallayıp uzun farları yeniden yaktım. “Büyük ihtimalle çıkabilirim. Ama yakalanırsam başladığımız yere döneriz fakat sıvışırken yakalanmak eve vaktinde gelmemekten çok daha kötü. Trafik yüzünden, arabada çıkan bir sorundan ya da Emma’yla takılırken yaşanan gecikmeler yüzünden eve geç gelebilirim. Ama sıvışmak babamın hoşuna gitmeyecek bir şey yapıyorum anlamına gelir.” Ki bu doğrudu ama babamın düşüneceği şekilde değil. “Sonra da beni sürekli kontrol etmeye başlar. Bu işte yeni ve fazla hevesli.”

Nash ve Tod’un işi kolaydı. İkisi de reşitti. Nash ağustosun sonlarında on sekizini doldurmuştu ve dolayısıyla da dışarı çıkma yasaklarından ve diğer mantıksız ebeveyn kısıtlamalarının çoğundan azat edilmişlerdi. Hem Tod, reşit olmasıyla birlikte teknik açıdan resmî olarak ölüydü.

Resmî olarak var olmayan birine ceza vermek zordu. Hem de duvarlardan geçebilen birine.

“Her neyse.” Elini dağınık buklelerinin arasından geçirdi. “Yarın okulu ekemez misin?”

“Çok isterim,” dedim ve Tod’un gözleri parladı. Ben devam edene kadar. “Ama yapamam. Bugün bu küçük yolculuğumuz için son dersi ektim ve tekrar ekersem okul babamı arar.”

“Lise tam bir baş belası,” dedi Tod sinirle ve böylesine hafif kalan bir ifadenin gülünçlüğü karşısında az daha kahkaha atıyordum. “On sekiz yaşına girdiğinde mutlu olacağım.”

Bu kez güldüm işte. “Ben de.”

“Üçümüz de aynı fikirdeyiz.” Nash’in gözlerindeki ateş bize katılmasının sebebinin ne Tod’la ne de Addison’a yardım etmekle alakası olmadığını, tümüyle rahatsız edilmeden yalnız kalmakla

ilgili olduğunu açıkça belli ediyordu. En azından babam söz konusu olduğunda.

İçimden bir ses Tod'dan kurtulmanın biraz daha zor olacağını söylüyordu.

Anayolda uzun, yavaş bir dönüş yaparken telefonum çaldı ve Nash telefonumu cebimden çıkardığım sırada direksiyonu tutmama yardım etti. Numarayı tanıımıyordum, bu da babamın henüz durumun farkında olmadığı anlamına geliyordu.

Telefonumu açıp sağ elimle kulağıma tutarken sol elimle de direksiyonu çeviriyordum.

“Alo?”

“Kaylee?” Arayan Addison'dı ve sesi boğuk geliyordu, sanki üşütmüş gibi. Ya da ağlıyormuş gibi.

“Addy, sorun nedir?” diye sordum ve Tod öne eğildiğinde dikiz aynasındaki yansıması sarsıldı. Dinlemek için telefonumun yanına sokulduğunda kolu omzumun arkasına süründü.

“Tod'un telefonu yok bu yüzden seninkini verdi,” dedi Addison, kulağının dibinde burnunu çekerek. “Umarım sorun değildir.” Tekrar burnunu çektiğinde ona gidip sümkürmesini söylemek istedim.

“Sorun değil. Neyin var?” diye sordum tekrar, Tod'un nefesi ensemi ısıtıp atkuyruğumu sallıyordu. Sıcak hava üfleyecek kadar hayatta olup da cep telefonu taşıyacak kadar olmaması ne tuhaftı. Belki de ölü bir adamın adıyla hesap açtırmak zordu...

“Regan.” Addison hıçkırığa hıçkırığa ağlarken döndüğüm esnada yolda kalabilmek için direksiyonu sola kırdım. Birden aynı anda bir düzine şey birden yapmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

Üstelik başarısız oluyordum.

“Regan'ın nesi var?” diye sordu Tod omzumun üstünden, Addy onu duymuş olmalıydı.

“John Dekker ona sözleşme teklif etmiş ve o da kabul etmiş!”

Sesi son kelimelere inanamıyormuş gibi yükselmşti ve zihnimde bir siren gibi yankılandı. Bir an için Addison'ın insanlığından ne kadar emin olduğumuzu merak ettim. "Şimdi buraya geliyor. Sözleşmeyi her zaman bizzat getirir, başkasına güvenmez."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümün çürüdüğünü hissettim. John Dekker, Teksas'a geliyordu ve beraberinde de ruh emen bir iblis getiriyordu.

Korku ve kafa karışıklığı, şaşkınlıktan kendimi kaybettiğim ürktücü bir dalgaya doğru yükselirken yol gözümün önünde sallandı.

Nash direksiyonu bir kez daha kavradı, gerçi bırakmamıştım, derin bir nefes alıp düşüncelerimi birbirinden ayırmaya çalıştım. Hepsini zihnimin birbirinden ayrı köşelerine ittim. Ancak bu şekilde hepsine tek tek odaklanabilirdim.

Direksiyonu daha sıkı tutup gaza daha az bastım ve dikkatimi yola verirken Nash'e iyi olduğumu göstermek için dalgınlıkla başımı salladım.

Ta ki bir tır sağ tarafımızdan son hızla geçerek bizi az daha anayoldan atana kadar.

Belki de kenara çekmeliydim...

"Bir dakika, kız kardeşin ruhunu mu sattı?" dedim, telefonun hoparlörünü açarken diğer şeritte bir şey olmadığından emin olmak için omzumun üstünden baktım. Ama anayol tamamen Tod'un suratıyla kapanmıştı, yüzü korkuyla kıışmıştı; bir ölüm meleşinde rastlanması tuhaf bir ifadeydi.

"Çekil!" dedim sessizce dudaklarımı oynatarak, telefonu Nash'e uzattım ve Tod hemen arkadaki yolcu koltuğuna çöktü. Çabucak sağ şeride kırdım, neyse ki boştu, sonra da şarampole doğru gittim.

"Henüz sözleşmeyi imzalamadı," dedi Addison, araba sürerken yaşadığım sıkıntılardan habersizdi. "Arna Dekker gelir gelmez imzalayacak. Bana yardım etmeniz lazım. Lütfen. Beni dinlemeyektir

ama sizinle tartışamaz. Tod'un ölü olduğunu biliyor. Buraya gelip bana söylediklerinizi ona da söylemeniz lazım. Ölünce başına ne geleceğini."

"Seni neden dinlemiyor?" Vitesi Park konumuna getirdim ve Nash dörtlüleri yakmak için paneldeki bir düğmeye bastı.

"Onun başarısını engellemeye çalıştığımı sanıyor." Addy tekrar hiçkırkı ve oturduğu bir şeyin yayları gıcırdadı. Bir koltuktan çok yatak sesi gibiydi. "Gölgerimde şarkı söylemekten bıktığını söylüyor."

Nash duymasını sağlamak için yüksek sesle konuştu: "Addy, annen nerede?"

Addison tekrar burnunu çekti, sesi on sekiz yaşından çok daha gençmiş gibi geliyordu. Sanırım gerçek dehşet insanı böyle yapıyordu. "Dışarı çıktı ve telefonuna cevap vermiyor." Daha fazla ayrıntı vermedi ama sesindeki utanç ve tiksintiyi tanıdım. Annesi yine kendini kaybetmişti, en çok ihtiyaç duyulduğu anda yoktu.

"Kız kardeşinin yapmak üzere olduğu şeyin farkında mı?" diye sordu Nash.

Addison acınacak bir şekilde hiçkırkı. "Evet ama anlamıyor. Ona Regan'ın ruhunu satacağını söylemeye çalıştım ama bunu mecaz anlamda kullandığımı sandı." Tekrar burnunu çekti. "Zaten umursayacağından şüpheliyim. O yalnızca dolar işaretleri görür."

Hiç tanışmamış olmamıza rağmen Bayan Page'den şimdiden nefret ediyordum.

Tod bu sefer kollarını Nash'in koltuğunun arkasına yaslayarak öne eğildi. "Regan şimdi nerede?"

"İkimiz de evdeyiz," dedi Addy. "Annemin evi Hurst'te. Oraya nasıl gidildiğini hatırlıyor musun?"

Tod başıyla onayladı, sonra Addison'ın onu göremediğini fark etti. "Evet."

Ama sonra duraksadı, belli ki nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyordu.

Ama benim bir fikrim vardı –dâhiyane bir fikirdi, gerçekten de– öyle ki damarlarımdan başımı döndürecek hızda adrenalini yayıldı. “Sözleşmeyi imzaladıktan sonra, Dekker’ın onu seninle yaptıkları gibi Alt Dünya’ya götürmesi lazım, değil mi?” Devasa bir tır daha uzaktaki şeride geçmeye zahmet etmeyip anayolda yanımızdan son hızda geçince küçük arabam şiddetle sarsıldı.

Addison boğazını temizledi ve biraz daha gıcırta sesi geldi. “Evet ama bunun olmasına izin veremeyiz. İmzalamasını engellememiz lazım.”

“Biliyorum.” Nash ve Tod’a beklèmelerini söylemek için parmağımı kaldırdım, bununla bir yere varacağımı. “Demek istediğim onu Alt Dünya’ya götürmek için Dekker yanında bir ölüm meleği getirmek zorunda, değil mi? Seni şeytana götüren hanımefendiyi?”

“Evet, sanırım...”

“Peki, Tod...” Sürücü koltuğunda dönüp ona bakarken direksiyon yan tarafımı ezdi. “Ruh edinme yöntemlerini onaylanmış listedekilerin ruhlarını almak dışında kullanmak yasadışı, değil mi? Ruhlarının alınmasını kolaylaştırmak için insanları Alt Dünya’ya götürmek de dâhil?” Tod başını ileri geri sallayınca devam ettim. “Sence bu kovulmak için yeterli bir suç mu?”

“Kesinlikle.” Ne demek istediğimi anlayınca gözleri ışıldadı.

“Peki, patronun böyle bir ölüm meleğini kovma fırsatıyla ilgilenir mi?”

Kaşları kalktı. “Neşesi on yıl sürer.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kaburgalarımı çarpmamak için yeniden öne döndüğümde yağmurun ilk birkaç damlası ön cama çarptı.

“Evcil ölüm meleği olmadan Dekker’ın Regan’ı Alt Dünya’ya götürme şansı yok, değil mi?” Tod ve Nash hevesle başlarını sallarken heyecanım büyüdü. Regan’ı kocaman bir hata yapmaktan kurtarmak ve bu işten sorumlu düzenbaz ölüm meleğini adalete teslim etmek gibi bir şansımız vardı. Üstelik Alt Dünya’ya bakabilirsem tespit etmemiz gereken şeytana da iyice göz atabilirdim. “Ee, ne düşünüyorsunuz? İşe yarar mı?”

Nash’in ağzı kulaklarına vardı ve boğazının derinliklerinden boğuk, mutlu bir ses çıkardı. “Bence yarayabilir.”

“Yani, dur bir dakika, bir planınız mı var?” diye cırladı Addy telefonda.

“Evet, sanırım var.” Kontaktaki anahtarı çevirdiğimde araba hayata döndü, mırılayan bir kaplandan çok hasta bir ev kedisi gibiydi ancak zavallı arabam hareket ettiği sürece şikâyet etmeyecektim.

“Ben ne yapmalıyım?”

Emniyet kemerimi takıp silecekleri çalıştırmak için düğmeye bastım. “Onları biz gelene dek oyalayın.” Yolcu tarafındaki silecek camın üstünde bir kez sallanıp bir ses bile çıkarmadan öldü. Neyse ki o tarafı görmem gerekmiyordu. “Ne istersen söyle. Ama o sözleşmeyi imzalamasına izin verme ve iblisin Regan’ı Alt Dünya’ya götürmesine *sakin* izin verme.”

“Pekâlâ, elimden geleni yapacağım.” Ama sesi kendine güveniyormuş gibi çıkmamıştı.

“Fazlasını yap, Addy.” Dörtlülere kapama düğmesine basıp trafiğe tekrar çıkmadan önce sol omzumun üstünden baktım. “Tek kız kardeşin var, değil mi? Onun da tek ruhu var.”

“Evet, tamam.” Tekrar burnunu çekti ancak bu sefer kararlılığı sesinde tıpkı bir mağarada edilen yeminmiş gibi yankılandı. “Onu mutfak dolaplarına zincirlemem gerekse de burada tutacağım.”

“Umarım şaka yapıyorsundur ama yapmıyorsan da bu işe yaramaz. Alt Dünya’da ne dolaplar ne de zincirler var çünkü özel bir mülkeler.” *Hah. Şuna bak. Nasıl-beansidhe*-olunur derslerinde bir şey öğrenmiştim...

“Evet ama bu fikrin ciddi anlamda potansiyeli var,” diye mırıldandı Tod arkamda, aynaya baktığımda ahlaksızca sırtıttığını gördüm.

“Bir şeyler düşünürüm,” dedi Addison. Anlaşılan ölüm me-
leğinin son yorumunu duymamıştı.

“Güzel. Elimizden geldiğince çabuk geleceğiz.” Nash’e başımı salladığımda telefonu kapadı ama tekrar çalarsa çıkarmak zorunda kalmayayım diye elinde tuttu. Sonra gaza bastığımda zavallı küçük arabam üç metre kadar kaydıktan sonra tekrar yolu tuttu.

“Geç-ama-tek-parça olmayı vaktinde-yetişip-ölü-olmaya yeğlerim,” dedi Nash, o beni az daha öldürmüş olsaydı benim yapamayacağım kadar sakın bir şekilde şaka yaparak.

“Levi’yi bulup sizinle orada buluşacağım,” dedi Tod ve gözlerinde parlayan korkunun Regan’ın ruhunun hasadına geç kal-
mak kadar araba kullanışım ve kendi ikinci ölümüyle de alakalı olduğunu gördüm.

Bu insanlık döneminden kalan bir korku muydu yoksa zamanında ortadan kaybolmazsa araba kazası bir ölüm meleşine gerçekten zarar verebilir miydi? Hayatımda ilk kez Tod’un ne kadar ölü olduğunu merak ettim...

“Bekle!” diye bağırdığımda Nash tekrar direksiyona uzandı ve boynumu uzatıp dikiz aynasında abisiyle göz göze geldim. Tod bana kaşını kaldırarak baktı. Onu kaybolmadan hemen önce ya-
kalamıştım. “Ölüm meleklerinin ölüm tarihleri olmaz çünkü za-
ten ölümler, değil mi?” diye sorduşumda başını salladı. “Peki... hâlâ ruhunuz var mı?”

Surat astı. “Gözlerim sana boş mu görünüyor?”

Biraz daha rahat nefes aldım, arka koltuğumda oturan çocuk ruhsuz değildi –vicdanı aydınlık ve ışıltılı sayılmasa da. “Peki, bir ölüm meleğinin ruhu alınınca ne oluyor?” diye sordum yüzünde sözsüz bir tepki oluşmasını bekleyerek. Çünkü kovulan bir ölüm meleği ölü bir ölüm meleği demektir. Kalıcı olarak ölü.

“Geri dönüşüme gidiyor, tıpkı insanlarınki gibi,” dedi Tod, düşünce sürecimi takip etmeye çalışırken gözlerinin arkasındaki çarkların döndüğünü görür gibiydim. Kardeşinin ifadesi de ürkütücü biçimde onunkine benziyordu. Sadece o kuşku parçasından yok-sundu. Nash neye niyetli olduğumu her zaman bilmiyor olabilirdi ama bana tamamen güveniyordu. Bunun onu tatlı mı yoksa saf mı kıldığından emin değildim.

“O halde... onlarınkini kim topluyor?” diye bağırdığımda Nash tekrar direksiyona uzandı ve boynumu uzatıp dikiz aynasında abisiyle göz göze geldim. “Herhangi bir ölüm meleği başka bir ölüm meleğini öldürüp ruhunu alabilir mi?”

Tod omuz silkti ve sonra birden konuşmaya tüm benliğiyle kapılmış gibi göründü; bu da onun için nispeten nadir rastlanan bir durumdu. “Teoride evet. Ama bu iş arkadaşlarını kızdırmak için gerçekten iyi bir yöntem olur. O yüzden bunu genellikle yöneticilere ve Libby gibi karanlık ölüm meleklerine bırakırız.”

Yağmur yavaşlamaya başlayınca cesaret edip gaza biraz daha yüklendim. “İnsanlarla olduğu gibi işliyor, değil mi?”

“Bildğim kadarıyla. Gerçi, ölüm meleklerinin ruhlarına insan ruhlarından çok daha seyrek rastlanır. O yüzden bunun yapıldığını hiç görmedim.”

Sağ şeritteki eski bir kamyoneti geçerken sinyal lambalarımı yaktım. “Lafi nereye getiriyorsun, Kaylee?” diye sordu Nash.

“Sadece merak ettim,” dedim. Henüz zihnimde yavaş yavaş filizlenmeye başlayan fikir tohumundan bahsetmek istemiyordum. Nash’e, “Addison’ın evine nasıl gidildiğini biliyor musun?” diye sordum ve başını salladığında aynadan Tod’a baktım. “Git Levi’yi bul. Sizinle orada olabildiğince çabuk buluşuruz.” Tod başını sallayıp kayboldu. . .

Bir kaza yapmadan ve polis tarafından çevrilmeden sürebildiğim kadar hızlı sürdüm. Hurst’e vardığımızda Nash bana Addison’ın mahallesini tarif etti. İşte o noktada kaybolduk. Addison’ın olduğu bölgeye çıkan yollar bağlantısız daireler ve çoğunun aynı ismin farklı türlerini paylaştığı çıkmaz sokaklarla doluydu. Tüm evler de aynı görünüyordu, özellikle de karanlıkta.

Mahallede gezinirken saat on buçuk sınırimi aşmıştım bile, o süre boyunca Addy’yi aramaya çalışmıştım ama telefonuna cevap vermemişti. En sonunda Nash arabayı o kullanırken benim Alt Dünya’ya bir göz atıp onu oradan yönlendirmeye çalışmamı önerdi. İsteksizce –hayli isteksizce– kabul ettim.

Kendi arabamın yolcu koltuğunda, gecenin sisi hâlâ ön camımı kaplarken Emma’nın ölümünü hatırlamaya çalıştım, kendimi onu bir kez daha yaşamaya ittim. Kendime iyi bir şey yaptığımı söyledim. Başına ne iş aldığından haberi olmayan on üç yaşındaki bir kızın ruhunu kurtarıyordum, sadece kendi yeteneklerimi keşfetmiyordum.

Yararı dokunmadı.

Kendi çılgılığını çağırarak hâlâ yapmak zorunda olduğum en zor şeylerden biriydi ve büyük olasılıkla Emma’nın öldüğünde nasıl görüldüğünü hatırlamak istemememden kaynaklanıyordu.

Yüzünün nasıl ifadesiz kaldığını, gözlerinin spor salonunun tavanına sanki içinden dosdoğru göğü görebiliyormuş gibi bakışını. *Sanki aslında hiçbir şey görmüyormuş gibi...*

İşte bu işe yaradı. Çılgılık göğsümün derinliklerinde başlayıp boğazımdan sökülerek çıkmak için savaştı ama onu geri tuttum. Çoğunu Harmony'nin öğrettiği gibi yuttum. Dışarı çıkan yumuşak, tiz bir ağıt gibiydi, kulaklarımda uğulduyor ve sanki içimde yankılanıyordu. Nihayet içinden geçecek veya yansıyacak kadar ışık olmamasına rağmen, her şeyin üstünde ince, gri bir sis belirdi. Alt Dünya'ya gitmek yerine içine baktığım için, görüş alanımda üst üste gelen iki gerçeklik katmanı varmış gibi görünüyordu. Doğru düzgün karton gözlükler olmadan 3 boyutlu film izlemek gibiydi. Görüntüler birbirine tam oturmuyordu.

Alt Dünya ise insan dünyasındaki hafif ay ışığının parıltısıyla aydınlanmak yerine, yukarıda her yeri kaplayan beyaz bir parıltıyla aydınlanmıştı; tıpkı şehir ışıklarının, aşağıda karanlıkta kalan bulutların ardındaki yansımaları gibi. Bu ışık belirsiz ve her nasılsa soğuktu, önümdeki dünyayı gerçekten aydınlatmak yerine bulanıklaştırıyordu sanki.

Yine de bu normaldi, en azından ben öyle sanıyordum. Alt Dünya'da çok uzak mesafeleri hiç görememiştim, bu da bana fazladan bir adım atarsam devasa, uçsuz bucaksız bir çukura düşecekmışim ya da dünyanın ucundan aşağı atlayacakmışim gibi hissettiriyordu. Bu düşünce ve soğuk, bulanık ışık bende çok dikkatle adım atma isteği uyandırıyor. Ya da gözlerimi kapayıp Alt Dünya tamamen kaybolana dek başımı sallama.

Hayatta kalmaya dair tüm içgüdülerim içimde haykırdığı halde Alt Dünya'yı reddetme dürtüme direndim. İki dünyaya birden bakmazsam Regan ve Addy'yi vaktinde bulamazdım.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Nash. Şarkımı duyabildiği için istese benimle birlikte Alt Dünya'yı da görebilirdi. Ama birimizin arabayı kullanması gerekiyordu.

Ona cevap veremedim, çılgılığımı tutarken yapamazdım. O yüzden omuz silktim ve koltuğumda yavaşça dönüp gözlerimi

kısrak uzaklara baktım. İlk önce her zamanki gri sisten başka bir şey yoktu, rengi göğe doğru gitgide açılıyordu ve görüş alanının hemen dışında ürkütücü bir hareketlilik varmış gibiydi. Harmony'nin açıkladığı gibi Alt Dünya'da özel mülkler yoktu, yani içine baktığımda Addy'nin mahallesi birden ikinci bir sokak ve kaldırım katmanıyla kaplanmıştı ve sonu gelmiyordu. Üstelik zihnimin karanlık, sezgisel bir yanı çakılların ezilmiş kemikler olduğunda ısrar ediyordu. Gerçi ne tür bir varlıktan elde edildiklerini hayal bile edemezdim...

Alt Dünya'ya gerçekten gitsem ne göreceğimi merak ettim. Evler nasıl görünürdü? İçlerine girebilir miydim? Bunu yapmayı ister miydim?

"Ee?" Nash'in sesindeki aciliyet bana işleyen saati hatırlattı. Yeniden gözlerimi kısıp sise baktım ve bu sefer dünyamızı sürekli olarak bölen grilikte bir dizi normalden-daha-karanlık şekiller gördüm. Hareket etmeyen şekiller. Ya da en azından *uzaklaşmayan*.

Sağ tarafımı işaret ettim ve elim kendi camıma çarpınca şaşırdım. Bedenen hâlâ insan dünyasında olmama rağmen algılarım öteki dünyaya öyle yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki çevremdeki fiziksel nesnelerden habersiz davranmaya başlamıştım. Araba Alt Dünya'da yoktu, orada bir yolun üstünde tek başıma, havadaki görünmez bir sandalyede gibiydim.

Tuhaf.

Nash direksiyonu gösterdiğim tarafa çevirdiğinde yalnızca tek bir boyutta görüp hissedebildiğim bir araçta hareket edince başım döndü. Bir gerçekte.

Daha da tuhaf. Anlaşılan Alt-gerçekte beni araba tutuyordu.

Yaklaştıkça şekiller biraz daha belirginleşti.

İki uzun şekildi, biri küçük. Küçük, sanki küçük bir kız gibi. Belki genç bir kız.

Kahretsin. Regan çoktan o taraf geçmişti.

Ağıdım biraz daha dışarı çıkınca bu kez de sesimin yankısının bilinmedik yerlere gitmek yerine arabanın içinde sekmesine şaşırdım. Nash parmağımı takip etti ve araba aniden hareket edince kusmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım; Nash de vitesi Park konumuna getirdi. Dik yokuşlu bir araba yoluna girmiştik, karanlık şekillerden sadece yarım metre kadar uzaktaydık. Sürücü tarafındaki kapı açılınca soğuk hava etrafımı sardı. Bir an sonra kapım açıldı ve Nash kolumdan tutup beni arabadan çıkardı. Buz gibi sis üstüme çökünce anında nemi hissedip üşümeme yol açtı, belli belirsiz bir şekilde bir ceket giymiş olmayı diledim.

Nash'in dudakları kulağıma değdi. "Bırak gitsin..." Sözleri tenimde gezen ılık saten gibiydi. Rahatladığımı hissettim, o gri şekillerin büyüğü dönüp yürümeye başlarken bile. "Artık buradayız, o yüzden bırak gitsin."

Çılgılığımın dinmesine izin verdim ve grilik görüş alanımdan kaybolduğunda geride boğazımda bir kaşıntı ve gözlerimin ardından gitmeyen imgeler bıraktı. Bir de bir dizi projektör ışığıyla aydınlatılmış parlak kırmızı ön kapısının etrafında taş cephesi olan, büyük tuğla bir evin görüntüsünü.

Evin önüne sade, siyah bir limuzin park etmişti –tabii bir limuzine sade denebilirse– motoru hâlâ çalışıyordu ve şoför direksiyonda dalıp gitmişti.

Bu benim sokağımda dikkat çekici bir görüntü olabilirdi ama Addy'nin mahallesinde büyük ihtimalle sıradan bir olaydı.

Nash eve doğru koştu, ben de daha insan dünyasına alışmadan peşinden gittim. Ön basamakta sendeledim ama Nash bir eliyle beni yakalayıp diğeriyle kapı kolunu çevirmişti bile.

Kapı kolaylıkla açıldı. Dekker ile ölüm meleği belli ki misafir beklemiyordu. Neyse ki Addison bekliyordu.

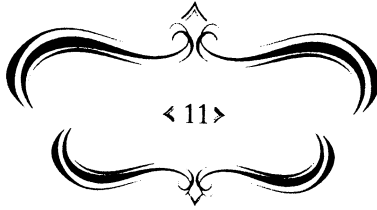
Çini döşeli girişten koşturarak geçip büyük, lüks salona girdik. John Dekker, Addison Page'i kolunun üstünden kavramış, diğer elinde de kapalı, lastikli bir dosya tutuyordu.

Bu Regan'ın sözleşmesi miydi? Heyecan içimde bir elektrik dalgası gibi titreşti. Şeytanın adı bu kadar yakında olabilir miydi?

Hemen sonra odanın ortasında iki kadın belirdi, el eleydiler.

Uzun olanın düzenbaz ölüm meleği olduğunu tahmin ettim. Öteki de Regan Page'di. Onu yeni gençlik dizisinin reklamlarından tanıdım. Fakat televizyonda ablasınınkinden sadece biraz daha koyu renkte, berrak mavi gözleri vardı. Şimdiyse yerlerinde bembeyaz gözler, içlerindeyse minik kırmızı damarlar vardı, sanki gözlerinin beyazı göz bebeklerini ve iris tabakasını yutmuş gibiydi. İçime dolan umutsuzlukla sarsıldım, ağır ve âdeta nefes alamayacağım kadar yoğundu. Elim Nash'in elini daha sıkı kavradı. Çok geç kalmıştık. Ruhunu satmıştı ve onu alan şeytanın karanlık ve bulanık görüntüsü de onu bulmak bir yana kim olduğunu tespit etmeme bile yetmeyecekti.

Başarısız olmuştum –yine– ve bir kız daha ruhunu kaybetmişti.

Addison kız kardeşinin renksiz gözlerine bakarak başını sallayıp, “Regan...” diye inledi. Kendi ürkütücü, sahte-mavi gözleri yaşlarla doldu ve elleri titremeye başladı.

Dekker, Regan’a o ünlü, milyon dolarlık tebessümüyle bakıp, “Doğru bir karar verdin,” dedi. Binlerce eğlence parkı treni yapan birinin tebessümüydü bu. Büyük babası onunla gurur duyardı. “Hayatın boyunca zengin ve ünlü olacaksın.”

Addy’nin buz mavisi lenslerinin ardında birden öfke alevleri belirip daha zayıf duygularının arasından tutuşarak yükseldi. Kolunu Dekker’dan kurtarıp Regan’ı da ölüm meleğinden uzaklaştırdı. Kız kardeşinin ince kolunu sımsıkı kavrayarak, “Şeytan hâlâ burada mı?” diye sorarken bakışları benimle Nash arasında gidip geldi. “Sözleşmesini yok edersek anlaşma da bozulmuş olur mu?”

“Hayır!” Regan geri çekilmeye çalıştı ve Dekker, Addison’ın bakışlarını takip edip odanın kenarında okul balosundaki çömezler gibi dikilen ben ve Nash’e baktı.

“Onlar kim?” diye sordu sakın bir tavırla, bize baktığı halde belli ki dişi meslektaşıyla konuşuyordu.

Ölüm meleği alaycı bir tavırla güldü ama daha çok tıslamak istiyormuş gibi görünüyordu. “*Bean sidhe*’ler,” dedi sinirle.

“Arkadaşlarım,” dedi Addison. “Ben... davet ettim.”

Dekker bize bir bakış atıp Addy’ye dönerek boş olduğunu görebilelim diye dosyasını açtı. Çünkü Tod’un da keşfettiği gibi iblis belgeleri Alt Dünya’da tutuluyordu. “İşler böyle yürümüyor, Addison,” dedi. Dekker ona kendini beğenmiş, sabırlı bir edayla sırttı. “Şeytan sözleşmeleri insan yöntemleriyle yok edilemez. Yanmayan kevlar kâğıtlar⁸ gibi. Ve Regan vazgeçme koşulunu gözden düşecek duruma gelmeden uygulamak isterse, iradesi ve terbiyesi öyle bir duruma gelecek ki iyi bir karar yolda üstünden bile geçse fark etmeyecek. Birkaç yıla teyze olma ihtimalin yüksek ve ben de o piçin babasının bir suçlu, uyuşturucu satıcısı ya da eşit ölçüde prestijli olacağından eminim. Regan’ın zaafı istismar edilip gözler önüne serilecek, ablası ünlü olduğu için her sendeleyişi ön sayfa haberi yapılacak.” Duraksadı ve hevesli kahverengi gözleri biraz daha şevkle parladı. “Ha, ayrıca bağımlılık eğilimleri de kalıtsal olabilir mesela, değil mi?” Dekker’in kalkan kaşları, Bayan Page’in reçeteli ilaçlara karşı sevgisini gayet yakından bildiğini gösteriyordu. “Eh, yeni, gözden düzmüş bir annenin ilaçlara karşı koymakta zorlanacağını söylemek yanlış olmaz...”

Regan, Dekker’a gittikçe artan bir dehşetle bakıyordu ve Addy’nin yanakları öfkeyle kızardı. “Önemli değil,” dedi ısrarla, kız kardeşiye inkâr edercesine başını iki yana sallıyordu. “Vazgeçme koşulunu gerçekleştirmeyecek.”

8 Kevlar çok dayanıklı liflerden oluşan ipliksi bir yapıdır. (ç.n.)

“Neden olmasın?” diye sordu Regan ama Addy ona cevap vermeden bana döndü. “İblis hâlâ burada mı? Onunla konuşmak istiyorum.

“Gitti,” dedim, Alt Dünya’da gördüğüm üç karanlık figürün en büyüğünü hatırladım. Çılgılığım dinerken çekip gideni.

“Bizi götür,” dedi Addy usulca. “Onu buluruz.”

“Olmaz.” Nash başını kararlı bir ifadeyle salladı. “Oraya gi-demezsın, Kaylee de öyle. Güvenli değil.”

“Bu da değil!” Addison kız kardeşini ileri ittiğinde Nash, Regan’ın yeni boşalmış gözlerini görek irkildi.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Regan gözünde yaşlarla. “Onlar kim?” Koluyla beni ve Nash’i işaret etti, sonra şaşkın bakışları yeniden Dekker’a döndü. “O neden beni hayatımı mahvetmekle tehdit ediyor?”

Dekker kollarını göğsünde kavuşturdu, boş dosya da yanında duruyordu. “Seni tehdit etmiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Bir sözleşme imzaladın ve sözünü tutman bekleniyor.”

“Ne imzaladığından haberi yoktu,” dedi Addy. “Ona gerçeği söylemedin.”

“Asla yalan söylemedim,” diye ısrar etti Dekker sakın bir sesle.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Regan, korkmaktan çok şaşkına dönmüştü.

“*Bundan* bahsediyoruz!” Addison kız kardeşini, bej kanepenin arkasındaki duvarda asılı olan aynayı görebileceği gibi çevirdi. “Bak!”

Regan baktı ve gözleri animelerdeki gibi büyüdü. Ancak yanakları kıpkırmızı olduğu halde gözlerine renk gelmedi. O güzel mavi kaybolmuştu, ruhuyla beraber.

“Ne?..” Regan daha iyi görebilmek için aynaya doğru yürümeye başladı ama fikrini değiştirip geriledi, başını inkâr ederce-sine, yavaşça sallıyordu. Sonra John Dekker’a ve ölüm meleğine

neredeyse ablasınıninkine eş bir öfke ve kafa karışıklığıyla baktı. “Gözlerime ne oldu? Gözlerim yoksa nasıl görebiliyorum? Bundan bahsetmemiştiniz.”

“Dipnotlarda vardı.”

Ölüm meleği kollarını sıkı, siyah kıyafetiyle kapalı göğsünde kavuşturdu; normal, gri gözleri küçümsemeyle parlıyordu. “Okuma yazma bilecek yaştasın, değil mi?”

Dekker elini ölüm meleğinin koluna koydu ve ölüm meleği kendi içine doğru çökercesine kıvrıldı, sanki Dekker kapatma düğmesine basmıştı. “Gözlerinde bir sorun yok.” Sesi sakin ve pürüzsüzdü ama Nash’kiyle alakası yoktu. “İşlemin yan etkisi. Hem bunun için kolay bir çözümümüz var, değil mi Addison?”

Dekker, Page kardeşlerin büyüğüne baktı ama Addison ona sadece ters ters bakarak karşılık verdi. Dekker kız kardeşine iki küçük beyaz kutu uzatırken, Addison’ın çenesi haşın bir öfkeyle kasılmıştı. “Bunlar lenslerin, sanırım kendi göz renginin birebir aynısı olmalı. Altı ayda bir yeni kutularını elden teslim almanı sağlayacağım. Bunlarla o zamana dek idare edersin ama lütfen dikkatli kullan.” Kendi alelâde kahverengi gözlerini kırptı. “Ucuz sayılmazlar.”

Regan’ın boş gözleri yeniden yaşlarla dolduğunda daha önce hiç ağlayan bir sekizinci sınıf öğrencisinden korkmadığını fark ettim. Ama şimdi korkuyordum. İnsan gözyaşlarının belirgin biçimde insani *olmayan* gözleriyle uyumsuzluğu ürperebildiğini bile bilmediğim yerlerimin ürpermesine neden oldu. “Böyle mi kalacaklar?” Tereddütle bir kez daha aynaya baktı, sonra kendini tam anlamıyla göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde geri döndü. “Neden bu kadar... boş görünüyorlar?”

Tod, “Çünkü boşlar,” dediğinde hepimiz dönüp sesinin geldiği yere baktık. Mutfak kapısının önünde duruyordu, yanında omuzla-

rına kadar bile gelmeyen küçük, kızıl saçlı bir çocuk vardı. “Gözler ruhun aynasıdır ve ruhun olmadan yansıtabilecekleri bir şey yok.”

Dekker’ın evcil ölüm meleği odanın kenarında kaskatı kesildi. Tod o kadar mı korkunçtu?

Parmak ucumda yükselerek Nash’in kulağına, “Başka bir kardeşin var mı?” diye fısıldadım. “Ayrıca babanın saçları kızıl mıydı?”

“O Levi,” diye fısıldayarak cevap verdi. Küçük çocuk bana kibarca başını sallayarak selam verdi, ellerini bol, haki pantolonunun ceplerinden çıkarmadan omuz silkti.

“Ölüm-meleği-Levi mi?” diye sordum, sesim şaşkınlıkla tizleşince biraz utanarak. Bir *bean sidhe* olduğumu keşfettiğimden beri gördüğüm onca tuhaf şeyden sonra çilli-suratlı-küçük-bir-erkek ölüm meleği beni hiç şaşırtmamalıydı. Ama şaşırtmıştı. “Tod’un patronu olan ölüm-meleği-Levi mi?”

“Ta kendisi.” Levi bana gardımı düşürtecek kadar tatlı gü-lümsedi. Gözlerine yansımayan bir tebessümdü bu. Sonra gaddar bakışlarını düzenbaz ölüm meleğine çevirdi. “Bana.”

Ölüm meleği bu heceleri duyunca donup kaldı -kendi adını bir çocuğun tiz, yumuşak sesiyle söylenen adını- ve bedeninin yan tarafında duran parmakları endişeyle seğirdi. Koşmak istiyormuş gibi görünüyordu ama koşamadı.

“Kimi göreceğimi bilmiyordum ama itiraf etmeliyim ki adın hiç aklıma gelmemişti.” Levi parkta gezen bir çocuk gibi yürüdüğünde omzunda bir beyzbol sopası ya da kolunun altında bir kaykay taşıması gerektiği gibi gülünç bir fikre kapıldım. Bana ve patronundan birkaç metre ötede durup John Dekker’a kısacık bir an bakmakla yetindi, sanki dünyanın en ünlü yüzlerinden birini tanıımıyormuş gibiydi.

Bu da ölüm meleğinin yaşı düşünülünce bana çok ironik geldi.

“Bu kim?” diye sordu Dekker. Ancak Bana cevap veremedi önce –ve cevap vereceğinden hayli şüpheliyim– çocuk çilli sağ elini cebinden çıkardı.

“Levi Van Zant. Bu bölgenin kıdemli ölüm meleği. Bana’yı görevden almaya geldim. Bir de ruhunu almaya.”

Bana’nın kolları önce beklentiyle kaskatı kesildi, sonra Addy’nin evinden kaybolmaya çalıştığını anladım, Levi’den uzaklaşmaya. Nefesim boğazımda düğümlendi. Onu kaybedecektik. Ama fark eder miydi? Regan’ı Alt Dünya’ya götürmesini engellemek için çok geç kalmıştık.

Ne var ki kaybolma çabalarına rağmen tamamen fiziksel formda kaldı.

Nefesimi bırakamadan –ve Bana nefes bile alamadan önce– Levi’nin küçük eli uzanıp onun bileğini kavradı. Parmakları Bana’nın kolunun arkasında zorlukla kavuşmuştu ama dişi ölüm meleğinin acıyla kıvranan yüzüne bakınca Levi’nin gücüyle ilgili şüphelerim ortadan kalktı, sanki dokunuşu onu yakıyordu.

“Bana, bana bak.”

Bana direnmeye çalıştı. Boştaki eli arkasındaki duvarı anlam-sızca tırmalayarak alçıpanı çizdi, çenesi ve alnının dehşete düşmüş, öfkeli hatlarına direnişi kazanmıştı. Fakat karşı koyamadı. Ortadan kaybolamadı. Bir şekilde Levi güçlerini kullanmasını engelliyordu. İşbirliği yapmasını garantiye alıyordu.

Tod’un da bir gün böyle bir gücü olabilir miydi?

“Bana bak, Bana.”

Bana’nın gözleri ardına kadar açıldı ve ağzından bir haykırış koptu. Dosdoğru Levi’nin gözlerine baktı, sanki... parlıyorlardı. Parlak, soğuk bir ışıkla yanıp sönüyorlardı.

İzlerken her birimiz büyülenmiştik. Dekker da dâhil. Ama özellikle daha yeni girdiği dünyanın korkutuculuğunu ilk kez gören Regan Page. Kendini sattığı dünyayı.

Bana'nın omuzları çöktü ve kirpikleri kapanacakmış gibi titreşti. Levi'nin kolunu tutuşu fark edilir biçimde sertleşti. Dekker geri çekildi ve dişi ölüm meleği aniden kaskatı kesildi. Gözleri yeniden açıldı ama hemen donuklaşmaya başladı. Ardından da birden... karardı.

İşte o zaman paniği hissettim. Kalbim göğsümün içini çürütürcesine deli gibi çarpıyordu. Nash'in eliyle benimki arasında ter oluştu. Çılgılık boğazımda yükselip beni içeriden tırmalayarak çıkmayı talep etti. Dinleyicilerini istedi. Bana'nın ruh şarkısı duyulmak istiyordu.

Çenemi çılgılıma direnerek kenetledim, zihnimde sorular dönüp duruyordu.

Bir ölüm meleği için ruh şarkısı mı? Mantıklıydı –ne de olsa bir ruhu vardı– ancak bir sebepten bir ölüm meleği için şarkı söylemeyi beklemiyordum.

Bu Nash ve benim istesek onu kurtarabileceğimiz anlamına mı geliyordu? Ama böyle bir şeyi neden isterdik ki? İstesek bile onun yerine başkası alınır mıydı? Lanetli ölüm meleklerinin ruhları da bir değiş tokuş gerektiriyor muydu?

Yok artık. Tod ölüm meleklerinin ruhlarına insan ruhlarından çok daha nadiren rastlandığını söylemişti, o halde Bana'yı kurtarmaya kalkışsak başka bir ölüm meleği mi ölecekti? Çünkü bir insan ruhu yeterli olmazdı, değil mi?

Daha önce filizlenen düşüncem zihnimde öyle şiddetli patladı ki kafatasımın yarılacağını sandım. Çünkü sadece bir fikir değildi. Bir *fıkirdi*. Hayat değiştirebilecek türdendi.

Ya da ruhları kurtarabilecek.

Elim Nash'inkini çekiştirdiğinde bakışlarını Bana'dan ayırıp şaşkınlıkla bana yöneltti, tam da çılgılığımın dudaklarımdan sızdığı anda. Önce sadece bir ses şeridi gibiydi, keskin ve acı verici ama kontrollü. Şimdilik.

"Bana mı?" diye fısıldadı; ela gözleri kocaman açılmış, alnı kıvrılmıştı. Başımı sallayıp bir parça sesin daha dudaklarımdan kaçmasına izin verdim.

Tod o zaman fark edip Nash'e soru sorarcasına baktı, Nash'se yalnızca omuz silkti. "Durdurabilirsin, Kaylee," dedi en sonunda, dudakları kulağıma değerek. Huzur dolu Etki gücü kalbimi okşadı. "Daha önce yaptığını gördüm. Geri çek. İçinde tut."

Ama kolumu ondan çekip başımı inatla iki yana salladım. İçimde tutmak istemiyordum. Bırakmak istiyordum. Feryadımın odadaki tüm kafaları delip geçmesini ve camları sarsmasını istiyordum. Bana'nın kirli ruhunu yakalamasını.

Düzenbaz ölüm meleği Dekker'ın ruh kaçaklığında oynadığı rolün bedelini ödemek üzereydi ve ben de tazminatını ondan söke söke alacaktım.

Addy ve Regan şimdi Bana ve Levi yerine beni izliyordu ve de bakışları sınırlarımı bozuyordu. Dikkatimi dağıtıyordu.

Gözlerimi bir an için kapayıp ağızımla aynı anda açtım. İçimden keskin ses parçaları çıkarak odayı cam kırıklarından oluşan bir dalga gibi kapladı. Addy, Regan ve Dekker, niyetimin kanıtı beyinlerini delip geçerken aynı anda irkildi. Elleri kulaklarına fırladı. Gözlerini sımsıkı kapadılar. Burunları acının eşliğindeki bir hoşnutsuzlukla kıvrıştı.

Levi ürperdi ama konsantrasyonu bir an için bile bozulmadı. Bana ise ruhunun acımasızca çıkarılışı yüzünden öyle çok acı çekiyordu ki ne yaptığımı fark etmedi bile. Ama Nash ve Tod beni tuhaf tebessümlerle izliyordu, yüzlerinde âdeta zevkten uyuşmuş

bir ifade vardı. Çılgılığım onlara güzel, esrarengiz bir şarkı gibi geliyordu, insan dünyasında benzeri olmayan bir melodi gibi. *Dişi bean sidhe*lerden bir hediye idi, yalnızca türümüzün erkeklerinin deneyimleyebildiği bir şey.

Belli ki ölü olanları da dâhildi.

Panik içimde düşüşe geçti, özümden incecik bir ses gibi odaya yayılıyordu. Baskısı azaldığında kurduğum planda oynayacağım role odaklanabildim. Bir şekilde Tod'un rolünü ona anlatmam gerektiği gerçeğine de.

Hemen sonra Bana'nın gözlerindeki son ışık hüzmeleri de öldü ve ruhu bedeninden çıkarak yükseldi. Tıpkı bir insan ruhunu andırıyordu; açık renkli ve biçimsiz. Ne beklediğimden emin değilim ama bunu beklemiyordum. Bir ölüm meleğinin ruhunun bir şekilde farklı olması gerekmiyor mu? Ayrıca değilse, planım işe yarayacak mıydı?

Öğrenmenin tek yolu vardı...

Ruhu için şarkı söyledim. Onu çağırdım, Levi ölü ölüm meleğinin kolunu bırakırken, ruhu havada yoğun bir sis gibi tuttum. Levi geri çekildiğinde ölüm meleği Addy'nin salonundaki lüks halıya yığıldı, bükülmüş kollardan ve tuhaf şekilde eğilmiş bacaklardan oluşan bir yığındı.

Dekker ölü çalışanının yanından öyle hızlı geriye atladı ki kendi ayağına takıldığında dengesini korumak için tutunduğu kol-tuk olmasa yere düşecekti. Ölüleri diriltecek kadar yüksek sesle haykırıyor olmasam gülerdim. Ölüm melekleri ve şeytanlarla bu kadar yakından çalışan bir adamın ölümden biraz da olsa korkacağını sanmazdım.

Anlık keyfime karşın planım komik değildi. Çaresizlik ve ilham ürünüydü ve işe yaraması için Tod'un da mutlaka bana katılması gerekiyordu. Hemen.

Gözlerimi Bana'nın ruhundan ayıramadan sol tarafıma uzanıp el yordamıyla Tod'un kolunu aradım. Bulup ileri doğru çekerken Nash eğilip kulağıma fısıldadı. Bu onu kendi haykırışımın arasında duyabilmemin tek yoluydu ve büyük ihtimalle bir insan sesini duymazdım. "Ne yapıyorsun? O ölü. Bırak gitsin. Onu geri getirmeyeceğim."

Başımı hararetle salladım, iletişim kuramıyor olmam öyle sinir bozucuydu ki. Tod'un başı görüş alanıma girince onu Bana'ya doğru ittim, boştaki elimle havada süzülen ruhunu işaret ettikten sonra Tod'u gösterdim. Özellikle de ağzını. Ruhunu, Libby'nin İblis Nefesi'ne yaptığı gibi emmesi gerekiyordu.

İçinde tutmalıydı, sadece bir süreliğine.

En sonunda Tod ne istediğimi anladı. "Ruhunu almamı mı istiyorsun?" diye sorduğunda başımla onayladım, içim öyle bir hızla ferahladı ki görüş alanımın kenarları karardı.

Dengemi sağlamak için Nash'e tutunup şarkımı söylemeye odaklandım.

Tod, "Neden?" diye sordu. Levi ona soru sorarcasına bakınca da omuz silkti.

Ama o ruhu alana kadar çılgın atama son veremeyeceğim için durumu açıklayamazdım. Kollarımı birkaç kez daha çılgınca salladım ve en sonunda kabul ederek başını salladı. Sonra ağzımı açıp Bana'nın ruhunu içine çekti. Birkaç saniye içinde kaybolmuştu.

Ağzımı kapadım ve odaya sessizlik çöktü, kulaklarımdaki korkunç cınlama hariç. Deneyimlerimden birkaç saat boyunca geçmeyeceğini biliyordum.

Tod ağzından var olmayan ruh kırıntılarını sildiğinde ürperdim.

"Bu... gerçek üstüydü," dedim eski bir pikap kadar cızırtılı sesimle.

Harcadığım güç yüzünden halsiz düşerek sendeledim ve Nash beni tuttu. Beni uzaktaki kanepeye taşıırken John Dekker'ın gittiğini fark ettim. Diğer herkes haykırışımı izlerken odadan sıvışmıştı ve ön kapı hâlâ açıktı.

Dışarıda, sokaktan lastik gıcirtısı geldi ve ön kapıdaki farların ışığı kayboldu. Ön tarafta gördüğümüz limuzin de gitmişti. Ve Regan'ın ruhu öyle.

Page kardeşlere dönüp gözlerimi kocaman açarak baktım. "Şeytanın adını öğrendiniz mi?"

Addy başını yavaşça, sinirle iki yana salladı. "Hiç söylemediler." Yüz hatları ızdırap dolu bir hayal kırıklığıyla gölgelendi ve kız kardeşine baktı. "Adını biliyor musun?"

Regan da başını sessizce iki yana salladı ve hiçbir bahane öne sürmedi.

Addison bana, "Harika. Peki, o olanlar neydi?" diye sordu. Kolunu kız kardeşinin omzuna attı. Regan sadece bakmaya devam etti, soru soramayacak kadar şaşkındı.

Nasıl hissettiğini tam anlamıyla biliyordum.

"Bir şey görebildiler mi?" diye sordum boğazımı ovuşturarak.

Nash başını iki yana salladı. "Tod, elinden geldiği kadarını açıkla. Kaylee sesini kaybediyor. Ben ona içecek bir şey getireceğim."

Ondan sonra ön kapıyı tekmeleyerek kapadı ve Addy'nin mutfağına gitti, yüzü zar zor kontrol edebildiği bir öfkeyle kızarmıştı.

Addy fark etmemiş gibiydi.

"Bana bir ölüm meleğiymiş," dedi Tod şaşkınlığa uğramış iki kız kardeşi de benim oturduğumun karşısındaki kanepeye yönlendirerek. "Ben ve Levi gibi." Hâlâ köşede duran, küçük ellerini bir kez daha ceplerine sokmuş çocuğu başıyla işaret etti, belli ki şimdilik izleyip dinlemekle yetinmekten memnundu. "Ancak o... kötüydü. O yüzden Levi onu kovdu."

“Yani öldürdü demek istiyorsun,” dedi Addison, halısının üstündeki cesede bakmamak için direniyordu.

“Eh, aslında zaten ölüydü.” Tod omuz silkti. “Yani gerçekte sadece işini bitirdi. Kaylee de ruh şarkısını söylüyordu.”

“O şarkı söylemek değildi.” Regan’ın burnu sanki çok berbat bir koku almış gibi kııştı. “O bir ses katliamıydı.”

Eğer boğazım dikenli tel yutmuşum gibi acımasa gülerdim. Ona kesinlikle katılıyordum.

“Müzikte olduğu gibi bir şarkı değil.” Nash mutfaktan bir bardak buzlu suyla geldi. “Bana’nın ruhuna bir çağırıyordu. Kaylee onu Tod’un... alabileceği kadar oyalandı.”

“Konu açılmışken...” Tod diğer kanepeye oturdu. Addison’a mümkün olduğu kadar yakındı, vücutları bacaklarının üst kısmından dizlerine kadar temas halindeydi ve Levi yorumlayamadığım tuhaf bir ifadeyle izliyordu. “Ruhunu neden aldım? Bunun arabada sorduğun ölüm melekleriyle ilgili sorularınla bir alakası var mı?”

“Aslında var,” dedim suyumdan büyük bir yudum aldıktan sonra. Boğazım hâlâ acıyordu ama sesim normal yüksekliğindeydi, özellikle de onu daha demin nasıl kullandığımı düşünülürse. “Bana’nın ruhuyla bir takas yapacağız.”

Nash’in kaşları sanki etkilenmiş gibi kalktı ve Tod’un gözlerinde aniden beliren ışık bana amacımın en azından bir kısmını anladığını gösteriyordu. “Bir ölüm meleğinin ruhunun insanlarınkinden daha nadir olduğunu söylemiştin.” Dikkatimi Tod’dan patronuna çevirdim. “Bunun onları daha değerli kıldığını varsaymakta haklı mıyım?”

Levi başını onaylarcasına salladı ve bu sefer tebessümü bir dizi küçük beyaz dişi de kapsıyordu. Neyse ki hepsi yerindeydi. Herhangi biri olmasaydı ona bakmak fazla ürkütücü olurdu.

“Mesela, iki insan ruhu kadar değerli mi?” Page kardeşlere baktım, sonra da kahverengi kaşları şaşkınlıkla yükselen Levi’ye.

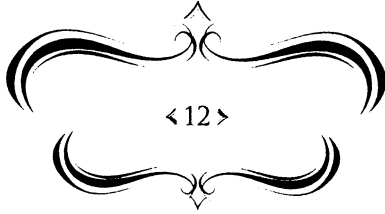
“Bu kız zekiymiş,” dedi. “Tabii düşündüğün şeye resmî olarak göz yumamam, o yüzden izninizle...”

“Ama doğru yoldayım, değil mi?” diye sordum ölü ölüm me-
leğinin yanına çömelirken.

“Maalesef neden bahsettiğini bilmiyorum.” Levi bana göz kırptı, hâlâ sırtıyordu. Sonra Bana’yı ondan otuz santim kısa ol-
duğu halde sanki tüy kadar hafifmiş gibi kollarına alarak kaldırdı.

“Neler oluyor?” diye sordu Regan en sonunda, iki yanında
duran âciz yumruklarını sıkıyordu.

Nazik bir tebessümle onu rahatlatmaya çalıştım, her ne kadar
o ürkütücü, boş gözleri tüylerimi ürpertse de. “Şeytana Bana’nın
ruhunu teklif edeceğiz. Sizinkilerin karşılığında.”

Nash'e, "Şişt," diye fısıldayarak ön kapıyı yavaşça kapadım. Babamın uyuyakalıp geç kaldığımı fark etmemesi ihtimalimin ne kadar olduğunu merak ediyordum. Salon karanlıktı, mutfaktaysa sadece ocağın üstündeki ışık açıktı, o yüzden durum şimdilik bayağı iyi görünüyordu...

"Kaylee, buraya gel. Hemen."

Belki de görünmüyordu.

Nash elimi sıkıp peşimden salona geldi, babamın silüeti eski koltukta öne doğru eğildi, dışarıdaki sokak lambasından gelen zayıf ışık perdelerin arasından girerek ana hatlarını aydınlatmıştı. Odanın ortasında durup gözlerinin olması gereken karanlık noktaya bakarken Nash'in göğsü sırtıma yaslanmıştı. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Gölge bir kol kalkıp sola doğru uzandı. Ayaklı lamba yandı ve oda ışıkla doldu. Babamın üstünde hâlâ çalışırken giydiği flanel gömlek vardı ve gözleri yorgunluktan kızarmıştı.

"Neden bir buçuk saat geciktin?"

Aslında sadece bir saat ve yirmi dört dakika gecikmişim ama babam söylediklerinin düzeltilmesi konusunda benim nerede olduğumu anlatmak için olduğumdan da az hevesliydi.

“Daha geceyarısı bile değil.” Nash’i öne doğru çektim ve o da bunu araya girmek için bir işaret olarak algıladı, oysa amacım bu değildi.

“Üzgünüz, Bay Cavanaugh. Ne kadar geç olduğunu fark etme...”

“Eve git, Nash.” Babamın çenesindeki kaslardan biri seğirdi. “Seni de annen bekliyor.”

Nash’in kaşları kalktıktan sonra çatıldı. “Yarın konuşuruz, Kaylee,” dedi kapıya dönerek, hâlâ el ele tutuşuyorduk ve kollarımız giderek esnedi.

“Orası belli olmaz,” dedi babam sinirle.

Ortamı yumuşatmayı umarak sııttım. “Okula gitmemi mi yasaklayacaksınız?”

Babam bunu eğlenceli bulmamıştı. “İyi geceler, Nash.”

“Onu arabayla bırakmam lazım.” Aslında önce Nash’i eve bırakmalıydım ama babamın uyuduğunu ve bu geceki başarısızlığımızın ardından sonraki hamlemizi tartışabileceğimizi ummuştum.

Anahtarlarımı cebimden çıkarıp Nash’in arkasından gitmek için döndüm ama o babama bakıp başını iki yana salladı.

“Yürürüm. Sadece birkaç sokak ötede.” Kapı arkasından kapanırken birden keşke bu kadar yakında yaşamıyor olsaydık diye düşündüm.

Ben sol tarafındaki koltuğa otururken babam, “Neredeydiniz?” diye sordu. “Ayrıca başlamadan önce bu akşam çalışmadığını biliyorum, yani Emma’yla da değildin.”

Harika. “Düşündüğün gibi değil.” Bunu neredeyse garanti edebilirdim. Ama ona gerçekte nerede olduğumu söyleyemezdim

çünkü dışarıda alkol aldığım, sigara içtiğim veya Nash'le yattığım düşüncesinden de az hoşuna giderdi.

“O halde neredeydin?” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve irislerinin hafifçe döndüğünü gördüm, gerçi sebebi dışarıdan geçen bir arabanın farlarının yansması da olabilirdi.

“Arabayla geldik.” *Çoğunlukla.*

Gözlerime bakmak için öne eğildiğinde irislerinin gerçekten döndüğünü fark ettim. Tuhaftı. Normalde duygularını daha iyi kontrol edebilirdi...

“Nash bir sorun mu olacak?” Babamın sesi derin ve sertti. Endişeli.

Kotumun dizindeki yıpranmış kısımla oynadım. “Neden olsun ki?”

Gözlerini bir an için kapadı, tekrar açıldığında yüzünde yeni bir kararlılık vardı ve irislerindeki renkler hareket etmeyi bırakmıştı. Kontrol altına aldığı... bir şey vardı. Anlayamadığım ve onun da anlatmaya hazır olmadığı. “Kaylee, ondan hoşlandığını biliyorum, biliyorum ki o da... kötü bir çocuk değil. Ben yanında değilken yanında olduğunu da hepimiz biliyoruz ve bunun için asla ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm. Ama senin...”

Duraksayıp alnını ovuşturduktan sonra devam etti. “Ona çok bağlanman iyi bir fikir değil. Sen gençsin ve... Kahretsin, keşke annen burada olsaydı da bunu açıklayabilseydi...”

Birden fark ettiğim şeyle yanaklarım kızardı. “Baba, konu seks mi?”

Bu sefer de o kızardı ve neredeyse ona acıdım. Tam zamanlı ebeveynlik onun için yeni bir şeydi ve hâlâ bazı alanlarda el yordamıyla yol buluyorduk. Mesela eve dönme saati ve belli ki o korkunç özel eğitim konuşması.

“Sadece seksle ilgili değil...”

“Tamam, lütfen dur.” İki elimi birden kaldırıp avuçlarımı ona çevirerek gözlerimi devirdim. “Bu çok tuhaf...”

“Kaylee...”

“... hem seni de ilgilendirmez...” Kolumu salladım.

Durdu, kaşlarını çatıp baktı. “Bu kesinlikle beni ilgilendirir...”

“... hem bana karışıp ne yapıp yapamayacağımı söylemene ihtiyacım yok!” Konumumuzu eşitlemek için ayağa kalktım.

“Bu benim işim.” Ağzı alaycı bir tebessümle kıvrıldı ama ben komik bulmayı reddettim.

“Eh, bu işte pek de iyi değilsin!”

Tebessümü soldu ve gözlerindeki renkler hafifçe döndü. Hüznü. Kendimi hemen suçlu hissettim. Öyle çok çaba harcıyorduk ki. “Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum.” Derin bir nefes verdi. “Ama yine de cezalısın. Eve geç geldiğin için... duygularımı incittiğin için değil.”

Harika. Gözlerimi kapayıp hızlıca düşünmeye çalıştım. Amcam ve yengemle nasıl baş edileceğini biliyordum ama babamla çoğunlukla keşfedilmemiş bir bölgedeydim. “Bu, cezalandırılmam için feci bir zamanlama.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Başka bir çözüm bulamaz mıyız? Bulaşıkları bir hafta boyunca ben yıkarım. Çamaşırları da.” Elbette çamaşırların çoğunu zaten yıkamıştım çünkü o ayrıştırma konusunda berbattı.

“Bren ve Val gerçekten buna kanıyor muydu?” Şimdi sesinde öfke tınısı vardı. Bir sınıra yaklaşmıştım ve geçmek gibi bir niyetim yoktu. Babam çoğunlukla rahat bir adamdı ama çoğu ebeveynin beyniyle bütünlemiş olan otomatik kilitleme mekanizmasını tetiklemek istemiyordum. Yeni dönmüş gezgin ebeveynlerin bile.

“Hayır.” Onlar bana nadiren ceza verirdi; genellikle başı belaya giren Sophie’ydi. Gerçi düşününce onu da cezalandırdıklarını hatırlamıyordum... “Ama bu hafta yapmam gereken önemli bir şey var.”

“Ne?”

Tüm bedenim suçluluk hissiyle ağırlaştı. “Söyleyemem.”

“Bu gece nerede olduğunu söyleyemediğin gibi mi?”

“Sayılır.” Güçlü bir nefes verip gözlerine baktım. “Baba, bana güvenmen gerek. Bu çok önemli.”

Babam elini kaldırıp avucunu açtı. “Telefonunu bana ver.”

Elim cebime girip telefonumu korumacı bir tavırla kavradı. “Gerçekten mi?” Ciddi olamazdı.

“Evet. Bir hafta telefon yok.”

“Hayır!” Haklı öfkemin kıvılcımları omurgamdan yukarı çıkarak parmaklarıma kadar yayılan bir karıncalanma hissine yol açtı. Ben birine yardım etmeye çalışıyordum! Beni tanumasına yetecek kadar zamandır yanımda olsaydı, bunu biliyor olurdu. “Telefonsuz gezmek güvenli değil!” Özellikle de iblislerle ilgili bir işe boğazına kadar battığı için şeytana el sallamak için başını kaldırması yetecek bir kız söz konusuysa.

“Eh, bu sorun olmayacak çünkü bir yere gitmiyorsun. Anahtarlarını ver. Yarın okula otobüsle gidebilirsin.”

“Bu çok saçma!” diye bağırdım, telefonumu ve anahtarımı ceplerimden gönülsüzce çıkararak. “Ayrıca tamamen haksızlık. Dışarıda içki içip birileriyle düşüp kalkmadım ki.”

Babam başım ovuşturup tekrar koltuğa oturdu, daha önce hiç görmediğim kadar bitkin görünüyordu. “Kaylee, ne yaptığını bilmiyorum çünkü bana söylemiyorsun!”

“İyi.” Telefonumu açık avcuna pat diye bıraktım. “Ama benim şimdi sana bir şey söylemememin sebepleri en az senin bana son on üç yıldır bir şey söylememenin sebepleri kadar önemli. Üstelik benim sana güvenmemi beklerken senin aynı şeyi yapmak istememen de berbat bir şey.”

Atışım hedefini vurdu ve babam tekrar irkildi. “Yorgunum, Kaylee, bunun için enerjim yok.” Telefonu sehpaye koyup yüzünü iki eliyle birden ovuşturdu. “Anahtarlarını bana verip yatağa git. Lütfen.”

Peki, Addy ve Regan’a ne söyleyecektim? *Üzgünüm, ölümsüz ruhlarınızı kurtaramam çünkü cezalıyım mı?*

Anahtarlarımı mutfak masasına bırakıp odama doğru ağır ağır ilerlerken bu yeni engele rağmen nasıl hareket edeceğime dair çözümler aramaya çalıştım. Arabamız olmadan şeytanı nasıl bulabilirdik? Metroplex’e kadar yürüyecek miydik?

Yatak odamın kapısını açık bırakıp yatağıma bağdaş kurarak oturduktan sonra babamın kapıyı kilitleyip sonra koridordan geçerek odasına gittiğini duydum. On beş dakika sonra horultusu koridorda yankılandı ve birden sinirlerimin bozulduğunu hissettim. İlk gerçek kavgamız uykusunu biraz olsun engellemmişti.

Hâlâ sinirli bir şekilde tuvalete gidip dişlerimi fırçalamak için koridordan geçtim, sonra yatağıma yığılmadan önce de kolsuz bir üst ve bol pijama altı giydim. Kimya ödevim vardı ve uyuyamayacak kadar öfkeliydim ama kitapları arabamda bırakmıştım ve anahtarlarım olmadan alamazdım.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tod yatak başımın yanındaki koltukta belirip. Şaşkınlıktan az daha yataktan düşecektim. “Affedersin.” Dengemi sağlayabileyim diye kolumu tuttu.

Ona bağırma isteği duydum ama bir kez olsun davetsiz misafirliği işe yarayabilirdi. Ayrıca babamı da uyandırmak istemiyordum. “Ne kadarını duydun?” Babamla kavgamızı ima ettiğimi göstermek için kolumu salondan tarafa salladım.

“Sadece son kısmını. Nash seni yoklamamı istedi.” Kaşlarını oynatıp muzip bir ifadeyle sırıttı. “Endişelenme, üstünü değiştirenken arkamı döndüm.”

Elimde olmadan güldüm. Tod, Nash'i rahatsız etmek için benimle flört etmekten çekinmiyordu ama besbelli Addy'ye gerçekten değer veriyordu, hisleri hoşlanmanın ötesindeydi. "Talihsiz vefatından sonra ahlaki değerlerini biraz olsun koruyabildiğini görmek güzel."

"Özel durumlar için saklıyorum. Bir de sevdiğim insanlar için."

Ona bir yastık fırlattım.

"Yani hepsi geç kaldın diye mi?"

"Hem o hem de nerede olduğumu söylemediğim için. Bir hafta boyunca cezalıyım."

Tod surat astı. "Ama yarın okuldan sonra geleceksin, değil mi?"

Başımı yana yatırarak baktım, gözlerimi sanki kafam karışmış gibi kıstım. "Cezalı' kelimesinin hangi kısmını anlamadın?"

"Planlarımı bozan kısmını." Ancak kaşlarım çatışındaki ciddiyetten aslında planları yüzünden endişelenmediğini biliyordum. Addy'nin ruhu için endişeleniyordu.

Regan'ın ruhunu satmasını engellemek ve hatta ruhunu alan şeytanın kimliğini tespit etmek için bile vaktinde yetişemediğimiz için A planına dönmüştük: İblis Nefesi boşlatım merkezindeki birinin bize yardım etmeye gönüllü olmasını umacaktık. Ne var ki önce oraya gitmemiz gerekiyordu. Bunu yapmak da arabasız zor olacaktı.

En azından artık şeytanı bulunca elimizde pazarlık edecek bir şey vardı. Neyse ki Tod, Bana'nın ruhunu, bir ölüm meleğinin bir ciğer dolusu İblis Nefesi'ni tutabileceğinden çok daha uzun süre tutabiliyordu. Her ne kadar planın o kısmını eyleme geçirmeye hevesli olmasam da...

"Bak, cezalandırılmam senin suçun," diye tıslayarak fısıldadım. "Eğer beni bu işe bulaştırmasaydın bunların hiçbiri yaşanmazdı. Ne yapmamı istiyorsun?"

“Sıvışmanı.” Omuz silkti, sanki üzerine düşünülmesine bile gerek yoktu. Ama onun için söylemesi kolaydı. O ölüydü.

Ona başka ne yapabilirlerdi ki, doğum gününü mü iptal edeceklerdi? “Yakalanırsan suçu üzerime alırım. Söz veriyorum. Lütfen, Kaylee. Bunu sensiz yapamayız.”

“Evet, yaparsınız!” Babam uyanıp da suçlarımı en çok kanıtlayan sözleri sarf ettiğimi duymasın diye yeniden fısıltıyla konuşmaya başladım. “Bana’nın ruhu sende. Anlaşmayı tek başına yapabilirsin.”

Yüzü asıldı ve bir an için kucakındaki yastığa baktıktan sonra bakışlarını yeniden gözlerime çevirdi; düş kırıklığı gözlerinin ardında alev alev yanıyordu. “Hayır, yapamam. Ben hâlâ acemi bir ölüm meleğiyim, Kaylee. Alt Dünya’ya aynı anda belirli sayıda yük taşıyabilirim ve zaten Bana’nın ruhuyla uğraşmam gerekiyor. Addy’yi de alsam bilse senin Regan’ı götürmen lazım. Ayrıca Nash’i. Ona ihtiyacımız olacağını hissediyorum.”

Gözlerimin açıldığını hissettim, aynadaki yansımam da en az hissettiğim kadar korkmuş görünüyordu. “Bunu yapabilir miyim?”

“Yapamaz mısın?” Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Annemin sana bunu öğretmesi gerekmiyor muydu?”

“Bilmiyorum! Bana ders programı göstermedi ya. O insanları taşıyabiliyor mu?”

“Evet.” Tod emin bir tavırla başını salladı. “Sana nasıl yapıldığını öğretmesini sağlamalısın. Bunu sensiz yapamayız, Kaylee.”

İç geçirdim ve sorumluluğun soğuk ve kasvetli ağırlığını âdeta omuzlarımda hissettim. Başka seçeneğim yoktu. Babam öğrenince beni öldürecekti ve sivil kayıplar arasına Nash’in ve Tod’un da dâhil olması mümkündü. Habersiz de olsa yardım ettiğini öğrenince Harmony’nin de öyle. Ama umarım ki bu Addy ile Regan’ın ruhlarını asıl bedenlerine iade etmeden önce gerçekleşmezdi.

“Peki. Ama bana borçlusun. Şu andan itibaren.”

“Kesinlikle.” Yüz hatları iç rahatlığıyla gevşedi ve ölüm meleği koltuğumda öne eğildi. “Ne istersen.”

“Telefonumu babamın odasından onu uyandırmadan alabilir misin?”

“Hiç sorun değil.” Onu dikkatli olması için uyaramadan kayboldu.

Birkaç saniye sonra mantıksız bir şekilde yatağın yaylarının çıkardığı ses babamı uyandırmasın diye yatağımda hareketsizce otururken Tod odamda belirdi, avucunda da ince, kırmızı telefonum vardı.

Bana çarpık bir sırıtışla baktı, mavi gözleri muziplikle parlıyordu. “Babanın *boxer*’ıyla uyuduğunu biliyor muydun?”

“İyy. Kafamda yarattığın görüntü için teşekkür ederim.” Telefonumu elinden alıp gelen aramalara bakmak için menüyü açtım. Babamdan beş ve Emma’dan da dört tane vardı. Yolda kapsama alanından çıkmış olmalıydık ve ben de mesajlarımı kontrol etmemiştim.

Emma’nın bıraktığı son sesli mesajı seçip telefonu kulağıma tuttum, bir elim belimde Tod’a baktım. “Arabadaki kitaplarıma ihtiyacım var, sonra da bunu babamın koyduğu yere geri bırakmanı istiyorum.”

Tod alaycı bir tavırla eğilerek reverans yaptı. “Başka bir isteğin var mı? Seni büyük bir palmiye yaprağıyla serinleteyim mi? Sen ödevini kanımla yazarken elimle üzüm de yedireyim mi?”

Emma’nın telefonumdan gelen sesini duyunca elimi sallayarak, “Şışt!” diye tısladım. “Bana borcun olduğunu söylemiştin!”

Somurtup odamdan fırladığında kaçırdığım mesajın büyük bir kısmını dinleyebildim. “... seni idare etmeye çalıştım ama önce sinemayı aramış ve çalışmadığını söylemişler. Onu arayıp bir hasar kontrolü yapsan iyi edersin, Kaylee. Yarın görüşürüz...”

Mesaj biterken telefon kulağımda öttü. Beni uyarmaya çalışmıştı.

Tod odamda yeniden belirttiğinde elinde kimya kitabım ve bir defter vardı ve Emma'yı aramak için tuşa basmışım. Üçüncü çalışında cevapladı ve Tod'a eşyalarımı masama koymasını işaret ettim.

"Kay? Saat gecenin on iki buçuğu," diye mırıldandı Emma. Sesi sanki yüzünü telefona gömmüş gibi çıkıyordu. "Ne oldu?"

"Affedersin, Em ama acil bir durum. Yarın Nash ve beni okula bırakır mısın?"

"Tabii." Sesi biraz daha canlıydı, doğrulup oturduğunda yatak gıcırdadı. "Arabana ne oldu?"

"Babam anahtarlarımı ve telefonumu bir haftalığına aldı."

"Of. Yedi buçukta orada olurum." Bu da Emma-dünyasında yedi kırk beş demektir. Okula geç kalacaktık ama birinci sınıflarla otobüste gitmekten daha iyiydi.

"Teşekkürler. Harikasın."

"Biliyorum," diye ağzında geveledi, çoktan uyumaya başlamıştı bile. "Güle güle." Telefonun tık diye kapandığını duydum ve Emma gitmişti. Bir an durup sabah bizi hatırlamasını umdum. Sonra yatağıma gömüldüm, asıl sorunum çözüldükten sonra aniden uyku bastırılmıştı.

"Nash'e okula bırakılmak istiyorsa yedi buçukta burada olmasını söyle."

Çıkmaya başladığımızdan beri onu çoğu sabah okula ben götürdüm. Masamdaki ders kitabına bakıp kısa bir an için ödevimi yapmayı düşündüm. Ama onunla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Öğle arasında yapardım. "Peki, yarınki planımız ne?"

"Şehre inip boşaltım merkezini bulacağız, sonra öğrenmemiz gerekeni bulana dek soru soracağız," dedi Tod yeniden koltuğumda öne eğilerek.

“Basit. Hoşuma gitti.” Yastığımın üstüne oturup bacaklarımı örtümün altına soktum. “Ne zaman?”

“Okuldan sonra?”

“Olmaz. Babam arar ve cevaplamazsam o... ne yapar, bilmiyorum. Polisleri falan arar.”

Tod kaşlarını çattı, o melek gibi yüzünde tuhaf bir görüntü oluştu.

“Olaya geniş pencereden bakmıyorsun, Kaylee. Addy’nin ruhu tehlikede. Art arda iki nöbetimi devrettim ve yarın muhtemelen yine aynı şeyi yapmam gerekecek. Sen de en azından okuldan sonra birkaç saatliğine babanın radarından çıkabilirsin.”

“Pekâlâ, öncelikle, henüz vaktimiz bitmedi. Yarın çarşamba, Addy’nin de perşembeye kadar ölmeyeceğini biliyoruz. Zaten bunu ben kendimi bir Alt Dünya taşıtına çevirmeyi öğrenmeden yapamayız.” Yani babamı, cezama rağmen okuldan sonra nasıl *beansidhe*—olunur derslerine gitmeme izin vermesi için ikna etmem gerekecekti.

Sonra da Harmony’yi öğrenmem gereken şeyleri göstermesi için ikna etmem gerekecekti, hem de neden öğrenmem gerektiğini söylemeden.

“Hem bir arabaya ihtiyacımız var. Sen istediğin anda Dallas’ta belirip dönebilirsin ama Nash ve ben bunu yapamayız. Gecenin yarısında da otobüse binecek değilim.”

“Gecenin yarısı mı?” Koltuğumda öne eğildi, kaşları endişeyle alçalmıştı. “Bu, şansımızı biraz zorlamak olmaz mı?”

“Bir şansımız yok, Tod.” Yatakta aşağıya kayınca örtüm belimde toplandı. “Babamın beni kontrol etmeyeceği tek zaman ben uyurken, yani yarın akşama kadar gidemeyiz. Bu da sana Addy ile Regan’a olan biten her şeyi açıklamak için yaklaşık bir gün veriyor, bir de araba bulmak için.” Gece nöbetinde çalıştığı için annesinin

kendi aracına ihtiyacı olacaktı. “Çalayım *deme*. İhtiyacımız olan son şey Alt Dünya’ya giderken tutuklanmak.”

Manşetleri şimdiden görür gibiydim: Akli Sorunları Olan Genç, Çalıntı Arabada Tutuklanınca Bir İblis Aradığını Söyledi.

Sonrasında Sophie herkesi çatlağın teki olduğuma inandır-
makta çok sıkıntı çekmezdi.

“Zamanımız yetmez, Kaylee.” Tod daha önce hiç görmediğim kadar karamsardı.

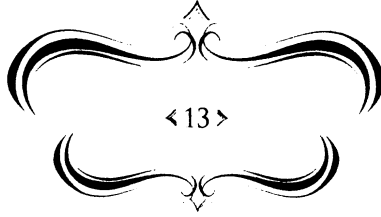
“Yetmek zorunda.” Bir ölüm meleği en iyi şekilde nasıl teselli edilir, bilmiyordum. “Perşembe sabahı Addy ruhunu geri almış olacak.”

Bu bir söz sayılmazdı, ne de olsa ona hayatını garanti edemezdim; Addison’ın ruhu Tod’a önerebileceğim tek şeydi.

“Şimdi, lütfen telefonumu aldığın yere koyabilir misin? Çıkarken de ışığı söndür.” Böylece yatağa uzanıp örtüyü omzumun üstüne çektim. Uykuya ihtiyacım vardı.

Yarın, tarihteki en tuhaf çarşamba olma vaadini taşıyordu.

Hasret's Sisters Planet

“Aslında seni burada bırakmalıyım. Bu kadar sır sakladığın için otobüsle gitmeyi hak ediyorsun.” Emma son zil çalarken dolabını çarparak kapadı ama parlak, kahverengi gözleri onu ele veriyordu. Aslında kızgın değildi. Ağzımdan bulaştığımızı düşündüğü çok gizli *bean sidhe* göreviyle ilgili laf almaya çalışıyordu.

Sırt çantamı omzumda biraz daha yukarı kaldırıp dar tişörtümü belimden çıkarıp kotumun üstüne çektim. “Güven bana, kaçırdığın bir şey yok.” Gerçeği bilseydi kuşkusuz merakının yerini dehşet alırdı. Bu yüzden de ona söyleyemezdim.

Ama Emma bizi bir kez daha bırakacaktı, ilk derse yaklaşık yarım saat geç kalmamıza sebep oluşunu telafi etmek için. Geceyarısı, uyku mahmurluğuyla verdiği sözü unutacağını bilmeliydim. Aslında okulun otoparkına geç kalma zilinden beş dakika önce gelir gelmez beni ve Nash'i hatırlamıştı. Ona mesaj atardım ama babam işe giderken telefonumu da almıştı ve numarası ezberimde değildi. Nash'in de telefonuna kayıtlı değildi.

Üçümüz de geç kâğıdı aldık ve benimki önceki gün aldığım tarih dersinden izinsiz ayrılma uyarısıyla uyumlu bir takım oluşturtu.

Onlara bir de öğle arasında üstünde nacho-peynir sosu döktüğüm kimya ödevim eklenince okulu ve *bean sidhe* işlerini bir arada yürütemediğimi düşünmeye başlamıştım.

İşten bahsetmiyorum bile.

“Selam, Emma,” diye seslendi koridordaki bir erkek sesi. Doug Fuller, okul ceketleriyle gezen bir grup futbol oyuncusuyla bize yaklaşıyordu, Nash de aralarındaydı.

“Bu akşam için planın var mı?”

Topluluk yeşil-beyaz giysili geniş omuzlardan oluşan yüksek bir duvar halinde etrafımızı sararak önümüzü koridorun büyük bir kısmını görmemizi engelleyecek şekilde kapayıp bizi bir güzel kenara sıkıştırdı. Gerçi Emma kişisel alanımızın birdenbire boğucu biçimde işgal edildiğini fark etmemiş gibiydi. Geri çekildiğimde çantam dolaplara çarptı. Hücum hattını kırıp kısıtlanmayla ilgili sorunlarımı ifşa etmediğim sürece gidecek başka yerim yoktu. Bu da bir sürü boğaya kırmızı bayrak sallamaktan farksızdı.

Nash gözlerindeki panik girdabını görmüş olmalı çünkü birden yanıma geldi. Sırt çantamı yere bıraktım ve o da kollarını arkamdan bana doladı. Nefesi kulağımı özel, fısıltılı bir merhabayla okşadı ve diğer göt-letler orada değilmiş gibi gevşedim.

Beni aralarına hayli kolay almışlardı –gerçi daha önce sadece etraflarında süzülüyordum, o da Emma’nın ilişki maceraları sayesinde– çünkü Nash’le âdeta göbek bağımız varmış gibiydik.

Ya da kasık bağı, şüphesiz diğerlerinin varsaydıkları biçimde. Yoksa Nash, Emma’nın kıvrımları olmayan, beş parasız en yakın arkadaşıyla başka neden takılsın ki, felaket çirkin bir yüzüm olmasa bile?

Çok iyi bir soru...

Nash’in benimkinden fazla parası yoktu. Belki daha da az vardı. Ama başka bir açıdan varlıktıydı: Atletizm. Futbol takımına, bölge

finallerinde liderlik etmede payı olmuştu –cuma gecesi yapılan maçtaki favorilerden biriydi–, baharda beyzbol sezonu başlayınca yine aynı şeyi yapacaktı. Bu mahareti, çok az kızın ona hayır diye-bildiği yüzü ve fiziğiyle birlikte –sesinden bahsetmeme bile gerek yok– onun o parlak, göz alıcı Sosyal Hayata Kabul Edilebilirlik kraliyetine demir atmış gibi sapasağlam tutunmasını sağlıyordu. Alt Dünya’da karşılaşabileceğim her şeyden daha tuhaf ve korkutucu bir dünya olduğu kesindi.

Emma’nın o dünyaya geçiş biletini sadece kusursuz yüzü ve bol miktardaki kıvrımları sayesinde elde etmişti. Seçilmiş olanların arasında istediği zaman gezebiliyor, güçlü bir çene yapısı ya da kaslı bir kol gözüne takılınca da vakit geçiriyordu. Ama bu asla uzun sürmüyordu. Kolay sıkılıyordu –özellikle de her tarafını elleyen erkeklerden– ve kısa süre sonra heyecan yüzünden daha da pekişen sarsak beceriksizlik hikâyeleriyle dönüyordu.

Okulun dışındayken, Nash’in de o dünyaya ait olduğunu unutmak kolaydı, arkadaşlarıyla çok sayıda ortak yanı olduğunu da, tabii beceriksiz ve yeteneksiz olmak hariç. Yine de takım arkadaşlarından biriyle birkaç saat geçirmektense, Alt Dünya’da ruhum koluma çengelli iğneyle takılı da olsa tek başıma gezmeyi tercih ederdim. Bu bir sebepten daha güvenli geliyordu.

“Evet, planlarım var.” Emma parmak ucunda durup Doug’ın vücuduna yaslandığında göğüsleri onun okul ceketinde düzleşti, burnuyla Doug’ın çenesi arasında birkaç santim mesafe vardı. Doug’ın eli Emma’nın beline dolanıp omurgasının başlangıç noktasına yerleşti, parmakları daha da aşağıya uzanıyordu. “Çok ilginç planlarım var...”

Doug’ın arkadaşları kıs kıs güldüğünde Emma biraz daha yukarı uzanıp dudaklarını Doug’ın çenesine, kulağının yanına götürdü ve Doug’ın eli daha da aşağıya kayıp kalçasının üst kıvrımını kavradı. “Seni içermiyor olmaları çok yazık.”

Bunu söyledikten sonra Emma yeniden topuklarına basarak Doug'a gülümsedi, bir elini abartılı bir tavırla kalçasına dayamıştı.

Güldüm. Elimde değildi. Emma'nın oyunu ince bir camın ardındaki kızgın gorile sataşmaktan farksızdı ama ne diyebilirim? İzlemesi eğlenceliydi.

"Fıkrını değiştireceksin." Doug sırtıp göz kırptı, Emma'yı görüş alanında tutmak için geri giderek uzaklaştı. Sandığımdan çok daha iyi şaka kaldırıyordu.

"Hiç sanmam." Emma dolabına dönüp asma kilidini kapı mandalındaki deliklere taktı. O dolabını kaparken Nash de arkadaşlarının çağrılarını benimle takılabilmek için savuşturdu. Bir de annesiyle. "Gelin haydi, yayalar, sizi nereye bırakayım? Senin evine mi, Nash'inkine mi?"

"Onunkine." Öyle hızlı cevap vermişim ki Emma eğlenir gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Evde sorun mu var?" O sırt çantasını omzuna atarken ben de benimkini yerden aldıktan sonra Nash'le, koridorda hücum hattının gittiği tarafın zıt yönüne doğru onu takip ettik.

"Her zamankinden çok değil ama öğleden sonra dersim var." Ayrıntı vermedim çünkü neden bahsettiğimi biliyordu.

Nash, Emma'nın metalik mavi Sunfire'inin arkasına atladı ve ben de ön koltuğa geçtim. Emma'nın arabası yeni olmaktan çok uzaktı -ablalarından birinin ikinci el arabasıydı- yine de benimki onunkine kıyasla bir antikaydı. Ancak Emma'nın aracının benimkinden asıl üstünlüğü anahtarlarının Emma'nın elinde olmasıydı.

O arabayı yan yola çıkarırken emniyet kemerimi bağladım, ilk trafik ışığında şerit değiştirmeden önce dikiz aynasına sadece şöyle bir baktı. "Bana bir ipucu ver." Em bana yan yan baktı ki aslında gözlerini yoldan ayırmaması gerekiyordu. "Yalnızca küçük bir tane. Başka biri mi ölecek? Yine bir amigo kız mı?"

Tasasız sorgulayışına güldüm.

“Belki de ona söylemelisin,” dedi Tod birdenbire, sesiyle öyle bir irkildim ki emniyet kemerim boğazımı kesti.

“Şunu yapmayı kes!” diye bağırdı Nash ve döndüğümde Tod’un yanına oturmuş, bir yandan Emma’yı işaret ederken parmağını abartılı bir “şışt” işaretiyle dudaklarına götürdüğünü gördüm.

Emma hiddetle, “Affedersin!” dedi, Nash’in onunla konuştuğunu sanmıştı. Sağ şeride, dönüş sinyali vermeye zahmet etmeden geçince arkamızdaki arabanın sürücüsü kornaya basıp öfkeli hareketler savurdu. “Başka amigo kızların da ölmesini istediğinden değil. Sadece illa *birileri* ölecekse...”

Tod güldü. “Onu sevdim!”

Nash ona dirsek attığında Emma dikiz aynasında kaşlarını kaldırarak baktı. Hareketini görmüştü ama şimdi kaburgalarını tutan ölüm meleğini görmemiş ve acıyla çıkardığı sesi duymamıştı. “Affedersin.” Nash nihayet ona baktı. “Seninle konuşmuyordum.”

Emma’nın ağzı açıldı ama cevaplayamayacağımızdan emin olduğum soruyu sormasına engel oldum. “Em, sür.” Ön camdan dışarıyı işaret ettim, yeşil ışık yanınca önümüzdeki arabaların hepsi kavşaktan geçmişti. Arkamızdaki adam yine korna çalınca Emma gaza bastı. Öne fırladık ve Nash’in tuhaf davranışını unuttu. En azından şimdilik.

“Bunun Eden’in sahnede düşüp ölmesiyle ilgisi var mı?”

Hızlı bir cevap veremedim ve hedefi on ikiden vurduğunu fark eden Em’in tasasız tebessümü kaybolup gitti.

“Kaylee...” dedi arka koltuktaki Tod.

“Ne oldu?” Diğer yolcuları görebilmek için döndüm.

“Işığın değiştiğini görmedim.” Emma önümüzdeki okul otobüsü gümbürdeyerek durduğunda ve tabelası yan tarafa doğru sallanırken frene bastı.

Elbette onunla konuşmuyordum. Arka koltuktaki davetsiz, görünmez ölüm meleğiyle konuşuyordum.

“Addy ve Regan planı açıklayabileceğim kadar yalnız kalmıyor. Etrafları sürekli insanlarla çevrili. Asistanlar, halka ilişkiler uzmanları, korumalar, bir de anneler ki...” Nash’e döndü, “... biraz olsun değişmemiş, yeni kırışıklık ağı hariç. Burnunu hâlâ Addy’nin yaptığı her şeye sokuyor.”

“Bunun bir amacı var mı?” İki kardeşe sırayla baktım.

“Neyin amacı?” Emma neyi kaçırdığını anlamak için dikiz aynasına baktı. “Bugün sizin neyiniz var?”

“Affedersin, Em.” Yüzüne bakmak için döndüm. “Sadece...”

“*Bean sidhe* meselesi. Biliyorum. Tüm bunlardan artık bezmeye başladım.” Direksiyona elinin kenarıyla vurduktan sonra sinyale dokunmadan sağ şeride kırdı.

Kapı kolunu tuttum ama daha direksiyon düzelmeden gaza abandı. “Dün gece babana yalan söyledim ve dün *dört saatimi* ‘insan fıskiye’ Glen’le bilet gişesine sıkışarak geçirdim. Bugün de sizi özel şoförünüz gibi gezdirdim. En azından neden bu kadar tuhaf davrandığınızı açıklayabilirsiniz.”

İç geçirip Nash’e, sonra da imalı bir şekilde Tod’a bakarak kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. *Ona söylemeli miyiz?*

Omuz silkerek kararı bana bıraktı. O benim en yakın arkadaşım.

Emma’yla yüz yüze gelecek şekilde dönerek hafifçe nefes verdim. “Bu işe karışmanı istemiyorum. Tehlikeli.”

Gözlerini devirdikten sonra dönüp bana baktığında kazara direksiyonu da çevirdi ve sağ taraftaki ön teker kaldırımın kenarına sürtündü. Emma fark etmemiş gibiydi. “Sizinle korkutucu bir keşif gezisine geleyim demiyorum. Sadece sürekli her şeyden habersiz olmaktan nefret ediyorum.”

Nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordum ama ben bir şey diyemeden önce Tod omuz silkti ve mavi gözleri muzipçe ışıldadı. “Yardım etmek istiyormuş gibi. Arabasını ödünç alabilir miyiz diye sorsana. Tercihen bir binaya toslamadan önce...”

“Hayır!” Nash’le aynı anda bağırarak. Sonra Emma daha fazla sinirlenmeden Tod’a baktım. “Göster ona.”

“Emin misin?” Kaşlarını çatı, kuşkusuz ona Emma’dan mümkün olduğu kadar uzak durması ve kendini asla göstermemesine dair emrimi hatırlamıştı. Ölümün en yakın arkadaşından hoşlanmaya başlamasını istememiştim.

“Evet, eminim.”

“Ne...” diye konuşmaya başlayan Emma birden ciyakladı ve gözleri dikiz aynasına bakarken yaşadığı şoktan kocaman açıldı. Ellerini bırakınca direksiyonu yakalayıp ayağı gaza gitgide abanırken yolun doğru tarafında kalmamızı sağlamaya çalıştım.

Tod arka koltuktan, “Size bunun kötü bir fikir olduğunu *söylemişim*,” derken Nash anlaşılır tek kelime etmeden öfkeyle ona homurdanıyordu.

“Em!” diye bağırarak. “Frene bas!” Dört yol ağzına son hızda gidiyorduk ve genç çocuklar bisikletleriyle karşıya geçmek için bekliyordu.

“Kim?.. Nasıl?..” Gözlerini kırıştırdıktan sonra arka koltuğa bakmak için döndü ve yere basmak yerine gaz pedalına basınca araba daha da hızlı fırladı.

“Emma, dur!” diye bağırduğimde dönüp frene basarak bizi yaya geçidinden bir metre ötede durdururken tekerlekler gıcırdadı.

“Peki, sanırım bunu araba sürerken yapmamalıydık.” Nash, Emma’yı yandan endişeyle inceledi.

“Sen buna araba sürmek mi diyorsun?” Tod sanki neredeyse üç çocuğu ezip Emma’nın arabasını harap etmiyormuşuz gibi rahat bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çocuklar bisikletleriyle yolun karşısına geçerken ön camdan bize baktılar. Sonuncusu hareket çekti, sonra da uzun, mor gölgesi saçlarını omzunun üstünden savurup pedallarının üstünde doğrularak uzaklaştı.

Sürücü koltuğundaki Emma donup kalmış, faltaşı gibi açılmış gözlerle dikiz aynasına bakıyordu. Göğsü her nefesle inip kalkıyor ve direksiyondaki elleri titriyordu.

“Benim kullanmamı ister misin?” diye sorarak elimi koluna koydum.

Gözlerini Tod’dan ayırmadan başını salladı. “Bana demin yaşadığımız o kahrolasica şeyin ne olduğunu söylemeni istiyorum. Bu kim ve arabama nasıl girdi?”

“Tamam ama burada sonsuza dek duramayız.” Dört yolda arkamızda başka bir araba durmuş, çoktan kornaya basmaya başlamıştı. “Şuradaki arsaya çek de açıklayalım.” *En azından bir kısmını.*

Emma dikkatini dikiz aynasından gözle görülür bir çabayla ayırdı. “Bu *bean sidhe* işlerinizin parçası mı? O *kim*?” Göz ucuyla Tod’a bakıp arabayı yavaşça sürerek kavşaktan geçti.

Nash kolunu koltuğumun arkasına koyarak belli ki söylemek istemediği bir şey için kendini hazırladı. “Emma, bu abim. Tod.” Sözlerinden sükunet aktı ve Emma’yı etkilediği anı görebildim çünkü omuzları gevşedi ve direksiyonu tutan elleri biraz daha yumuşadı.

“Senin bir... Bekle.” Arabayı yumuşak bir hareketle kreş öğrencileri ve ebeveynleriyle dolu küçük bir otoparka sürüp ilk bulduğu boş yere, yola bakacak şekilde park etti.

Emma motoru susturduktan sonra koltuğunun arkasına bakabilmek için dizlerinin üstüne oturup döndü. Bir an için bana onaylamamı ister gibi baktı ve Nash'e, "Bir abin mi var?" diye sordu. Eastlake Lisesi'ndeki kimse Nash'in ölü abisini bilmiyordu çünkü o ve Harmony iki yıl önceki cenazeden sonra taşınmıştı ve o da okul değiştirmişti. "Peki, o... ne yapabiliyor? Yabancıların arabalarına mı ışınlanabiliyor? Bu bir *bean sidhe* kabiliyeti mi?"

"Hayır..." dedim, ona ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalışıyordum. Fakat sonra ölüm meleği tipik bir Tod davranışıyla bu kararı benim elimden aldı.

"Pekâlâ, burada yoğun bir programımız var, bu yüzden şu işi bitirelim..."

"Tod..." dedi Nash öfkeyle ama abisi elini kaldırıp ikimiz de onu durduramadan devam etti.

"Ben bir *bean sidhe*'im, tıpkı Nash ve Kaylee gibi. Ölü olmamın dışı. Işınlanma -hiç böyle denildiğini duymamıştım- bir *bean sidhe* yeteneği değil. Bir ölüm meleğinin yeteneği. Ben bir ölüm meleğiyim. Nerede, ne zaman istersem belirebilirim, beni kimin duyup görebildiğine de ben karar veririm." Tod duraksadığında yüzüm Nash'inki kadar kızarmış olabilir mi diye merak ettim. Ya da gözlerim Emma'nınki kadar açıldı mı diye.

"Sen Nash'in abisisin. Hem de bir *ölüm meleği* misin?" Emma gözlerini tekrar kırıştırdı ve kendimi histeri, korku ya da kahkahaya hazırladım. Ancak Emma'yı tanıdığım için daha iyi bir tahmin yapmalıydım. "Ne yapıyorsun peki? İnsanları mı öldürüyorsun? O gün spor salonunda beni sen mi öldürdün?" Koltuğun baş kısmını kavradı, yüzündeki ifade öfke, huşu ve şaşkınlık karışımıydı. Ama inançsızlık yoktu. Kendi geçici ölümünden sonra öyle acayip şeyler görüp duymuştu ki Tod'un itirafı belli ki büyük bir sürpriz olmanmıştı.

Ya da belki de hâlâ Nash'in etkisi altındaydı.

“Hayır” Tod başını kararlı bir tavırla salladı ama ağzının kenarları keyifle kıvrıldı. “O işle bir alakam yoktu. İnsanları öldürüyorum, ruhlarını alıp geri dönüşüm için götürüyorum. Fakat yalnızca listedeki insanları.”

“Yani... tehlikeli değilsin?”

Tod’un dudaklarını uzatarak sırtışı âdeta bir yırtıcınıninki gibi derinlik kazandı, tıpkı iki ay önce tanıştığım Tod’unki gibi. “Ah, tehlikeliyim...”

“Tod...” diye uyardım ve Nash abisinin koluna gerçekten acıtacak kadar sert bir yumruk attı.

Ölüm meleği cümlesini, “Sadece senin için değil,” diye bitirip omuz silkti. “Seni sürekli görüyorum ama sen beni hiç görmedin çünkü Kaylee sana fazla yaklaşırsam ebediyeti hayalarım olmadan geçireceğimi söyledi.”

“Yok artık, Tod!” diye bağırdım, kaynayan öfkem taşarak hepimizi haşlamak üzereydi.

Ölüm meleği Emma’ya eğilip yapmacık bir fısıltıyla konuştu. “Sandığı kadar korkutucu değil ama niyetine saygı duyuyorum.”

Em gülmek ile ağlamak arasında gibiydi, ben de Tod’a bakıp gözlerimi devirdim. “Bu kadar zor olmak zorunda mısın?”

Omuz silkip koltuğuna yaslandı. “Ona göstermemi istedin, ben de gösterdim. Şimdi benim planıma geçmek için arabasını ödünç alabilir miyiz diye sor.”

“Bir araba ödünç almak *senin* planının parçasıydı ve Emma’ninkini almayacağız.” Bize ödünç vermek istese bile ben sorma niyetinde değilim. Onunla Alt Dünya arasında mümkün olduğu kadar az bağlantı olmasını istiyordum.

Üstelik Tod’a kendini göstermesini söylediğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum.

“Bir dakika, arabama neden ihtiyacınız var?” Emma önce Tod’a sonra Nash’e sonra da bana baktı.

“Kaylee’nin babası anahtarlarını aldı,” dedi ölüm meleği.

“Arabana ihtiyacımız yok.” Tod’a ters ters baktım. “Gerçi bizi Nash’in evine bırakırsan minnettar kalırız. Tabii tüm bunlar seni dehşete düşürmediyse.”

“Ah, tamamen dehşete düşmüş durumdayım.” Emma hafifçe gülümsedi ve şokunun derecesini merak etmeye başladım. “Ama ben sordum, değil mi? Hem bu sen ve Nash’in insanları hayata döndürmenizden daha tuhaf değil. Yani pek değil.” Kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. “Orada olmayan insanlarla konuşmanızı dinlemekten çok daha iyi. Ya da bana bağırmanızdan.” Bana kaşını kaldırarak baktı. “Bana değil ona bağırıyordun, değil mi?”

“Evet.” Tereddütlü tebessümüne kolayca karşılık verdim. “Tod’a çok bağırırız.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Demek ki...” Yeniden üçümüze birden baktı. “Arabama mı ihtiyacınız var?”

“Evet,” dedi Tod, tam Nash ve ben, “Hayır,” derken.

“Bak.” Tod benden tarafa karanlık bir bakış attı. “Tanıdığım herkes ölü ve arabaya ihtiyaçları yok. Annem hariç, onun da bu gece işe gitmek için arabasına ihtiyacı var. Yani ya anahtarlarım babandan geri almama izin verirsın ya da Emma’nın arabasını ödünç alırız. Seçeneklerimiz bu kadar.”

“Ya Addy?” diye sordum Emma araya girip arabasını vermeden önce. Yapacağı şey kesinlikle buydu. Gözlerindeki merak parıltısını fark ettim ve arabasını alırsak bizimle gelmek için ısrar edeceğini biliyordum. Ve bu mümkün değildi. “Bana Addy’nin arabası yok deme.”

“Yok.” Tod somurttuğunda pop prensesine biraz kızdığı izlenimine kapıldım. “Ehliyetini hiç almamış çünkü etrafında sürekli

onu istediği yere götürecek birileri var ki bu da apayrı bir sorun yaratıyor. Onunla yalnız kalamazsak araba bulmamızın bir anlamı olmaz.”

“Addy kim?” diye sordu Emma.

“Kimse.” Tod’a bana muhalefet olmaması için ters bir bakış attım. “Tod’un beğendiği bir kız işte.”

“Beğenmek değil bu,” dedi Tod sinirle, sanki bu kelime dilini yakmış gibi. “Hayatını kurtarmaya çalışıyorum.”

Emma’nın alnı endişeyle kırışığında, “Aslında *hayatını* değil,” diye açıkladım. Her hayatın bir bedeli olduğunu biliyordu ve Tod’un kız arkadaşını kurtarmak için masum birinin ölümüne göz yumacağımızı düşünmesine izin veremezdim. “Ruhunu kurtarmaya çalışıyoruz.”

“Ruhunun nesi var?” diye sordu Emma Tod’a, anlaşılan onun en iyi bilgi kaynağı olduğuna karar vermişti.

Ölüm meleği omuz silkti. “Hiç. Sadece onda değil. Şimdilik.”

“Yok artık...” Emma koltuğuna yavaşça gömüldü, yüz ifadesi soğuktu ve hikâyeyi tümüyle bilmese de bir şekilde duyduğu şeyin vahametini anladığını fark ettim. Elimde olsa hikâyeyi öğrenmesini de engellerdim. “Sekizde çıkıyorum. Sonra arabam sizindir.”

“Emma, olmaz.” Elimle koltuğun baş kısmını kavrayarak başımı iki yana salladım ama o da bana başını sallayarak baktı. “Teşekkürler ama...”

“Arabaya ihtiyacınız var. Alın. Sırf ödünç araba kullanmayacak kadar inatçısını diye zavallı bir kızın ruhunu kaybetmesine göz yummayın.”

İç çekip gözlerimi bir an için kapadıktan sonra mantığım aksini söylese de başımı hafifçe onaylarcasına salladım. “Teşekkürler, Em.”

“Rica ederim.” Tebessümü büyüdü, gözleri de Tod’un gözlerinde gördüğüme benzer bir muziplikle parıldadı. “Ama kendi benzininizi alyorsunuz. Tabii gelmeme izin vermezseniz...”

“Olmaz.” Darbenin etkisini azaltmak için gülümsedim. “Çok tehlikeli ve ısrar edersen arabayı almam.”

“Evet, fark ettim. Tamam, gidelim. Saat dörtte Cinemark’ta olmam lazım.” Emma koltuğunda doğrulup arabayı yeniden çalıştırdı. “Gerçi öğrendiklerimden sonra nasıl dört saat boyunca patlamış mısır servisi yapacağım bilmiyorum...”

“Selam, içeri gelin.” Harmony Hudson biz daha arabadan çıkmadan ön kapıyı açtı. “Emma’nın nesi var?”

Nash ölü çimlerin üstünden geçerken arkasına baktı ve ben de Emma’nın arabasını kilitlerken biraz afallamış göründüğünü fark ettim, sanki öğrendiği şey yeni dank etmişti. Ölüm meleği de tamamen ortadan kaybolmuştu.

“Tod’la tanıştı da.” Nash’lerin karanlık, sıcak oturma odasına girip çantamı kanepenin yanına, yere bıraktım.

“Ah...” Emma verandaya geldiğinde Harmony bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Biraz işlenmiş şeker ihtiyacınız olacak. Gelin de kurabiye yiyin.”

Emma karşı koymaya kalkışmadı bile. Harmony’nin ikramlarından bu teklifi reddetmemesi gerektiğini bilecek kadar yemişti ve zaten oyalanarak yaptığımız kısa yolculuk yüzünden işe geç kalmak üzereydi.

Harmony ön kapıyı kapayıp peşimizden mutfığa geldi, tezgâhın ve hâlâ ılık bir tabak kurabiyenin etrafına toplanmıştı; floresan ışıkların altında, serpiştirilmiş pudra şekeriyle parlıyordu.

“Yemin ediyorum, Harmony, tatlı yapmayı bırakmazsan arabama sığamayacağım. Tabii geri alırsam.” Kurabiyelerden birini ısıtırken içindeki tatlı fıstık ezmesini keşfedince şaşırarak sırt çantamı yere bıraktım. “Babam dün gece seni rahatsız ettiği için üzgünüm,” dedim bir ağız dolusu daha ısırdıktan sonra. “Abartılı tepki verdi.”

“Aslında endişelenmesini engellemek için arada sırada haber vermekten zarar gelmez.” Nash’in annesi tezgâhın üstünden uzanıp oğlunun omzuna bir tane vurdu. “Aynı şey senin için de geçerli. Cep telefonun bir amacı var.”

Nash omuz silkip ağzına bütün bir kurabiye alarak cevap vermekten kaçındı. Ama ben kendimi zorunlu hissettim.

“O benim babam. Ne yaparsam yapayım endişelenecek.”

Bir yanımla mantıklı bir sebep yüzünden endişelendiği için mutluymuydu; yani şampuanımdaki kurşun oranı gibi aptalca bir sebepten olması yerine. Ama diğer yanımla durumun ironisini görmezden gelemiyordum. Son on üç yıldır en geç kaçta evde olmam gerektiğinden haberi bile yokken şimdi yılın babası tavırları takınıyordu.

Addy aramadan önce kimse bizden şüphelenmeden eve dönmek üzereydik. Olacakları bilseydim babamı arardım, neden geç kalacağıma dair bir bahane uydurmak için olsa bile. Fakat Addy aradıktan sonra her şey öyle çabuk gelişmişti ki belli bir saatte eve dönmem gerektiği bir yana cep telefonumu bile unutmuştum.

“Hımm.” Emma ilk ısırtığında mırıldandı ve neredeyse zevkten gözlerinin kaydığına yemin edebilirim. “Bir tane de yol için alabilir miyim?”

Harmony’nin gözleri parladı ve hemen çekmecelerden birini eşelemeye başladı. “Sana birkaç tane paketleyeyim.”

Emma beş dakika sonra bir torba dolusu fıstık-ezmesi-sürprizli kurabiye ve gece bizimle Nash’in evinin önündeki araba yolunda buluşmaya dair gizlice söz vererek yola çıktı. Annesi çoktan işte

olacaktı ve babam da herhalde o zamana kadar çoktan uyumuş olurdu.

Tabii ben evden sıvışırken uyandırmazsam.

Emma gidince, Harmony, Nash'i bir tabak dolusu kurabiyeyle odasına gönderip ona baş başa kalışımızı ödev yaparak değerlendirmesini ısrarla önerdi.

Bir dakika sonra Xbox'ı hayata dönerken birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik. Nash ödevini son ana kadar bırakır ve sadece yarısını bitirirdi. Ama yine de bütün derslerinden B almayı başarırdı. Kendini gerçekten adasa okul birincisi olabilirdi.

Harmony iki bardağa buzlu gazoz koyduktan sonra bana başıyla salona giderken birkaç tane kurabiye almamı işaret etti. "Baban burada olduğunu biliyor, değil mi?" Çift kanatlı kapıdan geri geri girerken kapıyı benim için açık tutup bardağından bir yudum aldı.

"Evet. Dersler onun fikriydi. Kendimi bilgiyle silahlandırmanın beladan korunmanın en iyi yolu olduğunu söylüyor. Ya da öyle bir şey işte." Beni okuldan eve zorla getirmekle tehdit ettiğinde ona bunu hatırlatmıştım.

Şansım yaver giderse kendimi silahlandırmak için kullanacağım bilginin başımı hayal bile edemeyeceği kadar belaya sokacağını tahmin edemezdi.

Umarım hepimizin başını beladan kurtarmaya yeterdi.

Harmony'nin bana ihtiyacım olan şeyi öğretip bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamak için bir planım vardı. Ters psikoloji. Yalnızca anaokulu öğrencilerinde ve yetişkinlerde işe yarardı.

"Bugünkü dersi atlayıp tıka basa abur cubur yiyebiliriz." Kanepeye oturup peçeteye sarılı kurabiyeleri sehpaye koydum. "Babama söylemek zorunda değiliz."

Harmony'nin gözlerindeki mavi tonlar ağır ağır döndü ve kaşlarını çatışı seksen iki yaşındaki bir kadına göre inanılmaz öl-

çüde sevimliydi. Gerçi seksenlik biri için gayet formdaydı. “Kaylee, *bean sidhe* köklerini ve yeteneklerini öğrenmelisin. Daha sonra bir şeylerle kazara karşılaşmanı istemem, Belphegore’la olduğu gibi.”

“Ha, karşılaşmam. Artık ne olduğumu bildiğime göre. Hem bunları hiç kullanmayacağım, değil mi?” Omuz silktim ama incinmiş ifadesini görmek beni üzdü. “Demek istediğim çığlığını nasıl tutacağımı zaten öğrendim, ihtiyacım olan tek şey bu, değil mi?” Bana öğretecekleriyle ilgilenmiyormuşum gibi yapmaktan nefret ediyordum, özellikle de çok merak ederken. Yardımı karşısında nankörce konuşmaktan da nefret ediyordum. Ama Addy ve Regan’ın ruhları Harmony’nin bana babamın onaylamayacağı bir şeyi öğretmek istemesini sağlamama bağlıydı. Normal şartlarda öğretmeyeceği bir şeyi.

“Hiç belli olmaz, Kaylee.” Yeniden bardağından bir yudum aldı, büyük ihtimalle yanaklarındaki derin gamzeleri âdeta yokmuş gibi silen hayal kırıklığını gizlemek için. “Acil durumlar olabilir, senin de bir gün Alt Dünya’ya bakmak yerine nasıl gidildiğini bilmen gerekebilir.”

Tereddüdümü sergilemek için kaşlarımı çatarak kurabiyemin son lokmasını çiğnedim. “Bu tehlikeli değil mi?”

Harmony omuz silkip dar, lila kazağının kollarını sıvadı. “Denetimsizse, evet. Fakat buradan geçiş yaparsak risk düzeyi minimum olur.”

“Çünkü Alt Dünya’da insanların evleri yok, değil mi?” Bana pazar günü söylediğini düşünüyordum.

“Bu doğru ama Alt Dünya’dakilerin kendi evleri var ve o tarafa nereye gideceğini bilmeden geçersen kendini gitmek istemediğin bir yerde bulabilirsin.”

“İstemediğin yer” ifadesinin yetersiz kaldığına bahse girerdim.

“Sadece içeri bakıp Alt Dünya’da neler olduğunu göremez miyiz?”

“Kısmen görebiliriz.” Harmony doğruldu; ben merakımı gösterince canlanmıştı. “Buradan Alt Dünya’ya baktığında ya da aksini yaparken de, iki gerçekliği katmanlar halinde, üst üste görüyorsun. Bu gördüklerini zihnen ayırt etmeye alışkın değilsen kafan karışabilir. Önemli bir şeyi kolaylıkla gözden kaçırabilirsin. Ya da tehlikeli.”

“Peki, evinden gitmenin güvenli olduğunu nereden biliyorsun?” diye sorup kaşlarımın hevesle kalkmasına izin verdim. “Daha önce gittin, değil mi? Nereden çıkılıyor?”

Harmony bardağını sehpa koyup dürüstçe gözlerime baktı. “Evet, gittim. Buraya ilk taşındığımızda o tarafa geçmem gerekti, acil bir durum olursa güvenli mi diye öğrenmek için. Hâlâ zaman zaman geçiyorum, hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için.”

“Ne değişebilir?”

Omuz silkti. “Oradaki yapıların düzeni de tıpkı bizimki gibi değişiyor, nüfusun ihtiyaçlarına göre.”

“Yani güvenli mi?”

Harmony gülümsedi, ilğim besbelli hoşuna gitmişti. “Evet, güvenli. En azından nispeten. Alt Dünya’da burası,” kollarını tüm evi göstererek açtı, “boş. Ama Kaylee, orada her şey farklı. Bizim dünyamızın çarpık bir yansıması gibi. Her şey eğri, sanki dünya her şey inşa edildikten sonra *kaymış* gibi.”

Ne demek istediğini tam olarak biliyordum, Alt Dünya’ya gitmemiş olsam da orada yaşayan şeyleri görmüştüm. Onlar da eğriydi. Orantısızdı, sanki karnaval aynalarında ezilip büzülen ya da uzayan görüntüler gibi. Çevrelerindeki yapıların nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordum.

Ayrıca sadece hayal etmekle *kalmayı* istiyordum. Ama hayal gücüm Page kardeşlerin ruhlarını geri getiremezdi. Ya da babam uygun bir saatte yatmazsa evimden çıkmamı sağlayamazdı...

“Hiç benim evimden geçiş yaptın mı?” Kalbim bu kelimeleri söylerken acıyla sızladı. Sorumun altında yatan şeyi görecekti. Ne yapacağımı anlayacaktı. Babama söyleyecekti ve her şey sona erecekti. Addy ruhu olmadan ölecekti ve Regan da vakti geldiğinde ablasının peşinden gidecekti.

Fakat Harmony yalnızca başını yana eğip rahatsız edici olasılıkları düşünürken kaşlarını çatı. “Sadece bir kez. Neden?”

Hızlı düşündüm ve gerçeğin yarısını söylemeye karar verdim. “Bir başkasının, tuhaf bir Alt Dünya ailesinin, evimin başka bir versiyonunda yaşıyor olabileceğini düşünmek beni ürkütüyor. Ya ben de acil bir durumla karşılaşp geçiş yapmak zorunda kalırsam? Oraya gitmeden önce neyle karşılaşacağımı bilmek isterim. Güvenli olduğundan emin olmak için.” Ona kendi sözleriyle karşılık verdiğimde Harmony’nin mavi gözleri bir an için karardı, sonra da bir yaz fırtınasından sonra aydınlanan gökyüzü gibi açıldı.

Kontrolüne hayrandım. Azmine de. Harmony iki kez, hem kocası hem de büyük oğlunun ölümlerinden sonra kendini toplayıp hayatını baştan kurmuştu ve hâlâ kendini ona ihtiyacı olan insanlarla bir şeyler paylaşacak kadar açabiliyordu. Beni ve Nash’i korumak için, bizim aracılığımızla da Emma’yı, Addy’yi ve Regan’ı.

“Bunun için endişelenmene gerek yok.” Bana henüz tadına bakmadığı kurabiyelerden verdi, sanki biraz şeker her şeyi yoluna sokabilirmiş gibi. “Alt Dünya bizim dünyamıza kıyasla çok daha seyrek nüfusludur.” Ben kurabiyemi ısırırken devam etti. “Yani buradaki her ev oradaki bir eve denk değil. Evden geçiş yaparsan otlarla sarılmış tarlalar görürsün, bir de uzakta, bizim şehir merkezi tarafında binalar. Buradan geçiş yaparsan göreceğin şeylere yakın.”

Güzel. Rahat bir nefes verdiğimi saklamak için çiğnemeye devam ettim.

“Ancak, Kaylee, bu denemen gerektiği anlamına gelmiyor.” Şimdi ciddiymi, gözleri acil bir uyarıyla parlıyordu.

“Alt Dünya tehlikeli, özellikle de *bean sidhe*’ler için. Gerçek anlamda başka bir seçim şansın olmadığı sürece oraya asla gitmemelisin.”

Sadece başımı sallayabildim. “Peki ya gitmem gerekirse? Ya acil bir durum varsa?”

Durup gözlerine bakıp gözlerimin eşit ölçüde heves ve endişeyle parlamasına izin verdim. Sanki bilgiyi istiyormuşum ama kullanmam gerekmeyeceğini umuyormuşum gibi ki bu tamamen doğrudu; korkum denetlemeden geçecek kadar gerçekti. “Göz atmak gibi dedin, değil mi?”

“Evet.” Bardağını iki eliyle tutup kanepenin koluna yaslandı, ayağını ince bacağının altına aldığında gerçek yaşının dörtte biri kadar yaşlı görünüyordu. “Fark niyetinde. Çılgınlığını pazartesi günü öğrendiğin gibi bilerek çağırıp bu sefer Alt Dünya’ya göz atmayı değil, oraya gitmeyi istersen geçiş yaparsın.” Bardağını yeniden koyup doğrularak oturdu, sanki söylemek üzere olduğu şeyin önemini vurgulamak istiyordu. “Korkutucu biçimde kolay, Kaylee. Öğrenmen gereken en önemli şey sadece göz atmak istediğinde nasıl *gitmeyeceğin*. Çünkü bir kez geçiş yaptıktan sonra vücudun nasıl yapıldığını hatırlar. Bazen de sanki o orada olmak istiyormuş gibi hissedersin, sen istemesen de.”

Peki, işte bu *korkunç*. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden ani bir korkuyla ürperdim.

“Bu yüzden denemeyeceğiz.” Harmony tekrar arkasına yaslandı ve her zamanki hoş tebessümü yeniden belirmiştir. “Bence şimdilik teorik bilgi yeterli.”

Aslında gerçek deneyime ihtiyacım olmasına rağmen başımı salladım. “Oraya gittikten sonra aynı şekilde mi dönülüyor? Çılgınlığımızı eve dönme isteğiyle çağırarak mı?”

Harmony başını evet dercesine salladı. “Ama Kaylee, bu bilgi sadece acil durumlar için. Bunun önemini yeterince vurgulayamam bile.” Başımı salladım ama devam etti. “Alt Dünya’ya keşfe çıkma. Gençliğin ve canlılığınla âdeta parlarsın ve bu... birilerinin dikkatini çeker. Alt Dünyalıların.

Vee gitgide daha da ürkütücü oluyor...

“Endişelenme.” Bir nefes verip onu rahatlatmak için gülümsedim. “Tehlike peşinde değilim.” Ama bir şekilde beni buluyordu işte...

“Biliyorum.”

Gazozunun kalanını da içti ve yaklaşık bir dakika boyunca sessizce oturup Nash’in odasından gelen oyun seslerini dinledik. Sonra zaten öğrendiklerim yüzünden itiraf etmek istemediğim kadar gerildiğim halde son kartımı oynadım, kalan son bilgi parçasını da almak için başka çarem yoktu.

“Sen buradan geçiş yapmak güvenli mi diye baktığına göre babam da herhalde aynısını yapmıştır, değil mi? Güvenli mi diye kontrol etmek için evimizden geçiş yapmıştır?”

Harmony sanki ona oğlanlar ile kızların arasındaki farkı sormuşum gibi sırttı. “Pek sayılmaz,” dedi hâlâ gülümseyerek. “Baban kendi başına geçiş yapamaz.” Bunu Tod sayesinde zaten biliyordum. “Bu yüzden onu ben götürdüm. İnsanlar ve erkek *bean sidhe*’ler dışı bir *bean sidhe*’in çılgılığı olmadan geçiş yapamaz.”

“Ya.” Gözlerimin şaşkınlık ve endişeyle açılmasına izin verdim. “Ya acil bir durum olursa ve ikimizin de geçmesi gerekirse? Bunu nasıl yapabilirim? Onu yanıma nasıl alabilirim?”

Cevap vereceğini sanmıyordum. Gerçekten. Bir gün babamı geçiş yapamadığı için yanan bir binada bırakmak zorunda kalabileceğimden korkmasaydı büyük ihtimalle bir cevap vermezdi de.

“Geçiş yaparken ona tutunman yeter, seninle gelecektir. Elinde tuttuğun ya da giyiğin şeylerle de aynı şekilde işliyor. Bu yüzden Alt Dünya’da çıplak kalmıyorsun.”

Harmony kendi şakasına sırtıttığında korkudan çıldırmadığımı göstermek için kendimi gülmeye zorladım.

“İşiniz bitti mi?” diye sordu Nash. Başımı kaldırınca bizi kısa, karanlık koridorda izlediğini fark ettim. İmalı bir şekilde önce saatine sonra bana baktı. “Saat neredeyse dört buçuk. Kaçta eve gitmen gerekiyor?”

“Babam birazdan beni kontrol etmek için arar. Yani eğlenmediğimden ya da bir genç kız gibi davranmadığımdan emin olmak için.” Sırt çantamı almak için kalktığımında Harmony de ayağa kalktı. Mesajı almıştı.

“Babana anlayışlı ol. Bu işte yeni.”

“Biliyorum.” Ama bu onun suçuydu. Annem öldükten sonra hayatıma yeniden girmek için on üç yılı vardı ve şimdilik geç olması hiç olmamasından çok az iyiydi. “Bana eve kadar eşlik eder misin?” diye sordum Nash’e, çoktan kapıya yönelmiştim.

“Seve seve.”

“Kurabiyeler için teşekkürler, Harmony. Ders için de,” diye ekledim. Bana yardım etme çabalarını umursamıyormuş gibi davranışımı telafi etmeye çalışıyordum.

“Önemli değil.” Boş bardaklarla mutfığa yöneldi. “Ayrıca Nash, lütfen oyalanma. Seninle takılmanın Kaylee’nin şu anda izinli etkinlikleri arasında olduğundan şüpheliyim.”

Bu ifade hafif kalmıştı, özellikle de babam yaptığımı sandığı şeyin Nash’le olduğunu düşündüğü için.

Nash annesine gözlerini devirerek baktıktan sonra sinekliği açıp tuttu. Ben de kollarımı ceketime soktukten sonra uzattığı çantamı aldım. “Görüşürüz, anne...”

Cevabını duymadık çünkü arkamızdaki kapı kapandı ve parmaklarımı donduran soğuğa rağmen çoktan el ele yürümeye başlamıştık. Huzurlu bir sessizlik içinde ilerledik ve araba anahtarımın çarpıcı biçimde eksik olduğu anahtarlığımla kendi evimizin kapısını açtım. Nash annesinin uyarısına rağmen içeri girdi.

“Atıştırmalık bir şeyler ister misin?” Ceketimle sırt çantamı çıkarıp kanepeye bıraktıktan sonra başımı kaldırdım. Nash öyle yakınımıdaydı ki nefesim kesildi.

“Seni istiyorum.” Gözleri alev alevdi ve dudakları hafifçe aralandı. Sadece o boşluğu kendi dudaklarımla doldurmak istememi sağlayacak kadar. Alt dudağının tadına bakmak, onu çenesindeki hafif sakalın üstünden başlayıp boynundan aşağıya kadar öpücüklerle donatmak istedim.

“Hımm,” diye mırıldandım dudakları kulağımın altındaki boşluğa değince ve Emma’nın ilk kurabiyesini ısırırken aynı sesi çıkardığını hayal meyal fark ettim.

Nash de en az o kadar tatlıydı, hiç tatmin edici olmayan bir şekilde. Çünkü ne kadar zaman geçirsek geçirelim, ona ne kadar yaslanırsam yaslanayım hep daha fazlasını istiyordum.

Ama ya daha fazlası benim için çok fazla ve onun için sadece yeterliyse? Bu korku içimden çıkmıyordu, içten içten emindim ki Nash’le yatarsam, ikimize de istediğimiz şeyi verirsem beni bırakıp yeni bir zorlu hedef arayışına girecekti. Daha önce de böyle olmuştu, defalarca. Geçmiş fetihlerinin listesi uzun ve seçkindi, en azından Eastlake standartlarında.

Paranoyamdan kurtulamıyordum. Hatta dudaklarından kopan her iniltiyle daha da büyüyordu çünkü beni ne kadar arzuladığını

gösteriyordu. Ama ya beni arzulayışı patlamış mısırın olmasını ya da kahvenin pişmesini beklemek gibiyse? İkisinin de kokusu güzeldi ama leziz tatlarla yarışamazlardı. Üstelik ikisi de doyurucu besinler değildi.

Ya ben de cinsel açıdan patlamış mısır kadar değerliysen? Sadece hafif bir atıştırmalık kadar?

Nash'in dudakları benimkilerle buluştuğunda bu korkuları bir kenara ittim. Dudaklarımı onun için araladım, dilini emip ağzıma alarak tadına baktım. Bana yaslandığında elini kanepenin arkasına dayamasa minderlerin üstüne düşecektik. Sırt çantamı ve ceketimi yere itip beni usulca kanepeye yatırdı. Çıldırta bir sabırla.

Kuşkularımda boğuluyor da olsam sabrım yoktu.

Üstüme çıktı, belinden aşağısı bana yaslanmıştı; göğsü üstümde ağırdı, kendini sadece dirseğiyle kaldırmıştı. Dizi benimkilerin arasına kaydığında kesik bir nefes alıp soluğu içime çektim. Karnımın derinliklerindeki sıcaklık büyüdü, bedenimden yukarı doğru bir karıncalanmaya yol açtı. Nash öyle tatlıydı ki. Bana öyle iyi hissettiriyordu ki. Ayrıca onu hiçbir insan kızın anlayamayacağı şekilde anlıyordum.

Bunu biliyor olmalıydı...

Nash'in dudakları boynumdan aşağı inerek bir dizi karıncalanma hissi ve patlamalara sebep oldu, kalbimden adrenalin pompalanıyordu. Elim tişörtünün kenarını kavradı ve yukarı iterek parmaklarımı karnına götürdüm.

Tam o anda futbol hayranı oldum, sadece onun vücudunu şekillendirdiği için. Kendime hâkim olamayarak ellerimi sırtında gezdirdim, parmaklarımın altında kıvranıp kasılıyordu. Âdeta canlı bir güç simgesiydi ve sadece ona dokunmak bile beni daha güçlü kılıyordu. Daha sert. Önümüzdeki her şeyi başarabilmek için daha yetkin.

Nash yanımdayken başarabilirdim. Her şeyi yapabilirdim.

Telefon çaldığında Nash kulağımın yanında homurdandı, nefesi benimkini de körükleyen sıcak bir düş kırıklığıydı. “Baban mı?”

“Muhtemelen.”

Üstüme yığıldı, telefon tekrar çalarken bir an için beni kanepeye yapıştırmıştı ve hareket etmek istemedim. Kalkmasını istemedim. Tabii ki kalkması gerekiyordu ama yavaaaaşça kalktı, üstümden tatlı milimler halinde kayıp çekerek kanepenin yanına, yere oturup elini karnıma koydu.

Kolumu başımın üstünden uzatıp telefonu alarak bedenimi mümkün olduğu kadar az kıvıldattım. “Alo?”

“Sanırım evdesin?” dedi babam arkadan metal tıngırtıları gelirken.

“Telefonu açtım, değil mi?” Gözlerimi pişmanlıkla kapadım; cevabım istediğimden çok daha sert çıkmıştı, sesim rahatsız edilmişim için sinirle keskinleşmişti.

Babam iç geçirdiğinde nefes verişindeki kırgınlığı duydum. “Nash orada mı?”

“Bana eve kadar eşlik etti.”

Yine iç çekip sesini yükseltti. “Nash, eve git.”

Nash surat astı. “Ben de tam... gidiyordum.”

“Annene selam söyle,” dedi babam. Sonra telefonda sadece sessizlik ve biraz daha metal tıngırtısı geldiğinde babamın Nash’in gitmesini beklediğini fark ettim. Peki madem.

“Şey, söylerim.” Nash kalkıp beni yanağımdan öpmek için eğildi; babam oradayken –yani ruhen de olsa, ya da işitsel olarak– yapabileceği en fazla bu kadardı. “Görüşürüz, Kaylee,” dedikten sonra çıkarken kapıyı kapadı.

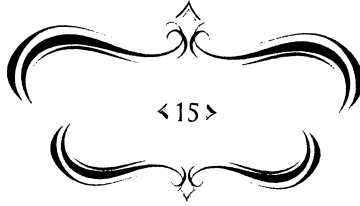
Telefona, “Mutlu musun?” diye çıktım. Bu sefer pişman değildim.

“Hayır, Kaylee. Mutlu değilim. Yedi buçukta akşam yemeğini alıp gelirim. Çin lokantasından ne istersin?”

Daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için dudakımı ısırdım. Muhtemelen çok sonra. “Karidesli pilav. Ben sipariş vereyim mi?”

“Harika olur. Teşekkür ederim.” Telefonu kapadığında boş oturma odasına baktım, keşke hem babamla anlaşıp *hem* de Addy’nin ruhunu kurtarabilseydim. Ama şimdiye kadar ikisi birbirinden çok kopuk görünüyordu. Neyse ki birkaç saat sonra hepsi bitecek ve hayatım normale dönecekti.

Tabii geceyi atlatırsam.

Babam eve yediyi yirmi beş geçe geldi, elinde beyaz bir poşet vardı ve de metal ve ter kokuyordu. Berbat görünüyordu. Bitkindi. Haline acıdım. Kendimi çok suçlu hissettim.

Annem öldükten ve ben yengem ile amcama bırakıldıktan sonra babam İrlanda'ya gidip ebeveynlerinin barını işletmeye başlamıştı. Geçinebiliyordu ama fazladan parasının çoğu benim harcamalarım ve üniversite hesabıma gidiyordu. O yüzden Amerika'ya geldiğinde yanında bir valiz, kiralık bir evin depozitosunu ödeyecek ve ikinci el bir araba alacak kadar nakit vardı. Ben hâlâ on altıncı doğum günümde aldığı arabayı kullanıyordum.

Şimdiyse bütün gün fabrikada çalışıyordu ve her fırsatta mesai yapıyordu çünkü en azından kardeşi kadar para kazanması gerektiğini düşünüyordu.

Para umurumda değildi. Biraz para insanın daha fazlasını istemesine yol açıyordu. Ben ikinci el mobilyalarımı seviyordum çünkü üstüne bir şey dökersem kimse sinirlenmiyordu; yani salonda, televizyonun önünde atıştırabiliyordum. Ama babam her gece birlikte yemek yememizde ısrarcıydı. Uyduruk mutfak masamız bizi gerçek bir aileye çevirmek için sallayıp durduğu büyü

asaydı. Ama bazı gecelerde tüm bu büyü ikimizin de canını sıkıp gerilmemize sebep oluyordu.

Yine de çabalıyordu...

“Kızarmış mantı aldım.” Yağlı paketi masaya koyup ceketini katlanan metal sandalyesinin arkasına astı.

“Teşekkürler.” En çok onları sevdiğimi biliyordu. Dışarıda yemeyi sevdiğim her şeyi biliyordu çünkü yemek yapmaya nadi-ren vakti vardı. Ben de Val yengeyle on üç yıl yaşadıktan sonra bir lokma daha sağlıklı ev yemeği yemesem bile umursamazdım.

Neredeyse tamamen sessiz bir şekilde yedik, arada sırada düşüncelerimi bölerek soru sorduğu zamanlar hariç. Ödevimi yapmış mıydım? –Evet. –Nash ve Harmony nasıldı? –İyi. Tod’u hiç sor-muyordu ve bundan gayet memnundum çünkü sorsa cevabımdan ölüm meleğiyle de gezdiğimi anlardı. Bu da onu hem daha öfkeli hem de daha endişeli kılardı.

“Ne kadar böyle kalacağız?” Babam ben sandalyemi itip kâğıt tabağını çöpe atarken sordu. “Daha ne kadar kızgın kalacaksın?”

“Kızgın değilim.” Oturma odasına girip trigonometri ve tarih kitaplarımı sırt çantama attım; ödevlerim de katlanmış ve araya sıkıştırılmıştı. “Sadece...” ... *sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Aslında bana yardım edebileceğin konular. Ama etmezsin. Bu yüzden konuşmamızın anlamı yok.* “Kafam dolu. Seninle bir ilgisi yok.”

Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istedim. Bu kadar çabalamayacağını, bırakacağını, altı değil on altı yaşında olduğumu fark edeceğini. Eninde sonunda Nash’in başımı belaya sokmadığını, beni beladan uzak tuttuğunu anlayacaktı. Bu olduğunda ikimiz de rahatlayacaktık. Hatta belki benimle annem hakkında konuşurken gözleri dolmayacaktı ve konuşmayı sonlandırmak için bir bahane bulmayacaktı.

Fakat henüz değil. Bunların hiçbiri ben hâlâ Addy ile Regan'a ondan gizli yardım ederken olamazdı. Çünkü yolunda gitmeyen bir şey olduğunu biliyordu ve bu çözümlenmeden bu durumu aşamayacaktı, ben de yalan söylemeyi bırakana dek gözlerine bakamayacaktım.

Ama yakındı. Yakında bitecekti.

Babam koltuğunda on birden sonra uyuyakaldı, ben televizyonu kapamayı düşünmeden önce birkaç dakika boyunca horladı. Ona sadece kanepeden bakabildim, öfkeden köpürüyordum.

Yatağında uyuması gerekiyordu, salonda değil!

Onu uyandırıp yatağa gitmesini söyleyebilirdim. Bu da ona yeniden uyuması için, Nash'lere gitmem gereken saate kadar yarım saatten fazla bir zaman bırakırdı. Ancak bunu son yapışım da henüz yatmaya hazır olmadığına karar verip geceyarısına kadar aptal bir aksiyon filmi izlemişti.

Onu olduğu yerde bırakarak yatmaya gidip beni kontrol etmeyeceğini umabilirdim. Ama o zaman da ön kapıyı açarken onu uyandırma riskim vardı. Çünkü odamdaki pencere kapalıydı ve arka kapının sinekliği de sinirli bir Harpia⁹ gibi ses çıkarıyordu.

Bu da geriye yalnızca yedek planımı bırakıyordu ki gerçekten onu uygulamak istemiyordum.

Babamın yatak odasının kapısı açıktı ve cep telefonumun komodininde yapayalnız ve üzgün durduğunu gördüm. Alsam haberi olmazdı, ben de dışarıdayken korkunç bir sorun yaşama ihtimaline karşı kendimi güvene almış olurdum.

Telefonumu aldım –bu kadar tehlikeli bir işe hiçbir güvenliğim olmadan giremeyecek kadar pısırdım– sonra da şifoniyerimin üstündeki aynada kendime bakıp gereken şeyi yapabilecek ce-

9 Eski Yunan mitolojisinde Siren'lere benzeyen kanatlı yaratıklardır. Fırtınalara ve ölümün sembolü sayılırlar. (ç.n)

saretim var mı diye düşündüm. Kahverengi saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına itip gözlerimdeki renklerin dönüp dönmediğine baktım. Ben göremiyordum ama Nash burada olsaydı damarlarımda pompalanan, geride buz parçacıkları bırakıp bana bir sonraki hareketimde parçalanacakmışım gibi hissettiren korkunun mavi tonlarını görür müydü? Alt Dünya'ya sanki oraya aitmişim gibi girebilir miydim? Bir şeytanla görüşme talebinde bulunup onunla takas yapabilir miydim?

Yapabilsem bile o görüşmeden sağ çıkabilir miydim? Çıksam bile başıma nasıl bir iş açıyordum? Bir iblisin dikkatini çekmek çok kötü bir fikir gibi geliyordu. Babamın hayatta-kalmak-için-dikkat-çekmeme felsefesinin tam zıttıydı.

En azından yalnız değildim. Yanımda Nash ve Tod da olacaktı. Tabii evimden çıkarken hayatta kalmayı başarırsam.

Yanıma ne almalıyım?

Alt Dünya'da işe yarayacak bir şeyler. Ağırılık yapacak şeyler olmadan yolculuk etmemek daha mantıklıydı ama gerçekten de başka bir gerçekliğe işe yaramayan telefonum ve cebimdeki sargı beziyle mi gitmek istiyordum? Acınası eksiklikteki anahtarlığımı cebime attım. Alt Dünya'da para hiç işime yaramazdı -Nash onların başka, hayal bile edilemeyecek bir para birimi kullandığını söylemişti- ama geçiş yapmadan önce işe yarayabilirdi.

Değerli her şeyim şifoniyerimin üstündeki küçük, taş bir kutedaydı: Annemin nişan yüzüğü ve son maaşımdan kalan kırk sekiz dolar. Paraları ön cebime tıktırdım. Genellikle küçük bir demet para güven vericiydi; acil durum için benzin parası ya da ihtiyacım olursa eve dönüş için otobüs biletini temsil ediyordu. Ancak bu sefer bu kadar az avantajım varken kendimi dünyayla yüzleşmek için umutsuzca hazırlıksız hissettim.

İhtiyacım olan bir silahtı. Ne yazık ki evdeki en tehlikeli şey babamın kasap bıçağıydı ve içimden bir ses Alt Dünya'da karşılaşacağım şeylere karşı pek işe yaramayacağını söylüyordu.

Saçımı atkuyruğu yapıp ceketimi giydikten sonra gitmeye hazırdım. En azından olabildiğince.

Kalbim şiddetle atmaya başladı ve aniden boğazımın nefes alamayacağım kadar daraldığını hissettim. Kapıyı açmaya ve zinciri kaldırmaya çalışırsam babam uyanırdı ama Alt Dünya'ya geçersen *başka neleri* uyandıracığımı hiç bilmiyordum.

Harmony boş bir arazi bulacağını söylemişti ama ya yanılıyorsa? Ya son geçişinden bu yana bir şeyler değiştiyse?

Korkumu bir yana itip kendimi doğrulmaya zorladım ve başımı kaldırdım. Aslan'ın inine girmenin en iyi yolu adım adım ilerlemektir.

Bu düşünceyle ölüme dair hatırama daldım. Bu, keder ve dehşet dolu bir havuza balıklama atlamak gibiydi ve önce batacağımı sandım. Üzüntülerin içinde boğulacaktım sanki.

Sonra kalp kırıklığımı odaklanmaya zorladım, can havliyle kendi duygumda bir tutacak arar gibi. *Sophie. Emma*. En sonunda da annem –onu hatırlayabildiğim kadarıyla. Ruh şarkılarının anıları içimde yükseldi. Karanlık etrafımı sardı ve ses boğazımdan yükseldi.

Dudaklarımı sessizliği parçalayan bir acı ve sefalet haykırışını susturabilmek için kenetledim. Babam çılgınlığını ya da onun açısından şarkımı duyarsa her şey biterdi. O yüzden sesi yuttum, tıpkı Harmony'nin öğrettiği gibi. İçeri, kalbime inmeye zorladım; yankısı içimde titreşti ve hassas irademde uğuldayarak içimi tırmalamaya başladı.

Harmony'nin de söylediği gibi bu sefer daha kolaydı. Daha doğrusu uyardığı gibi. Alt Dünya'nın bulanıklığını önümde görebiliyordum, odamı gri bir filtreden geçirmiş gibiydi; yatağımı,

şifoniyerimi, masamı farklı kasvet tonlarına boyamıştı. Şimdi çığ-
lığıma niyetimi eklemem gerekiyordu.

O da ne demekse...

Geçiş yapmaya niyet ediyorum, diye düşündüm gözlerimi kapayıp.
Açtığımda odam hâlâ griydi, hâlâ az önce olduğu kadar *yerindeydi*.

Gizli bir şifre hatta tokalaşması olsa çok daha kolay olurdu.
Alt Dünya, açıl susam!

Evet, bu da işe yaramadı.

Gözlerimi tekrar kapadım, çığlığı boğazımın aşağısında tut-
maya özen gösterdim, sadece incecik bir ses dalgası yükselip odada
duyuluyordu, sanki içimden insan dünyasına çekilen ince bir Alt
Dünya enerjisiydi. Onu ekmek kırıntılarından bir izmiş gibi takip
edebilirdim, beni gitmem gereken yere götüreceğinden emindim.

Zaten gittiğim yere...

Arka planda duyduğum buzdolabının uğultusu kayboldu ve
serin hava yüzüme çarptı. Gözlerimi açtığımda nefesim öyle aniden
kesildi ki kendi çığlığımla boğuluyordum. Öksürdüm ve ince ses
sızıntısı bir şırıltıyla sonlandı.

Odam gitmişti. Ev de öyle. Duvarlar, kapılar, eşyalar. Her şey
gitmişti. Babam da. Bilmediğim türden otlarla kaplı, büyük kırık
bir alanın ortasındaydım. Otlar öyle uzundu ki üstlerindeki ince
tohum salkımları dirseklerime geliyordu ve bir adım bile atmadan
biliyordum ki yürümek tam bir ızdırıp olacaktı.

Parmaklarımı üstlerinde gezdirince tenimde çıkardıkları sert,
fısıltı gibi ses karşısında şaşırdım. Sapları sert ve kırılığandı, doku-
nulduğunda tuhaf bir soğuklukları vardı, sanki güneş yerine serin
bir rüzgârla besleniyor gibiydiler. Benim dünyamdaki yeşil ya da
kasım ayının renklendirdiği güz kahverengisi otlara benzemiyor-
lardı. Tüm çayır canlı bir zeytin rengindeydi, sapların köklerine
yakın kısımları koyu kahverengi tonlarındaydı.

Merakla bir tohum salkımını alıp bktgmde *at* diye krlp parmaklarmda parçalandı. Ufalanmadı. Yüzlerce minicik, soğuk ot parçası halinde dağıldı. Krklar düşerken minik ziller gibi çınlayıp diğer saplara arptı.

Keskin bir ot parçasının ucu kotuma takıldı. Elimle aranırken yanlışılla daha da derine ittim ve minik ucu tenime batınca irkil-dim. Trnaklarımı cmbız gibi kullanarak otu dikkatle çıkardığımda kotumu lekeleyen minik kan damlasını görünce şaşır-dım.

Aptal keskin ot beni kesmişt! *Bu "diken üstünde olmak" deyişine yeni bir anlam katıyor.*

Yavaşça başıımı kaldırdım ve etrafımı saran otların arasından daha fazla sap kırmadan mümkün olduğı kadar çok şy görmeye çalıştım.

Bir çayırın ortasında-ydım ve tam önümdeki en yakın kenarına en az otuz metre vardı. Otların arasından dilimlere ayrıl-madan geemezdim.

Kabretsn! Harmony Alt Dünya'nın tehlikeli olduğuna sy-lediğinde içinde yaşıyanlardan bahsettiğini sanmıştım!

Çevremdeki yabancı yapılara bakıp manzaradan ilham almayı umdum. Alt Dünya'nın grebildiğı kadarıyla karanlık, ürkütücü bir gzelliğı vardı. Gece göğü, ara ara bunalıcı mavi ve yeşil tonlar serpilmiş koyu bir mordu, sanki dünya, gök kubbesini dve dve dize getirmişt.

İnce, hilal şeklindeki ay koyu kırmızıydı, tpk bir katliamdan sonraki hasat dolunayı gibi; sivri ularıysa göğü süslemek yerine deliyor gibiydi. Bu ürkütücü gzelliğin beni ayırdan çıkarmaya hiçbir yararı yoktu. Krlgan otlarla kaplı otuz metrelik bir alanı dilim dilim doğranmadan *geemezdim*.

Belki ihtiyaım da kalmazdı...

Alt Dünya'da sadece evimden çıkacak kadar kalmam gerekiyordu, babamı uyandırmamak için.

Harmony Alt Dünya'daki bitki yaşamının acı verici olduğunu söylese ölür müydü?

Pekâlâ, Kaylee, odaklan... Odam ile pencerenin baktığı yan bahçe arasında ne kadar mesafe vardı?

Geçiş yapmadan önce aynamın önünde duruyordum. Gözlerimi kapadım ve döndüğümü hayal ettim, sonra da dar odamın içinden geçip uzaktaki duvara doğru gittiğimi.

Yaklaşık on adımdı. Sağıma doğru iki buçuk metre gidebilirim kendimi yatak odamın penceresinin dışında bulacaktım. Yanlış hesap yapıp tuğla duvarın içinde belirmezsem...

En iyisi garantilemek için üç metre gitmek.

Derin bir nefes aldıktan sonra otlara değip lime lime olmak için kollarımı kaldırdım. Sonra sağ ayağımı yana kaydırdım.

Ayağımın içinden geçtiği cam gibi dört ot parçalandı. Bacaklarıma keskin Alt Dünya bitkilerinden oluşan bir yağmur gibi yağdılar ve düşen parçalar da biraz daha kırıldı. Ama bedenimin aldığı hasar parçaları silkelemeye çalışmadığım için fazla olamazdı.

Solumda bir şey usulca hırıldadı ve yerden bir sürünme sesi geldi. Üç metre ötede otlar kırılmadan sallandı.

Nabızım hızlandı ve soğuğa rağmen terlemeye başladım. Atkuyruğumdan çıkan bir tutam saç gözlerimin üstüne düştüğünde onu geriye itip çevremden gelecek herhangi bir hareket veya sese dikkat kesildim. Fakat hiçbir şey yoktu, en azından şimdilik.

Ondan sonra hızlı hareket ettim, otların arasından ayaklarımı sürüyüp yan yan ilerleyerek her adımdan sonra duraksayıp bitkilerin hareketsiz kalmasını bekledim ve çok kötü kesilmediğimden emin oldum. Kuru hışırtı sesi daha da arttı ve aniden, midemi kaldıran bir panik yaşadım. Ama başka bir hareket görmedim.

Bitkiler ayakkabılarım altında çıtırdadı ve kısa sürede otlara üstüme değil benden öteye düşmelerini sağlayacak bir açıyla basmayı öğrendim. Sürünme sesleri devam etti, sanki beynimin panik içindeki bir kısmında karanlık bir yankı gibiydi ve aksi yöne hareket ederek o sesleri yapan her neyse saldırmayacağını umdum. Ya da ısırmayacağını. Ya da her neyse.

On adım sonra yeterince ilerlediğimden emindim. Alt Dünya'nın görüntü ve seslerini bloke etmek için gözlerimi kapayıp kulaklarımı parmaklarımla tıkadım; ne kadar aptalca görüldüğü umurumda bile değildi.

Kendi bahçemde aptalca görünmek istiyordum.

Çılgılığım bu sefer daha da kolay geldi ve endişelenmek yerine mest oldum, sürünen yaratık bana doğru ilerlerken odaklanabilmek için mücadele vermem gerekmediği için minnettardım. Bu sefer niyet konusunda da zorlanmamıştım. Gerçekten eve gitmek istiyordum. Tam da sınışıp giden zamanda.

Gözlerimi kapamadım ve Alt Dünya'nın gözlerimin önünden öylece kaybolduğunu görerek hayrete düştüm, önce grileşti, sonra tamamen gerçek dışı görünmeye başladı. Sivri otlar bulanıklaştı, sonra da kayboldu ve kendimi kısa, ölü çimlerin ortasında buldum; evin tuğla duvarından ve yatak odamın penceresinden sadece on beş santim uzaklıkta.

Ay, kıl payı kurtuldum. Gerçi, emin olmak için fazladan iki adım atmıştım. Alt Dünya'daki mesafe ölçüleri burayla aynı değil miydi?

Beynim bu düşüncenin olası anlamları etrafında döndü ama sonra bu düşünceyi kafamdan attım. Nash'in evine gitmem gerekiyordu.

Kotumda açık şerik görünen Alt Dünya kırıklarını çıkarmak için durdum, Alt Dünya'nın geri kalanıyla yok olmadıkları için belli belirsiz bir korku hissettim. Sonra ceketimin fermuarını çekip

Nash'in evine doğru koşmaya başladım. Kalan kırıkların hareketiyle döküleceğini umuyordum.

Başka bir gece olsa yalnız olmaktan korkardım ama Alt Dünya'daki ölümcül otlarla kaplı bir çayırda, arkamdaki sapların arasında sürünen bir şey varken geçirdiğim birkaç dakikadan sonra insan dünyasında gece vakti düpedüz davetkâr görünüyordu.

Nash'in evine vardığımda nefes nefese kalmıştım. O ve Tod ise Emma'nın arabasına biniyorlardı. "Bensiz mi gidiyorsunuz?" dedim kesik bir nefesle, soluklanmak için ellerimi dizlerime koyup eğildim.

"Kaylee, Tanrım, beni korkuttun!" Emma öyle yüksek sesle haykırmıştı ki komşular uyanık olsaydı onu duyarlardı.

"Sensiz gitmiyorduk." Nash burnumun üstüne tatlı bir öpücük kondurdu, arzudan çok iç rahatlaması gösteren bir karşılamaydı. "Seni bulmaya geliyorduk."

Kollarımı beline dolayıp sıcaklığından almak için yaslandım. "Sadece birkaç dakika..." Saati me bakarken sustum. Saat on ikiyi otuz beş geçiyordu. Odamdan on biri elli geçe çıkmıştım ve evimden Nash'lere gelmem on dakikamı almıştı. Alt Dünya'daysa beş dakikadan az bir zaman geçirmiştim. Bundan emindim.

Bu da yirmi beş dakikamın eksik olduğu anlamına geliyordu...

Korku üstümden soğuk bir okyanus dalgası gibi geçti ve Hudson kardeşlerin ikisi de bunu yüzümden anladı.

"Evden nasıl çıktın, Kaylee?" diye sordu Tod, sesi şüpheyile derinleşmişti ve herkes dönüp ona bakınca Emma'nın onu hem görüp hem de duyabildiğini anladım.

Nash'i sıkıp ayaklarıma baktım. "Babam salonda uyuyakaldı. Başka şansım yoktu."

"Sen de geçiş mi yaptın?" Nash'in sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve tehlikeli bir tona bürünmüştü ve sözle-

rinde sakinlikten eser yoktu. Beni kendinden uzaklaştırp iki eliyle omuzlarımdan tuttu. “Bunu bir daha asla yapma. Anladın mı?”

Kollarından çekildim; öfkem patlak vermek üzereydi. “Geçiş yapmadan Addy’nin ruhunu almam hayli zor olacak,” dedim sinirle.

“Geçiş yapmak mı?” Emma’nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Nereye?”

“Yalnızken demek istedim.” Nash, Emma’nın sorusunu duymazdan gelerek açıkladı. “Oraya tek başına gidemezsin, Kaylee. Orada ne gibi... şeylerin olduğunu bilmiyorsun.”

“Nerede, ne gibi şeyler var?” diye sordu Emma ellerini beline dayayarak.

“Eh, artık biraz daha bilgiliyim.” Nash’e arkamı dönüp yolcu koltuğuna oturdum, sonra Emma’yla göz göze gelip başımı sürücü koltuğuna doğru çevirerek sessizce binmesini işaret ettim.

Nash ve Tod da bizi gönülsüzce takip etti.

“Ne oldu?” diye sordu Nash usulca arka koltukta emniyet kemeri takarken. “Bir şey mi gördün?”

Dönüp ona gülümsedim. Patronluk taslamasından hoşlanmıyordum ama bunun benim için duyduğu endişeden kaynaklandığını da biliyordum. “Sadece garip otlarla kaplı bir kır ve içinde sürünen bir şey.”

“Kertenkeleler,” dedi Tod ve Emma’nın tepkisinden –ya da tepkisizliğinden– anlamıştım ki Tod onun kendisini duymasına izin vermemiştir. Yani sıradan kertenkelelerden bahsetmiyordu. Nash’e bakıp soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım ama yalnızca başını sallamakla yetindi. Emma’yı evine bıraktıktan sonra konuşacaktık. Ya da Emma kendini bıraktıktan sonra.

Em olanları anlatmayı reddettiğimiz için hâlâ kızgındı ama arabadan inince bana sarıldı ve dikkatli olmamı söyledi... her ne yapıyorsak.

Ben de ona sarılıp içtenlikle teşekkür ettim. Sonra bunun onu son görüşüm olmayacağını umarak bir kez daha sarıldım. Gerçekten de Alt Dünya'da ölmek istemiyordum. Ya da başka bir yerde. En azından henüz.

Sürücü koltuğuna geçtim ve Nash orta konsolun üstünden geçip yanıma oturdu. Sonra arka cama bakmak için dönerek yavaşça gerileyip Emma evine girerken araba yolundan çıktım. "Demek zaman Alt Dünya'da daha yavaş ilerliyor, öyle mi? Bilsem iyi olurdu."

"Gideceğini bilseydik söylerdik," dedi Tod sakın bir sesle. "Alt Dünyada'ki kertenkele türlerinin çoğunun insanlar için zehirli olduğu gerçeğini de."

"Bir de *bean sidhe*lere," diye açıkladı Nash anlamazsam diye.

"Evet, teşekkürler. Bitkisel yaşamı da kehribar renkli tahıllardan oluşmuyor."

Tod sırttı ve en azından onun beni affettiğini anladım. "Şehre yakın yerlerde öyle değil. Alt Dünya belirli, yüksek nüfuslu yerlerde bizim dünyamızın bir yansıması gibi. Kamu binaları gibi yerlerde. Ancak buralardan uzaklaştıkça Alt Dünya bizimkini gitgide daha az andırmaya başlar. Bitki ve hayvanlar da dâhil. Mekân ve zaman açısından da."

Demek ki gerçekten de Alt Dünya'da insan dünyasındakinden daha ileri *gitmiştim*.

"Mekân ve zaman mı?" Bu yeni bilgiyle dikkatim dağılınca bir sonraki virajı çok hızlı aldım.

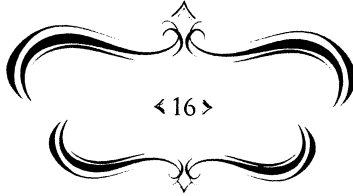
"Evet." Tod onu aynada rahatça görebilmem için arka koltuğun ortasına yanaştı. "İnsan dünyası süreklidir ve Alt Dünya'da zaman asla buradakinden daha hızlı gitmez. Buradaysa asla oradakinden daha uzağa gidemezsin. Fakat Alt Dünya'nın insan dünyasına daha hafif biçimde bağlı olan bazı kısımlarında zaman daha da yavaş

ilerler. Yeterince uzak mesafe katettiğini düşünmek çok kolaydır ama buraya geçiş yaptığında düşündüğün kadar ilerlememiş olursun.”

Benim de başıma gelen aynen buydu.

“Peki, geri döndüğümüzde nerede ve hangi zamanda olacağımızı bilmiyorsak Alt Dünya’da nasıl hareket etmemiz gerekiyor?” Nash’e endişeyle baktım.

“Çok dikkatli,” dedi, sesi yeniden kasvetli ve karanlıktı. Ama bu sefer ince bir sakinlik hissi etrafımı sardı ve ben de o sakinliğin içine yerleşip sadece Nash’in tadını içime çektim. “Çünkü Alt Dünya’da yapılan hataların çoğunun telafisi yoktur.”

Irving'deki Otoyol 12'ye I-30'dan gittik, *Dallas Cowboys* eski stad-
yumda son sezonlarını tamamlıyordu. Ben sürdüm ve Nash de
beni yönlendirdi. Şans eseri bir sürü kez Teksas Stadyumu'nda
bulunmuştu ve kaçırdığım bir çıkış dışında -otoyoldaki tabelaların
belirgin olmamasından nefret ediyorum- oraya gitmekte sorun
yaşamadık. Gerçi geceyarısı, alanın hemen hemen ıssız görünmesi
beni ürkütmüştü.

Stadyumun güneyinde kalan bir alana park ettik ve araba ka-
pısının kapanması çıplak betonlar boyunca yankılandı. Dışarıdaki
hava arabadakinden daha sıcak ve nemliydi ama kollarımdaki tüyler
diken diken oldu, sanki tenim korkmam gerektiğini beynimden
daha iyi biliyordu.

Beklentinin yarattığı karanlık ürperti hayal gücümün ürünü
olabilirdi. Ya da insan dünyasından bir kez daha keskin otlarla kaplı
bir kıra veya daha da kötü bir yere geçiş yapacağımın korkusuydu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Tod, Emma'nın arabasının öteki
tarafında durmuştu ve eli aramızdaki arabanın üstündeydi. Nash
de yanında beni dikkatle izliyordu, sanki her an eriyip korku ve

gerginlik birikintisine dönüşebilirmişim ya da gözyaşlarına boğulacakmışım gibi.

Gerçekten de o kadar hassas olduğumu mu düşünüyordu?

Hayır, hazır değildim. Ama görevimizi de ertelemeyecektim. Addy'nin vakti daralıyordu.

"Burası çoğunlukla yoğun insan nüfusunu barındıran, halka açık bir yer, bu yüzden Alt Dünya'da dünyamıza güçlü bağları olan bir yere denk geliyor olmalı," dedi Tod ellerini ceketinin ceplerine sokarak. "Yani zaman ve mekânın çoğunlukla normal koşullarda işlediğine güvenebilirsiniz."

"Ama burada haftalardır maç yapılmadı, değil mi?" İki kardeşe de sırayla baktım. "İnsan aktivitelerinin azalması bağlantının zayıflamasına yol açmamış mıdır?"

Nash arabanın önünden dolanıp elimi tutarken abisi omuz silkti. "Sezon dışında biraz zayıflamış olabilir ama burada yıllar boyu öyle yüklü bir insan enerjisi birikmiş ki iki hafta çok fark yaratmayacaktır." Ölüm meleği elini sarı buklelerinden geçirip arabanın önüne gelerek bize katıldı. "Geceyarısı olduğu için zaman ve mekânda hafif bir çelişki olabilir ama fazla değil. Evde hissettiğinden çok daha az olacağı kesin."

"Ya otlar? Oraya geçtiğimizde otlar tarafından doğranacak mıyız?"

Ben titrerken Nash ceketimin üstünden kollarımı ovuşturdu. "Sanmam. Burada jilet buğdaylarının toprağa tutunamayacağı kadar çok hareket var. O kahrolasının köklerinin güçlenmesi zaman alır, Alt Dünyalılar sürekli üstüne basarken de bunu başarması imkânsız, değil mi?" Tod'a onaylamasını bekleyerek baktı ve ölüm meleği başını salladı. Sonra Nash çenemi kaldırıp gözlerime baktı. "Bu arada, aynı şeyi tekrar yapman gerekirse ki tavsiye etmem, uzun çizmelerden giy. En azından beline kadar olsun. Annem

jilet buğdaylarından ince dilimlere kıyılmadan kurtulmanın tek yolu olduğunu söylüyor.”

Başımı sallayıp ona yan yürüme yöntemimden bahsetmemek için dudağımı ısırđım çünkü bu kulağa sanki jilet buğdaylarının hakkından gelmişim ve bu yeteneğimi korumak istiyordum gibi gelebilirdi. Böyle bir şey yoktu.

Yapmak zorunda kalmadığım sürece.

Yine de çizmeler iyi bir fikir gibiydi...

“Yani evimizin Alt Dünya’daki yerinde jilet buğdayı tarlası varsa, bir süredir kimse orada bulunmamış demektir, değil mi?”

“Büyümesini engelleyecek ya da onları ezecek eylemler olmamış demektir,” dedi Nash, Tod stadyuma doğru ilerlerken arkasından gidiyorduk. “Baban mahallenin o kısmını bu yüzden seçmiş olmalı.”

Tahmini mantıklı geldi. Babamın beni korumak için bizi Alt Dünya etkinliklerinin merkezlerinden uzak tuttuğunu kolaylıkla hayal edebiliyordum.

Bu düşünceyle ona bağırdığım için bir suçluluk duygusu hissettim. Evet, gerçekten tam bir baş belası gibi davranıyordu ama sadece ona ne yaptığımı söyleyemediğim için. Onun suçu değildi. Tüm bu karmaşı bitip yalan söylemeyi bıraktığımda ona bir tepsi *brownie* yapacaktım.

Çikolata “özür dilerim”i sözcüklerden çok daha iyi ifade eder.

“Jilet buğdayları olmayışı bitkilerin güvenli olacağı anlamına gelmiyor.” Nash’in sesi arbana kapanının üzerinden atlarken karamsar ve neredeyse öfkeli çıkmıştı. Geçiş yapmak istemiyordu ve açıkçası ben de öyle. “Ne olur ne olmaz, bir şeye dokunma.”

“Yani bütün bitkiler tehlikeli mi?”

Tod boğazını temizleyip dönerek geri geri gitmeye başladı, yüzü bize dönükken çelik bariyerlerin ve lambaların arasından geçiyordu. “Alt Dünya’daki güneş buradaki gibi ışığı doğrudan

yansıtmaz. Biraz... filtrelenmiş gibidir. Daha zayıf bir ışık. Bitkiler de buna uyum sağlamış. Beslenme düzenlerini kanla destekliyorlar, nereden bulabilirlerse. Genellikle kemirgenler, kertenkele ve kertenkele benzeri yaratıklar. Ama önlerine çıkarsan senin de kanını emerler.”

Harika... Karanlık bir ürperti hissedip ısınmak için kollarımı sıvazladım. Alt Dünya'dan şimdiden nefret ediyordum ve orada yalnızca birkaç dakika geçirmiştim. “Kulağa *Küçük Korku Dükkanı*¹⁰ gibi geliyor.”

Tod yüksek sesle ofladıkten sonra yumuşak bir hareketle önüne döndü. “Sadece bir bitkiydi.”

Stadyumun önündeki yüksek kaldırıma çıkıp damarlarımda pompalanan, tüm benliğimle ürpermeme sebep olan korkuyu saklamak için emin adımlarla yürüdüm. “Yani bir şeye dokunmayıp bitkilerden uzak duracağız.”

“Evet.” Tod başını salladı, belli ki tatmin olmuştu. “Gidelim. Zaman geriye akıyor, iki dünyada da.”

Bu sefer çılglık atmak öncekinden de kolaydı ve şaşırtıcı –ve de kaygılandırıcı– biçimde bu sefer bilinçli olarak birinin ölümünü hatırlamadan yapabilmişim. Bunun yerine kendimi zihnimde kan damlayarak açan bir çiçek gibi gelişen kâbusa dayanmaya zorladım.

Nash'in ölümü.

Bir öngörü değildi. Bunu kafatasımın altından yukarı doğru tırmanan dehşete bulanmış, dikenli sarmaşıktan anlamıştım. Nash'in ölümünü öngörmüyordum. Korkunç, iç parçalayıcı ayrıntılarıyla hayal ediyordum. En büyük endişemdi. Kapalı gözlerimin ardında yaşanırken içimden öyle güçlü bir çılglık kopardım ki çıkan ilk ince ses kıvrımları boğazımı gerçek alevler yutmuşum gibi yaktı.

10 İnsan yiyen bir bitkiyi konu alan kara mizah filmi. (ç.n.)

O alevleri tükürmek istedim. Kendi akıl sağlığım için bedenimden atmak zorundaydım. Ama kendimi yutmaya zorladım; ses tellerimde titreşen, mühürlü dudaklarımın arasından sızan incecik bir uğultu dışında hepsini. İçim yandı; esaslı olmayan duman gırtlığımı kaşındırıyordu.

Gözlerimi açtığımda dünya griydi.

Stadyum hâlâ yerindeydi, önümde kubbeli, çelikten ve betondan bir mantar gibi yükseliyordu. Ama şimdi başka dünyaya ait bir sis devasa tribünlerin açığındaki kolonlarını ve alt kısımlarını gizlemişti.

Nash bana baktı, gözlerinde benim için duyduğu korkuyla dönen renksiz bir girdap vardı. Hepimiz için duyduğu korkuyla.

Tod bizi dikkatle izlerken yüzünün her köşesinde şüphe gördüm. Geçiş yapabileceğimden emin değildi. Ya da Nash'i de yanımda götürebileceğimden.

Ölüm meleğinin kuşkusu kararlılığımı körükleyip boğazımdaki acının ve içimde kabaran, çılgılığını tutarken içimi parçalayacağıma dair o korkunç hissin üstesinden gelmemi sağladı. Alt Dünya'yı düşündüm, orada olmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu. Page kardeşlerin ruhlarını emen şeytanı bulmaya. O ruhları geri almaya.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra tam gerilen sinirlerimle tüm çılgılığım boğazımdan kopmak üzereyken sorunu fark ettim. Hâlâ jilet buğdaylarını düşünüyordum ve içlerine bir daha asla girmeme arzumu. Bu düşünceler de geçiş yapma niyetimle çakışıyordu.

Çılgılığım uyumsuz, keskin bir sesle hırıldayarak camı andıran otları zihnimden attım ve Nash'in, nüfusun kalabalık olduğu bir yerde yetişemeyeceklerine dair verdiği güvenceye odaklandım.

Birden stadyum belirsiz bir siste kaybolmaya başladı ve uzun bir an boyunca sadece grilik gördüm. Sadece griliği hissetti n. İlk geçiş yaptığımda gözlerim kapalıydı, o yüzden bu klostrofolik boşluğu kaçırmıştım, sanki dünya beni yutmuş ve bir sise sarnıç gibiydi.

Ellerimi sallayarak can havliyle, el yordamıyla Nash'i aradım, onu yanımda götürmek için geç kalmadan. Tekrar geçiş yapmak istemiyordum.

Elleri ellerimi o tanıdık, huzur veren sıcaklığıyla sardı. Parmagım sağ elinin orta parmağında kalem tutmaktan oluşan nasıra ve on iki yaşında bisikletiyle uğraşırken yardığı sol avucundaki uzun, kabarık yara izine değdi. Ellerini sıktım ve hemen sonra dünya yeniden açıklığa kavuştu.

Ancak bizim dünyamız değildi. Alt Dünya'ydı. Yine.

Çiftliğe yaptığı yolculuk bir uzaylıyı New York şehrinde bir geceye ne kadar hazırlarsa önceki geçişim de beni buna o kadar hazırlamıştı.

En çok şaşırdığım şey Alt Dünya'da kaldırımların olmasıydı; beklemediğim bir medeniyet ve düzen belirtisiydi. Stadyumun iki boyutta da olacağını biliyordum. Yüksek miktarda insan etkinliği olan bir merkez olduğu için insan dünyasını Alt Dünya'ya bağlayan noktalardan biriydi. Bir kumaşın üstündeki patron gibi. İğne ikisini birden tutturduğunda katmanlar düz ve eşitti, zaman ve mekân nispeten sabitti. Ama iğnelerin arasında, altta kalan katman –Alt Dünya– toplanıp kayabiliyor, kırışabiliyordu. O zaman da her şey son derece tuhaf oluyordu.

Şimdi bağlantı noktalarından birinde olduğumuz için her şey normaldi...

"Alt Dünya'da kaldırım nasıl oluştu?" diye fısıldadım endişeden terleyen elimi kotuma silmek için Nash'in elini bırakarak. Nabzım kulaklarımda öyle hızlı atıyordu ki başımın döndüğünü hissettim. "Ya otoparklar? Burada korkutucu bir beton firması mı var?" Alt Dünya mafyasının bina temellerine ne tür şeyler gömebileceğini öğrenmek bile istemiyordum.

“Hayır.” Tod yine neşelenmişti, kendi kasvetli tarzında. “Bunların hepsi bizim dünyamızdan çekilmiş, muazzam ölçüde insan enerjisiyle birlikte. Bağlantı noktası ne kadar güçlüyse Alt Dünya bizim dünyamızı o kadar andırır.”

“Yani Los Angeles ve New York gibi yerler burada...”

“Hemen hemen aynı görünüyor,” Nash cümlemi benim için tamamlayıp içinde bulunduğumuz koşullara rağmen gülümsedi. “Kaldırımlardaki insanlar hariç.”

Ellerimi belime, ceketimin altına koyup etrafa uzun uzun baktım. “Stadyum çok farklı görünmüyor.” Gerçi insan dünyasında devasa yapının etrafındaki arsada bulunan birkaç araç ve spor merkezi burada yoktu. “Peki, boşaltım merkezi nerede?”

“Şey...” Tod stadyumu işaret etti. “Bence şurası.” Omuz silkti. “Burada gerçekten futbol oynamıyorlar ya, değil mi?”

Stadyumu daha dikkatli inceleyip herhangi bir hareketlilik belirtisi aradım. Burası tehlikeli maddeler için bir depo olsaydı güvenlik ve uyarı tabelaları gibi şeyler olurdu. “Herkes nerede? O ifritler mesela? Burada bir yerde olmaları gerekmiyor mu?” Bulmaya meraklı olduğumdan değil. Tabii bulmak onları atlatmamızı sağlamayacaksa.

Tod, “Bilm...” diye başladı.

Ama sonra Nash kolumu tutup panikle fısıldadı. “Şunu gördün mü?”

Bakışlarını takip edip ana girişe ve hilâl şeklindeki kırmızı ayın üstüne düşürdüğü koyu gölge demetine baktım. Tek başına o kadar güçsüz parlayan bir ay bu kadar ışık üretemezdi ama sonra Alt Dünya göğünün benim altında büyüğüm gök kadar karanlık olmadığını ve o sıradışı morluğunun kendi zayıf ışığını yaydığını fark ettim.

Yine de gölgeler görsel olarak algılanamayacak türdendi ve önce derinliklerinde bir şey göremedim.

Sonra bir şey hareket etti. Uzun, karanlık alan kıvranıyor gibiydi. *Kıvrılıyordu*, sanki gölgeler birbirinin üstüne tırmanan bedenlerle dolu bir yuva saklıyormuş gibi, tuhaf renkli gökten yansıyan azıcık ışık için rekabet ediyorlardı.

“O ne?” Hareket ettiğimi bile fark etmeden birkaç adım yaklaştım. Nash de benimle geldi ama Tod beni durdurmak için elini omzuma koydu.”

“Bence onlar ifritler.”

Harika. “Tamam, belki bir arka kapı vardır.” Çünkü kıvrılan bir ifrit topluluğunun arasından geçmeyecektik. Her neyseler artık. “Etraflarından dolaşalım,” diye önerdim. İkisinin de daha iyi bir fikri olmadığı için yürüdük.

Her şeyin bu kadar normal görünmesini bir türlü hazmedemiyordum –yani yere baktığım sürece. Otopark Teksas Stadyumu’nun önündekinin bir ikiziydi, yol çukurları bile aynıydı. Asfaltta solmuş, aşınmış sarı ve beyaz çizgiler vardı ve hatta birkaç tane yanık lastik izi bile ve bu tarafa tüm alanla birlikte geçiş yapmıştı.

Ancak binaya yaklaştıkça küçük farklar dikkatimi daha da çok çekmeye başladı. İlki bayraklardı. İnsan dünyasında stadyum bir dizi mavi-beyaz bayrakla çevriliydi; üstlerinde kasklı bir futbol oyuncusun resmi ve Teksas Lone Star sembolü vardı. Ama Alt Dünya’da bu bayraklar lekeli ve griydi, dünyamıza ait olmayan bir rüzgârda parçalanmışlardı. Pek çoğu renksiz bez parçalarına dönüşmüş, zaman ve bakımsızlıktan resmen paramparça olmuşlardı.

Duvar resimleri de gri ve çoğunlukla belirsizdi, sadece insanı andıran hatları vardı. Bazılarının fazladan birkaç tane daha uzvu var gibi görünüyordu. Bir tanesinin iki kafası olduğuna yemin edebilirdim.

“Bu çooooook tuhaf,” diye fısıldadım şarkı söyler gibi bir sesle, Nash’in sıcak eli benimkini bulunca parmaklarımı onunkilere kenetledim. “İçeriye girmek için bir yol bulup gördüğümüz ilk kişiye soralım. Belki Libby de burada olur...”

“Yardım etmez.” Tod sağ tarafa yönelip o kıvrılan yaratıkların gitgide daha da belirginleştiği ana girişten uzaklaştı. “Bize zaten söyleyebileceği her şeyi söyledi, başka bir ölüm meleğinin daha fazlasını yapacağından da şüpheliyim. Başkasına sormamız lazım.”

“Onlar *ne* böyle?” diye sorup bir kez daha gözlerimi kısıp tentenin altındaki gölgelere baktım. Şimdi birbirinden ayrı bedenleri seçebiliyordum ve kıvrılmalarının kafamda yarattığı izlenime rağmen yılana benzemediklerini görünce şaşırdım.

Kafaları vardı –neyse ki birer tane– ve normal sayıda bacak ve kola sahiptiler. Ancak türlerimizin benzerliği burada bitiyordu. Bu yaratıklar küçüktü –gerçi bu uzaklıktan boyutlarını tam algılayamıyordum– ve çıplaktılar. Tenleri benimkinden koyu, Libby’ninkinden açıktı ama renklerinin ne kadarı içinde emekledikleri gölgeye göre değişmişti anlayamıyordum.

Ha, bir de kuyrukları vardı. Uzun, ince, tüysüz kuyrukları bacaklarına ve diğer uzantılarına öyle akıcı bir hızla dolanıp açılıyordu ki katı kemikleri olması mümkün değildi.

Kuyrukları tüysüz olan tek bölgeleri de değildi. Bu yaratıklar tamamen keldi ve birbirlerine ısınmak için mi dolandıklarını içten içe merak ettim. Soğuğa karşı toplu bir savunmaydı belki de.

“Onlar ifrit,” dedi Tod usulca ve ilk kez tuhaf davrandığını fark ettim. Yavaşça konuşuyordu. Diğer girişleri araştırmak için stadyumun öteki tarafında belirlemek yerine bizimle yürüyordu. Ölüm meleği güçleri burada işe yaramıyor muydu?

“Onlar ifrit olamaz,” dedim, sorumu sonraya bırakarak. “Çok küçükler.” Belime bile gelmiyorlardı, Libby’nin ifritleri açıklama

şeklinden sonra ben binanın duvarlarına vuran, gerçekten de bir nefes daha İblis Nefesi alabilmek için çıldıran kocaman, iri yarı yaratıklar bekliyordum.

“Her şey boyuttan ibaret değildir,” dedi Tod ve bilge-adam tonu yüzünden çenem sinirle kasıldı. “Onlar ifrit. Baksana, kapıya çıkmak için nasıl birbirlerinin üstüne tırmanıyorlar. İşe yaraya-cağından da değil ya. Büyük ihtimalle içeriden sürgülenmiştir.”

Ah. Isınmaya çalışmıyorlarmış. İçeri girmek için uğraşıyorlar-mış. Düşünürken kırık bir beton parçasını tekmeledim. “Herhalde stadyumun içinden geçiş yapıyorlar.” İnsan dünyasındaki futbol sahasında göz açıp kapayıncaya kadar belirebilecek bir ölüm meleği için kolay bir işti.

“Peki, biz nasıl gireceğiz?”

“Henüz bilmiyorum.” Tod ifritleri izlemeye devam ederken kaşlarını çatı.

“Buradan kaybolup içeride beliremez misin?”

Başını yavaşça iki yana sallayıp kaldırımındaki çatlaklarla ilgi-leniyormuş gibi yaptı.

Nash neredeyse ukala bir *hab* sesi çıkardı. “Ölüm melek-le-rinin çoğu yeteneği burada işe yaramaz,” dedi deminki önsezimi onaylayarak.

Tod iç çekip gözlerime baktığında alnında sıkınlıktan derin bir çizgi oluşmuştu. “İnsan dünyasından yapabiliirdim ama orada çalışan her kimse izinsiz ve İblis Nefesi olmadan gelen acemi bir ölüm meleğine yardım edeceğinden şüpheliyim.”

“Yani burada bizden farksızsın?” Gözlerimi kapıya ulaşmak için birbirinin üstüne tırmanan küçük bedenlerden alamıyordum. Ben izlerken yaratıklardan birinin kuyruğu bir diğerrinin boynuna dolanıp onu sertçe çektikten sonra yerden birkaç metre yukarıda

bıraktı. Yerinden alınan ifrit, kıvranan bedenlerden oluşan tepeciğe çarptıktan sonra yuvarlanarak betona kapaklanıp yüzünü kanattı.

Vay canına. Paniğe kapılan bir kalabalığın yanan bir binadan çıkmak için kavga etmesini izlemek gibiydi ancak bunlar içeri girmeye çalışıyordu.

O zaman fark ettim ki bazı ifritler kalabalığın kenarında durmuş sarsak kardeşlerinin yer kapmak için itişip kakışmalarını izliyordu. Ara sıra vücutlarını sarsan hastalıklı seğirmeler dışında oldukça normal görünüyorlardı. Yani kuyruklu, küçük, çıplak adamlar için.

“Belki de onlardan birine sormalıyız,” diye fısıldayıp kenardaki ifritleri işaret ettim. “Buraya sık geliyor gibiler.”

“Kaylee, bir ifritin yanına gidip öylece sohbet edemezsin,” diye fısıldadı Nash ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Ancak bu sefer beni rahatlatmak için değil korumak için yapmış gibiydi. Beni minik canavarlardan uzaklaştırmak için.

“Neden olmasın?” Kaşlarımı çatarak yeniden açıktaki kolonlara ve cam kapılara tırmanmaya çalışan ifrit yığınınına baktım. Tamam, evet, bayağı haşın görünüyorlardı. Ama aynı zamanda ufacıklardı. Emindim ki biri saldırsa sadece... üstüne basabilirdik.

“Çünkü zehirli,” dedi Tod aniden durarak. “Ayrıca ısırırlar.”

“İnsan mı yiyorlar?” Yavaş, dikkatli adımlarla geriye giderek ifritlere daha dikkatli baktım. Tek oturuşta elimden fazlasını yiyecek kadar büyük değillerdi.

Belki de paylaşıyorlardır...

Gerçi gözleri dönmüş gibi rekabet içinde tırmanmalarına bakılırsa bundan şüpheliydim.

“Hayır, insan yemiyorlar. Ne insan ne de *bean sidbe* yani. Burada bizden çok yok. Ama önlerine çıkanı ısırırlar ve tükürükleri insan dünyasının yerlileri için zehirlidir.”

“Ne güzel.” Bir adım daha geriledim ama çok geçti. Dikkatlerini çekmiştik. Daha doğrusu ben çekmiştim.

Ortadaki ifrit bana doğru ilerlemeye başladı, sanki her adımda zıplıyordu ve ardından iki üç saniyede bir belirgin şekilde bir yerleri seçiren iki tane daha geldi.

“Atıştırmalık?” diye sordu ikinci ifrit, sesi şekerden kafayı bulmuş bir çocuğunki gibiydi tiz ve hevesliydi. Ağzını açtığında çift sıra sivri uçlu, metal görünümlü iğnelere benzeyen dişlerini gördüm, hem yukarı da hem de aşağıda.

Kırmızı ayışığında kan gibi parlıyorlardı.

İfritler yaklaşırken parmakları da heyecanca seğiriyordu. İnce, gri dudaklarının köşelerinden salya akmaya başladı.

Kalbim ağzıma geldi ve kendimi küçük duruma düşürerek ciyaklayıp Nash’in kolunu tuttum. Bir adım daha atacaktım ki ayağım bir şeye takıldı ve Nash’in ceketinin koluna sımsıkı tutunmasam yüzüstü düşecektim.

Yere tek bakışta sorunu gördüm ve kanımda hissettiğim yakıcı korku öyle hızlı yayıldı ki başım döndü. Betondaki bir çatlaktan büyüyen ince, parlak bir bitkiydi, sonbahardaki Japon akça ağacı yaprakları kadar kırmızıydı. Kahrolasıca şey sağ ayak bileğime dolanıp küçük bir testerenin dişleri kadar sivri dikenlerle kotuma tutundu.

Gözlerimi hâlâ yavaşça yaklaşan ifritlerden ayırmadan ayağımı salladım ama bu yalnızca sarmaşığın daha da sıkı tutunmasına yol açtı. Dikenler kotu delip etimi onlarca minik noktadan acıyla deldi. “Of!” diye haykırdım ve hemen elimi ağzıma götürdüm. Daha fazla dikkat çekmek ihtiyacım olan son şeydi.

Nash yere bakıp anında dizinin üstüne çöktü, çıkısını çıkarmıştı bile. Beni kesmeden sarmaşıkla bacağımanın arasına sokamayacağı

için otu yerden keserek canlı ve uzanmaya devam eden dalların beni tekrar yakalamasını engelledi.

Kesilen daldan betona birkaç koyu kırmızı damla düştü. Belki de bu benim kanımdı. Midemde rahatsız edici bir düğüm oluşup bacağımdaki sarmaşık gibi kasıldı.

Benim burada ne işim var? Ayak bileğimde dikenlerin battığı yerler yanıyordu, nabzım kulaklarımda yankılanıyordu, öyle yüksekti ki artık ifritlerin çimde ilerlerken çıkardıkları sesleri duymuyordum.

Yaklaşan ifritler saldırmadan önce insan dünyasına geçmemiz için zaman var mıydı? Çünkü birden bunu planladıklarından emindim.

“Nefis kokuyorlar,” dedi üçüncüsü, ardından da tiz, çılgınca bir kahkaha attı. “Şeytanları öpüyorlar mı?” Ağzını kapadığında dişleri boş metal gibi çınladı ve nabzım yeniden fırladı. “İblis Nefesi üflüyorlar mı?”

“Hayır,” dedi ilki. Nash, Tod ve ben geri geri giderek bizi açıkça takip eden küçük yaratıklardan yavaş yavaş uzaklaşıyorduk. Tod’u incitebileceklerinden emin değildim ama belli ki risk almaya niyeti yoktu. “Temizler.”

“Yazık...” dedi ikinci tiz ses şarkı söyler gibi. Sonra iki ifrit arkalarını dönüp küçük, çıplak topuklarının üzerinde zıplaya zıplaya stadyumun duvarına tırmanan grubun yanına döndü.

Tehlikenin azalmasıyla nabzım biraz yavaşladı. Ancak üçüncüsü hâlâ bizi izliyordu. Beni izliyordu. Kokladığında minik düz burun delikleri açıldı. “Yabancı.” Sol kolu şiddetli bir seğirmeyle sarsıldı, sanki bedeninin geri kalanından kaçmaya çalışıyordu. Sonra sağ ayağı sallandı, uyuşmuş da canlandırmaya çalışıyormuş gibiydi. Ancak, bilerek yaptığından emin değildim. Umutsuzca yeni bir doza ihtiyacı vardı, bedeni onu alana kadar da düzgün çalışmayacaktı.

“Buraya ait değilsiniz, insanlar.” İfrit beni cüretkâr bakışlarla süzüp inceledi, bir tür yoksunluk sendromu yaşadığı belliydi ama yine de düzgün düşünüp konuşabiliyordu. En azından arkadaşlarına kıyasla. “Kalırsanız daha büyük bir şey sizi yiyecektir...”

“Ama biz...” diye başlamıştım ki Nash elimi amansızca sıkarak insan olduğumuzu inkâr etmemi engelledi. “Bir şeytan arıyoruz,” dedim ve Nash yüksek sesle homurdandı. Anlaşılan bu da Alt Dünya’da sohbet başlatmak için iyi bir konu değildi.

Kim bilebilirdi ki?

Ancak ifrit beni şaşırttı. “Hepimiz öyle,” dedi özlemle ve kaşlarının kalkıp neredeyse başımdan düşeceğini sandım. Yine de bu mantıklıydı. Hepsi İblis Nefesi dozu için debeleniyordu. Tabii ki bir şeytan arayacaklardı.

“Şey, yani *belirli* bir şeytanı arıyoruz.” Bu sefer Tod da öteki elimi sıktı ama görmezden geldim. İfrit bizi ısırmak istese çoktan pek çok kez yapmış olurdu. “Bir tamahkârlık şeytanı tanıyor musun?”

İfritin sarı gözleri daha da parladı ve biraz da nemlenmiş gibiydi, sanki mutlu anılarını hatırlıyordu. “Ah, tamahkârlık...” dedi bir solukta, tiz sesi beynimin ortasını delip geçmişti. “En sevdiğim aroma.”

Heyecanı damarlarımda hissettim; o son, sağlıklı korku dalgalarını da kovalıyordu. İfrit tamahkârlık şeytanını tanıyordu. Ya da *bir* tamahkârlık şeytanını.

Risk alıp öne doğru bir adım attım, çömelip gözlerine bakma dürtümle savaşıyordum ve Nash daha ileri gitmemem için elimi tuttu. “Bu şeytanı nerede bulabileceğimizi söyler misin?”

“Söyleyebilirim.” Yaratık yuvarlak, kel kafasını salladı ve kırmızı ayışığında üstünde kıvrılan koyu renkli damarları iyice görebildim. Düzenli halter çalışan birinde olduğu gibi belirgindi. “Fakat bir bedeli var.”

Kaşlarımı çattım. “Fazla param yok. Elli dolar bile de...”

“Kaylee...” Nash elimi cebime sokmaya çalıştığımda bırakmayı reddetti.

“Değersiz kâğıt paranın benim için anlamı yok,” dedi ifrit hiddetle, gri dudakları jilet gibi keskin dişlerinin etrafında kıvrıldı.

“Şeytanın nerede olduğunu sana söyleyeceğim... nefesinden bir doz karşılığında. Peşin ödenecek...”

“Ne?” Yanaklarım öfkeyle yandı. İfritin burun delikleri yine genişledi, sanki kızgınlığım havaya koku yayıyordu ve belki de öyleydi.

“Haydi gidelim...” Tod diğer kolumu çekti.

“Hayır!” İfrite döndüm, sesimi kontrol etmeye çalıştım. Öfkem belli ki onu memnun etmişti ve bunun yararı dokunamazdı. “Nefesinden bir dozu nereden alacağımızı bilseydik sana onu nerede bulacağımızı sormazdık!”

Ancak ifrit bana sadece gözlerini kırıştıtarak baktı ve minik elleri seğirdi, belli ki ödemeyi nasıl bulduğum umurunda değildi. Alt Dünya’da mantık diye bir şey yok muydu? Ben nasıl?..

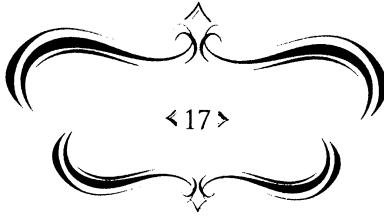
Yeni bir olasılığı fark ederek doğruldum. “Bir saat sonra olur mu?” Dudaklarım sinsi bir tebessümle kıvrıldı.

İfrit yavaşça başım salladı. Şevkle. “Burada bekleyeceğim. Bir saat. Benim zamanımda,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

“Tamamdır.” Tebessümüm büyüdü.

Nash ve Tod bana kaşlarını çatarak baktı ama açıklamak yerine ürpertici yaratıktan uzaklaşıp ikisi de arkamdan gelirken koşturmaya başladım, beni zehirleyebilecek, tutabilecek ya da yiyebilecek bir şey varsa diye dikkatimi de yola vermiştim.

Çünkü onlar haklıydı: Hiç şüphem yoktu ki, dikkatli olmazsam bu korkunç harikalar diyarı Alice’i yutabilirdi...

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Nash sağ ayağımı arabanın döşemesine koyduğumda, geçici olarak da olsa aynanın yaşadığım tarafına dönmekten memnundum.

“Henüz bilmiyorum. Al.” Telefonumu arka koltuktaki Tod’a atmak için döndüm. Maalesef artık tamamen bizimle değildi, stres yüzünden fiziksel formundan çıkmıştı, sanırım. Bu yüzden telefon tıpkı bir hologramın içinden geçer gibi bedeninden geçip koltuğa düştü. Poposu ve telefonum aynı anda aynı yeri kaplıyordu.

Bunun dünyanın patlamasına falan yol açması gerekmiyor muydu?

Ölüm meleği şaşkınlıkla aşağıya baktıktan sonra kendi içine uzanıp telefonu koltuktan aldı; bu gördüğüm en tuhaf şeylerden biri olmalıydı. Katil bitkiler ile kuyruklu ve iğne dişli minik, kel arkadaşlardan da tuhaftı.

Tod fiziksel form aldı ve bana boş boş baktı. “Bu ne için?”

“Eh, çoğu insan onu iletişim için kullanır ama zor durumda kalırsan birine fırlatmak için de kullanabilirsin.”

Tod kaşlarını çattı. “Komik. Kimi aramam gerekiyor?”

“Addy. Nerede olduğunu öğren. Bir fikrim var.” O numarayı çevirirken ben de dikkatimi hâlâ ayak bileğime sımsıkı dolanmış durumdaki dikenli sarmaşığa çevirdim. Nash beni kurtarmak için onu yerden kesmişti ama hâlâ bacağımı iki kez sarabiliyordu ve uzun, ince dikenleri hem kotumu hem de tenimi delmişti. İnce dört yapraklı salkımlar beş santim aralıklarla sarkıyordu, ortaları koyu yeşildi ve tırtıllı kenarlara doğru kırmızı renk alıyordu.

“Ona dikkat et,” diye uyardı Nash, gözlerini yoldan ayırıp bileğime baktıktan sonra yeniden yola döndü. “Sanırım o kızıl sarmaşık ve eğer gerçekten oysa dikenleri zehirlidir.”

Tabii ya. Alt Dünya’da zehirli olmayan bir şey var mıydı?

“Onun için biraz geç. Aptal dikenler zaten kotumu yırttı.” Sarmaşığın ucunu başparmağım ve işaret parmağım arasında tutarak çektim, kesilmiş ucundan ince, kırmızı bir sıvı akınca tamamen dehşete düşerek bacağımdan dikkatle uzaklaştırdım. Neyse ki, tuhaf kırmızı sarmaşık öldüğü için kolayca çekiliyordu. Ama bacağımdan çıkan her dikenle ayak bileğime yakıcı bir acı yayılıyordu, sanki minik yıldırımlarla çarpılıyormuşum gibi. Bitkiyi yere attığımda –sarmaşık yirmi santim kadar vardı– sıcak bir ağrı ayak bileğime yerleşmişti ve kalbimin her atışıyla zonkluyordu.

Alt dudağımı ısırarak kotumu dikkatle sıvadım. Sonrasında uğradığım şokla nefesim kesildi. Bileğim çoktan şişmişti bile.

Yaklaşık on civarındaki minik deliklerin her biri kabarıp büzüşmüştü ve yaralar en az sarmaşığın kendisi kadar kırmızıydı.

“Kahretsin!” Nash tısladı “Kesinlikle kızıl sarmaşık. Annem ne yapılması gerektiğini bilir ama ona söylersek babanı arayacaktır.” Nash’in gözleri benimkilerle buluştuğunda onun kadar çelişkide görünüyor muyum diye merak ettim. “Birkaç saat bekleyebilir misin yoksa şimdi mi gidelim?”

Hastaneye tabii. Harmony'nin hastaların en az öldüğü ortopedi koğuşunda hemşire olarak üçüncü vardiyada çalıştığı yere.

Ayağımı denemek için döşemeye dayadım. Acı devamlıydı ama baskıyla artmadı, bu da yürüyebileceğim anlamına geliyordu. "Bekleyebilirim." Gözlerimi hafifçe kapayıp nefes verirken babamın ne yaptığımızı asla öğrenmeyeceğine dair son umudumun yasını tuttum. Şimdi yaralandığım için tam açıklama yapmaktan kaçınamazdım. Umarım bu Addy ile Regan'ın ruhlarını aldıktan sonra olurdu.

Her şey bittiğinde büyük ihtimalle odamda tek başıma çok fazla zaman geçirmek zorunda kalacaktım.

"Alo, Addy?" dedi Tod arka koltuktan, ben de dönüp onu izlemek için emniyet kemerimin göğsümdeki bölümünü gevşettim ve Addison'ın ne söylediğine dair bir ipucu yakalayabilmek için Tod'un yüzünü inceledim. "Seni uyandırdım mı?"

Addison acı acı güldü ama ne söylediğini anlayamadım.

"Evet, herhalde ben de uyuyamazdım." Tod kotunun aşınmış dizinden ince bir ip kopardı. "Dinle, neredesin? Bir dakikalığına uğramamız lazım..." Onay almak için bana baktığında başımı salladım ve Addison duyamadığım başka bir şey söyledi. "Güzel. Biraz yalnız kalmamızı ayarlayabilir misin?" Tekrar bir duraksama. "On dakikaya oradayız."

"Yirmi," diye düzelttim. "Önce bir yere uğramamız lazım."

Tod, Addison'a değişikliği iletip vedalaştıktan sonra telefonu kapayıp tekrar bana attı. "Annesinin evinde. Etrafındakilerin çoğundan kaçabildiği tek yer."

"İyi." Telefonumu cebime sokup geçtiğimiz tabelaları okumak için ön camdan dışarı baktım. "Nash, gece açık olan bir Walmart'a uğramalıyız. Ya da bir markete. Bir eczane de olabilir."

Başını salladı ve yavaşça sağ şeride geçti, Emma'nın sinyal lambasının ışığını kısacık bir an için yaktı. "Addy'nin evinden birkaç kilometre ötede yirmi dört saat açık bir Walgreens var. İşe yarar mı?"

"Şansımız varsa. Hazır oradayken bunun için de bir şey almalı mıyım sence?" Ona bileğimi göstermek için paçamı kaldırdığımda arka koltuktaki Tod'un nefesi kesildi ve öne eğilerek koltuğumun baş kısmını tuttu.

"Kahretsin, Kaylee, bunu ot mu yaptı?"

"Evet." Şişmiş deliklerden birini hafifçe dürttüm ve yeniden keskin bir ağrı hassas tenimden eklemin içine saplanınca tısladım. Delikten renksiz bir damla sıvı çıkınca Emma'nın orta konsolundaki kutudan bir peçeteyle sildim. "Nash kızıl sarmaşık olduğunu düşünüyor."

"Haklı. Şükürler olsun ki küçüktü. Tabii, tamamen olgunlaşmış olsaydı üstüne basmazdın."

"Tamamen olgunlaşmış mı? Ne kadar büyüyorlar ki?"

Tod bana kaşlarını kaldırarak baktı, cehaletim karşısında şaşkıncı. Gerçi olmaması gerekirdi, ne de olsa bir kaç ay öncesine kadar kendi türünden bile habersizdim. "On beş metre ya da daha fazla. O boyutlardaki bir sarmaşığın açtığı yara seni bir iki saate öldürür, tabii önce omurganı kırmazsa. Kökleri olan devasa pitonlar gibidir."

"Bir de dikenleri," diye ekledim acıklı bir sesle.

Tod bir şey daha söylemek istiyor gibiydi ama Nash konuşunca düşündüğü şey unutuldu.

"O bilek için sana bir şey lazım." Nash tekrar bakarken paçamı aşağıya çekip ayağımı indirdim. "Fakat insan dünyasının ilaçları Alt Dünya zehrinde işe yarar mı, hiç bilmiyorum." Duraksayıp

sağ sinyal lambasını yaktıktan sonra çıkmak için yolu kontrol etti. “Walgreens’ten başka ne almamız gerek?”

“Balonlar.” Nash’in şaşkın ifadesi karşısında gülümsedim, bir kez olsun ondan daha fazlasını anlamak hoşuma gitmişti.

Tod başını koltukların arasına sokup en az kardeşi kadar şaşkın baktı. “Addy’ye balon mu götürüyoruz? Pasta ve hediye de alalım mı?”

Tebessümüm daha da büyüdü. “Balonlar Addison için değil. İfrit için. Addy sadece... bizim için bir tane şişirecek.”

Bir an için Tod gözlerini biraz daha kıstı. Sonra anlamaya başlayınca yüz ifadesi yumuşadı ve ağzının kenarı kıvrıldı.

“Zekice...” Nash bana apaçık bir saygıyla bakıyordu. “Hoşuma gitti.”

“Umalım da işe yarasın.”

Walgreens’te, Tod rengarenk parti balonlarından bir paket dolusu bulurken Nash ve ben de antibiyotik merhem avına çıktık. Kasada bulduğumuzda ölüm meleği üç adet çikolata da kapmıştı. Ben ödedim; “kâğıt para”nın işe yarayacağını biliyordum. Sonra da hızla Addison’ın evine doğru yola çıktığımızda, geceyarısının yoğun olmayan trafiği için minnettardım çünkü yarım saat içinde stadyuma dönmemiz gerekiyordu.

Addison’ın araba yolunda parlak bir Lexus’un yanına park ettik. Motor sesini duymuş olmalıydı çünkü biz merdivenlerden çıkarken ön kapıyı açıp bizi boş oturma odasına yönlendirdi.

Addy kapıyı arkamızdan kapayıp girişte durdu. Ellerini dar, solmuş kotunun ceplerine sokmuştu. Hâlâ tamamen giyinikti. Uyumaya bile çalışmamıştı. Gerçi onu bunun için suçlayamazdım.

“Annen nerede?” diye sordu Tod odanın ortasında durup. Kimse oturmadı.

“Odasında sızıp kaldı.” Addy’nin ironik tebessümü bir kez olsun annesinin “problemleri” için minnettar olduğunu gösteriyordu.

“Ya Regan?” Sol ayakkabımı sağ bileğime sürttüm, eğilip kashınma dürtüme zar zor engel oluyordum çünkü bu Alt Dünya’da oluşan yarayı ortaya çıkarır ve vaktimiz olmayan sorulara sebebiyet verirdi. Üstelik kaşımının derime yerleşen o feci, yakıcı kaşıntıyı geçirmek yerine yaralarımın daha fazla renksiz sıvı akıtacağından emindim.

“Annemin ağrı kesicilerinden bir iki tane alıp uyudu.” Addison bana baktıktan sonra ojesiz ayak tırnaklarına baktı. “Vermek zorundaydım. Paniğe kapılmıştı ve ben de sadece uyuyup susmasını istedim. Onu uyarmaya çalışmıştım ama dinlemedi. Asla dinlemez...”

Addy için üzüldüm, kız kardeşiyle arasındaki parçalanmış ilişki için de. Bana beni ve Sophie’yi hatırlatıyorlardı ve bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraktı, sanki Addy’nin annesinin haplarından içmişim gibi.

“Sorun değil.” Anlaşılan Tod, Regan’a ne olduğunu önemsemiyordu. Onun gözleri ve endişesi sadece Addison’dıydı. “Şeytanı bulmamıza ramak kaldı ama önce bunlardan birini şişirmen lazım.”

“Ya da iki üç tanesini,” diyerek araya girdim ve Tod’a parti balonlarının olduğu paketi attım. “İfritin istediği dozdan emin değilim ya da... Addison’ın içinde nasıl bir yoğunluk olduğundan da. O yüzden birden fazla gerekebilir.

Tod paketi açarken Addison her birimize tek tek sanki delirmiş gibi bakıyordu.

“Nefesinde,” diye açıkladım. Tod da paketten vişne kırmızısı bir balon çıkarıp şişirmek kolay olsun diye esnetti. “İblis Nefesi. Özünde saklı. Ciğerlerinde de ve bence her nefes aldığı anda bir kısmını havaya bırakıyorsun.”

Bu fikri İblis Nefesi soluyup solumadığımızı öğrenmek isteyen ifritlerden almıştım. Elbette ki biz solumuyorduk ama Addy soluyor olabilirdi.

Bunun nasıl işlediğini bilmiyordum. Her nefesiyle onu hayatta tutan enerjiyi mi kaybediyordu, yoksa İblis Nefesi kaybedilen her parçasını yeniliyor muydu? Ancak ifritlerin tuhaf konuşmalarını düşününce anladım ki Addy şu anda ihtiyacımız olan para birimini içinde taşıyordu.

Balonu Tod'dan alıp duraksayarak sanki dişleri çıkıp onu ısıracakmış gibi baktı. Sonra biz bej halının üstünde yarım daire oluşturup onu izlerken balonu ağzına götürdü.

"Bekle." Omuz silktim, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. "Eden öldüğünde İblis Nefesi havadan daha ağır görünüyordu, bu yüzden ciğerlerinin dibinde olabilir. Asıl ihtiyacımız olan şeyi üfleyebilmek için tüm nefesini boşaltman lazım. O yüzden her nefesle üfleyebildiğin kadar üfle, tamam mı?"

Addison tereddütle başını salladı, sonra kırmızı balonu dudaklarına götürdü. Tod paketten sarı bir balon çıkarırken üflemeye başladı ve balon yavaşça büyüdü, genişlediği her milimetreyle biraz daha şeffaflaşıyordu. Addison nefes almadan üfledi, ciğerlerinden inanamayacağım kadar çok hava üfledi, ta ki yüzü balon kadar kızarana dek.

Şarkıcıların çok güçlü ciğerleri olmalıydı.

Artık daha fazla üfleyemediğinde balon yarısına kadar şişmişti. Baş parmağı ve işaret parmağıyla ucunu tuttu ve ben de ondan alıp ağzını bağladım. Bıraktığımda balon hemen yere düştü, sanki küçük bir ağırlığa bağlıymış gibi.

Tod ona sarı balonu verdi ve Addy bize tek kelime etmeden ve bakmadan aynı şeyi tekrarladı. İkinci balon da yerdeki kırmızı balona katıldığında onlara bakarken elimde olmadan gülümsedim.

Oda Addy'nin üçüncü, mor balonu şişiren nefesinin sesi dışında sessizdi.

Yerdeki balonlar kutlama havası yaratıyordu, sıradan bir doğum günü partisi varmış gibi. İçlerindeki tehlikeli maddeyle alay ediyorlardı sanki. Ama belki de bu duruma uygundu, özellikle de maddenin kaynağı düşünülürse: Sakinlerinin bizi memnuniyetle yiyeceği bir dünya. Tabii bitkiler önce davranmazsa.

Addy üçüncü balonu bitirdiğinde Nash yeterince balonumuz olduğuna karar verdi. Gerçekten yeterli *olduğundan* emin olduğumuz için değil, vaktimiz azaldığı için. Neden iki saat istememiştim ki?

Aslında fark etmezdi. Addy'nin hayat saati son tak sesini ifritin verdiği süre olsun olmasın çıkaracaktı. DVD oynatıcısındaki dijital numaralara göre perşembe sabahıydı ve saat biri biraz geçiyordu. Addy önümüzdeki yirmi üç saat içinde ölecekti –büyük olasılıkla sandığımızdan da erken– ve harcadığımız her dakika o anı daha da yaklaşıtıyordu.

“Sizin için elimizden geldiği kadar çabuk döneceğiz,” dedi Tod ben şişmiş balonları toplarken. “Regan’ı kaldır ve hazırlanın.” Bilinci açık olsaydı Page kardeşlerin ikisini de yanımızda götürebilirdik. “Yola çıkınca ararız ama daha erken haber verebileceğimizden emin değilim.”

Çünkü bu şeytanın nerede olacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu ya da oraya gitmemizin ne kadar zaman alacağına. Ya da onu bulmanın.

“Denerim,” diyen Addy kaşlarını çatıp mutfğa doğru baktı. “Kahve içmez ama sanırım dolapta biraz Jolt¹¹ olacaktı.”

“Güzel. Bir şeyler öğrenince seni ararım,” diye söz verdi Tod ve kapıdan çıkmadan önce onu yanağından öptü.

11 Enerji içeceği markası. (ç.n.)

Addison biz araba yolundan çıkarken verandadan bizi izledi, kollarını ince, uzun kollu tişörtünün göğsünde kavuşturmuştu, belli ki geceyarısı kasım soğğundan etkilenmiyordu. Benim tahminimse içindeki ürpertiye kıyasla hafif kaldığıydı.

Arabayı yine Nash sürdü ve ben de stadyuma yaptığımız yolculuğun ilk kısmını bileğime antibiyotik merhem sürerek geçirdim, ikinci kısmını da sürmemiş olmayı dileyerek. Daha elimdeki yoğun beyaz kremi bile silmemişken yaralarım köpürüp hafif tıslama sesi çıkarmaya başladı, sanki oksijenli su dökmüşüm gibi. Son kırk dakikadır aldırmamaya çalıştığım sinir bozucu acı ve yanma hissi, bileğimde başlı başına bir şenlik ateşine dönüştü.

Merhemi Emma'nın peçeteleriyle becerebildiğim kadar silerken keşke ıslak bir şey olsaydı da hepsini alabilseydim diye düşündüm. Derimdeki deliklerin içinde kalan kısmı şimdi hafifçe köpürüyor, minik beyaz renkli damlalar akıtıyordu. Stadyum otoparkına geldiğimizde, çift halkalı deliklerin her birinin etrafı ince, kırmızı, ağ benzeri çizgilerle sınılmıştı. Ağ şimdilik iki santim kadar ilerlemişti ama yayılmaya devam edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Nash bileğime iki kez baktı, kaşları her seferinde biraz daha çatıldı ve beni hastaneye götürme teklifini ciddi ciddi değerlendirdim. Hem bacağımda yükselen acıyı sonlandırmak hem de itiraflarımızı aradan çıkarmak için. Ama bu, gecemizi sonlandırır ve Addy'nin ruhu olmadan ölmesine sebep olurdu. Onu sonsuza kadar işkence edilmeye bırakırdı. Ben de bunu yapamazdım. Yengemin takas ettiği ruhlara ne olduğunu bilmiyordum. Addy'nin de aynı kaderi paylaşmasına nasıl izin verebilirdim?

Hem Page kardeşlerin ruhlarını aldıktan sonra yarayla ilgilenmeye vaktimiz olurdu, değil mi? Çünkü Tod'un söylediğine göre bileğim ne kadar kötüleşirse kötüleşsin adım bir ölüm meleğinin listesinde görünene kadar ölmeyecektim, bu olursa da beni ne Alt Dünya kremleri ne de haplar kurtarabilirdi. Tod'un listesi-

nin bacağı mı ya da ayağı mı kaybedeceğimi haber vermeyeceğini düşünmemeye çalıştım. Bu yüzden acıya rağmen devam ettim.

İnsan dünyasındaki otoparkta –parlak renkli balonlar kollarımın altındaydı, biri de Nash'in kolunun altında– daha fazla kızıl sarmaşığa basmamak için anlaştık ve ben ifritle anlaşma yaparken nerede durduğumuzdan az çok emin olmadan o tarafa geçiş yapmadık.

Sonra o aptal sarmaşıktan kaçabilmek için birkaç metre öteye gittik.

Mesafe hesabımın yeterince iyi olduğundan oldukça emindim çünkü anladığım kadarıyla daha önce geçiş yaptığımızda zaman kaybı yaşamamıştık. Stadyum çok güçlü bir bağlantı noktasıydı.

Tod, tehlike olmadığından ve ifritin bizi beklediğinden emin olmak için bizden önce geçiş yaptı. Çünkü o küçük yaratık bizi ektiye ya da Alt Dünya o anda güvenli değilse hiç uğraşmayacaktım.

Tod dönüp iki konuda da güvence verince çığlığımı çağırdım, şimdi her zamankinden de kolaydı ve Nash'i Alt Dünya'ya götürdüm.

İfrit onu bıraktığımız yerin hayli yakınındaydı, kuyruğunun ucunu küçük, gevşek yumruğunun içinden geçirip duruyordu. Bakışları bir oraya bir buraya gidiyordu. Seğirmeleri daha da artmıştı ve belli ki olduğu yerde duramıyordu. Birdenbire tarif edilemez bir dehşete düşerek fark ettim ki Alt Dünya'da uyuşturucu satıcılığı yapıyordum.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra bu gerçekle yaşayabileceğime karar verdim, amacım yöntemlerimi haklı çıkardığı sürece. Küçük canavarı İblis Nefesi'ne alıstıran ben değildim ya, sadece ona bir doz veriyordum. Değil mi?

İfritin gözleri taşıdığımız balonları görür görmez açıldı ve ilk kez parlak sarı gözlerinin hiç olmadığı kadar büyüdüğünü ve ışıldadığını fark ettim.

“Ver!” dedi nefes nefese, kısa, kalın ellerini kırmızı balona uzattı, dikkatini ilk çeken oydu. Renk körü olup olmadığını merak ettim ve tırnakları olmadığını görünce rahatladım. En azından beni yeni dozu için tırmalayacağına endişelenmeme gerek yoktu.

“Önce bilgi,” diye ısrar ettim, iki balonu da onları bağlı tutan düğümlerden tutarak başımın üstüne kaldırdım.

“Hayır!” Kolları titremeye başladı ve kuyruğu bile öfkeyle seçiriyordu. Çok can yakıcı olabilirdi ve ihtiyacı olanı yakında almazsa kesinlikle birilerinin canı yanacaktı. Ne yazık ki benim kendimi savunmak için iğne gibi metal dişlerim yoktu.

Ama iradem çeliktenmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

“Bize tamahkârlık şeytanını nerede bulacağımızı söyle yoksa balonları teker teker patlatırız. İçine çekemeyeceğin kadar yukarıda.” Nash’e başımla işaret ettim ve çıkısını cebinden çıkarıp bir tuşuna basarak açtı.

“Hayır!” İfrit tiz bir çığlıkla, balonu almak için boş yere zıpladı.

Nash şaşkınlıkla geri zıpladı, bıçağının ucu elindeki balonu deldi. Balon patladı ve üstüne mor lastik parçaları yağdı. Öksürüp elini yüzünün önünde salladı; rahat bir tavırla savuşturduğu, muh-birimizin talep ettiği maddenin ta kendisiydi. *İhtiyaç duyduğu...*

İfrit dizlerinin üstüne çöküp balon parçalarını birer birer alıp çaresizce koklamaya başladı. Birkaç saniye sonra bize kederli, acı bir yenilgiyle baktı.

Kırmızı balonu kaldırdım. “Söyle yoksa bunu da patlatırız,” diye usulca tehdit ettim, hâlâ çılgınlar gibi stadyum duvarlarına tırmanmaya çalışan ifritlerin dikkatini çekmemeye çalışıyordum. Çoğu kaldırımında baygın düşmüştü, ya kimyasal dozlarını alamadıkları ya da daha güçlü bir türdeşleri üstlerine bastığı için.

İfrit öfkeyle ciyaklayıp minik yumruklarını sıkarak kuyruğunu hiddetle vurmaya, otoparkın zemininden toz kaldırmaya başladı.

“Peki. İnsan canavarlar. Merhamet yok...” diye mırıldandığında az daha gülecektim. Türünün tümü çekmemeleri gereken –ya da koklamamaları, her neyse– bir maddenin bir dozu için kendi sonunu getirmeye hazırdı. Ama nasılsa merhametsiz olan *biz* miydik?

“Konuş.” Kırmızı balonu Nash’in bıçağına yaklaştırdım, o da tehditkâr bir poz takındı.

Küçük yaratık doğrulup omuzlarını geriye atarak, kalan saygınlığına bir pelerin gibi sarındı. “Şeytanlar beslendikleri yerde dolanır. Sizin aradığınız Avari, tamahkârlık şeytanı. Açgözlülüğün en çok azdığı yerde olacaktır.”

“Orası neresi?” Kırmızı balonu Nash’in bıçağının ucuna biraz daha yaklaştırdım.

İfrit omuz silkti ama bu hareketi şimdi tüm bedenini sarsan titremeyi saklayamaya yetmemişti. “Şehir merkezinde. Bildiğim kadarıyla açgözlülüğün en iyi kalesi.” İfritin soluğu kesildi, sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi. En azından tercih ettiği zehirle dolu olmayan türden. “İnsanlar oraya Harika Hayat diyor.”

“Sigorta şirketi mi?” Nash boğazım özenle, sanki acıyormuş gibi temizledi. Harika Hayat ülkedeki en büyük sigorta şirketiymiş, genel merkezi de Dallas’taydı.

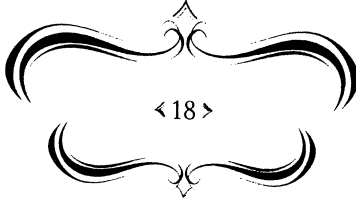
Hımm, bir an düşündüm ve ifrit de sessizce başım salladı. *Bu mantıklı aslında.*

“Açgözlülük kalesi...” diye tekrarladı ifrit. “Şimdi orada olmalı...” Küçük kollarını ısrarla kucağa alınmak isteyen küçük bir çocuk gibi açtı. Ancak bu çocuğun istediği bağımlılık yapan Alt Dünya zehirleriyle dolu bir parti balonuydu.

Balonu uzattım, gerçi bu onurlu sayılamayacak hareketim karşısında midem kalkmıştı. Tekrar düşününce ona sarı balonu da verdim. Bizim işimize yaramayacaktı ve onun ihtiyacı olduğu açıktı. Bu da midemi daha da fenalaştırdı.

Ama almak için geldiğimiz şeyi almıştık ve insan dünyasına memnun bir şekilde geçiş yaptım, kendimden fazlasıyla hoşnut olduğum da söylenebilirdi.

Amaca giden her yol mübahtı, değil mi? Peki o halde neden *rubumu satmışım* gibi hissediyordum?..

“Sen iyi misin?” diye sordu Nash arabaya yürürken topalladığımı fark edince.

“İyiyim.” Gerçi bundan hiç de emin değildim. Bileğim deli gibi yamyordu ve öyle şişmişti ki her adımda sarsılıyor gibiydi. Ama bakmaya korkuyordum, bu yüzden saate bakmayı tercih ettim.

Abby’nin öleceği gün, saat gece 2:15’ti. Maalesef Libby’ye ölümün saatini sormayı akıl edememiştik ve Tod altı hafta önce gizlice göz attığından beri Levi ölüm meleklerinin listelerini yakınında tutuyordu, bu yüzden karanlıkta ilerliyormuşuz gibi hissediyordum. Buna rağmen Addy ve Regan ruhlarını takas yoluyla şeytandan almadan tıbbi yardım aramak için vaktim yoktu. O zamana kadar ayak bileğim çelikten ya da bir tür biyonik eklemindenmiş ve acı duymuyormuşum gibi davranacaktım. Ben süper insandım. Her şeyi yapabiliirdim.

Ama biraz ağrı kesici alacaktım, her ihtimale karşı. Bir sürü ağrı kesici.

Nash tekrar Emma’nın arabasının direksiyonuna geçti çünkü ben araba sürmek istemiyordum. Uyumak istiyordum ama hoşuma gidecek diğer her şey gibi o da şu anda seçenekler arasında değildi.

Nash kontak anahtarını çevirip dikiz aynasından abisine baktı. “Biz Addy ile Regan’ı alırız.” Direksiyonu dönebildiği kadar sola çevirip ıssız otoparkta küçük bir daire çizdi. “Sen Harika Hayat’a gidip Avari’yi ara. Bunu da al.” Nash kolunu omzunun üstünden Tod’a uzattı, cep telefonu avucunda gevşekçe tutuyordu.

“Bu Alt Dünya’da işe yaramayacak,” dedim. Yarasa bile emi-nim ki kapsama alanı dışında olduğu için deli gibi para yazardı.

Tod kardeşinin rehberinde gezindi. Ya da belki de şarkı listesinde. “Evet ama Avari’yi bulunca bu tarafa geçiş yapıp sizi arayabilirim.”

Ah, evet.

Tod telefonu cebine atıp başını koltukların arasından çıkararak öne eğildi. “Teşekkürler, çocuklar. Size bunun için borçluyum.”

Sıttığımda daha çok yüzümü ekşitmişim gibi görüldüğümünden emindim. “Bir de bunun için...” Ayağımı yeniden konsola kaldırıp kotumun paçasını sıvayarak bileğimi açtım. O sırada yüzümdeki ifade tiksinti ve korkuya dönüştü ve uğradığım şok yüzünden konuşamadım.

Bileğim normal boyutunun iki katıydı. İkili deliklerin altındaki deri iltihaplanmış ve o garip, ağ gibi damarlarla kaplanmıştı. Şimdi de çorabımın altından çıkıp dizime doğru yolu yarılamışlardı. Bileğimin üstündeki deriden sıvı sızıyordu ve arka tarafta, yerçekiminden en çok etkilenen yer olan ayakkabımın hemen üstünde toplanmıştı.

Nash’in aniden nefes alışı arabada yankılandı ve başımı kaldırıncaya yol yerine bana baktığını gördüm.

“Kaylee, ona baktırmamız lazım.”

“Öyle mi dersin?” Gülümsemeye çalıştım ama espri anlayışım kaybolup gitmişti. “Yola bak!”

İrkildi ve direksiyonu yeniden çevirerek düz gitmeye başladı ama ben bileğimi dürtüp dürtmemeye karar vermeye çalışırken

göz ucuyla bana bakıyordu. "O antibiyotik krem durumu daha da kötüleştirdi," dedim. "İnsan doktor buna ne yapması gerektiğini bilebilir mi ki?"

"Şüpheliyim." Nash dikkatini bileğim ile biraz işlek sayılacak otoyol arasında bölüştürmüştü. "Ama annem bilir."

İkinci bir fikir beklentisiyle Tod'a baktım. "Sence ne yapalım? Bu bekleyebilir mi?"

Ölüm meleği sertçe yutkunarak bir an için bileğimi inceledi. Sonra gözlerime baktı, mavi gözleri arka koltukta gölgede kalmıştı. "Sanırım."

"Emin misin?" diye sordum. Sesi çok eminmiş gibi gelmemişti.

"Evet." Tod kararlı bir tavırla başını salladı. "İyi olacaksın. Zaten bu işi uzatmaya niyetimiz yok."

"Peki. İyi." Koltuğuma geri yaslandım, ne yapacağımıza karar verdiğimiz için kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Harika Hayat'ta isimiz biter bitmez annenizi arayıp sizin evde buluşmamızı söyleriz," dedim Nash'e, sonra da Tod'a döndüm. "Ben Addy'yi arayıp yolda olduğumuzu söylerim. Sen gidip şu şeytanı bul. Avari'yi. Ama seni görmesin. Görürse de Addy ve Regan'ı getirdiğimizi söyleme. Nedense ruhlarını vermek isteyeceğinden şüpheliyim, karşılığında iki tane daha alacağını bilse bile."

Bir kez olsun Tod tartışmadan başını salladı. Sonra yanağıma hiç beklenmedik bir öpücük kondurdu ve ben şaşkınlıktan kendime gelemeden Nash'in telefonuyla kayboldu.

"Sanırım bu teşekkürdü," diye mırıldandım, ölüm meleğinin dudaklarının yanağımda değdiği yeri ovuşturarak. Ölü bir adamdan beklenmeyecek kadar sıcaktılar.

Nash sesli bir şekilde nefes verdi ama kızgın görünmüyordu. Abisinin öpücüğü daha çok minnettarlık yüklüydü.

Nash yoldan çıkmak için belirli aralıklarla sokak lambalarının altına bakarken cebimden telefonumu çıkardım. Ama ben daha Addy'nin numarasını bulmak için arama geçmişine bakamadan ekranın altında cevapsız beş çağrı gösteren minik bir mesaj belirdi.

Kahretsin. Babam yatağımın boş olduğunu fark etmişti.

Lütfen polisi aramamış olsun!

Mesajların üçü beklediğim üzere ondandı. İlk ikisi ben evden çıktıktan sonraki bir saat içinde, biz Alt Dünya'da ifritle ilk pazarlığımızı yaparken gelmişti. Resmen aynıydılar –babamın öfkeli sesi nerede olduğumu soruyordu ve de ne *halt* ettiğimi. Babam çok küfretmezdi. Sadece çok, çok kızdığında. Ya da korktuğunda.

Üçüncü çağrı Emma'dandı, beni babamın evlerini sabahın birinde aradığını söyleyerek uyarmıştı. Annesi de uyanmış ve Emma'nın kivrarak savuşturmak zorunda kaldığı çeşit çeşit sorular sormuştu.

Hay aksi. Kendime Emma için bir teps *brownie* pişirme sözü verdim, onu bulaştırdığım belayı telafi etmeye çalışmak için.

Neyse ki annesi arabasının yerinde olmadığını fark etmemişti ve babam da ödünç alıp almadığımı sormayı akıl etmemişti, en azından henüz.

Dördüncü mesaj Harmony'dendi, endişelenmişti ve sesi biraz da sinirli geliyordu. Babamın “kendini kaybettiğini” ve arabasına atlayıp beni sokaklarda aramaya başlamasına ramak kaldığını söylüyordu. Ayrıca Nash'i görüp görmediğini sorup onun da telefonunu açmadığını söylüyordu. Yani Nash'in de telefonunda mesajlar vardı.

Bu, bu işte beraber olduğumuzu bildiğini ifade etmenin bir yoluydu –*bu iş her neyse*– bir de nihayet teslim olduğumuzda da iyi bir bahanemiz olması gerektiğinin.

Harmony'yı severdim ama ne yaptığımızı öğrenince Nash'in tanıştığımızdan beri keyfini sürdüğü rahatlığı kısıtlayacağından korkuyordum. Bu da benim suçum olurdu.

Beşinci çağrı yine babamdandı, şehirde arabayla gezip beni arayacağını söylüyordu, saat üçe kadar haber alamazsa da polise gideceğini.

Şahane.

Telefonumun saatine hızlıca baktım ve iki elli dört olduğunu gördüm. “Babamı aramam lazım.” Yılgınlıkla Nash’e baktım. Kederli bir ifadeyle başını salladı, belli ki mesajların en azından bir kısmını duymuştu.

Babamın telefonu kulağımda çalarken pantolonumun bacasını çekip ayağımı yere dayadım, o hafif hareket bile daha fazla sıvı çıkmasına yol açınca hızlıca nefes aldım.

“Kaylee?” Babam telefona kükredi. “Sen misin?”

“Evet, benim, iyiyim,” dedim o soramadan. Bu doğrudu, nispeten. Soyulmamıştım, kaçırılmamıştım ya da sokaklara düşmemiştim. “Bak, çok vaktim yok ama işin özü şu ki gizlice çıktığım için üzgünüm ama çıkmak *zorundaydım*. Önemli bir şey tamamlamam lazım, sonra eve geleceğim. En fazla bir iki saate.”

“Nash yanında mı?”

İç geçirip başımı koltuk başlığına düşürdüm, üstümüzden düzenli, hipnotize edici bir hızda geçen otoyol ışıklarını izledim. “Bu onun suçu değil,” dedim ısrarcı bir sesle. “Ondan ben yardım istedim. Eve gelince her şeyi anlatacağım.”

“Kaylee...”

“Kapamam lazım, baba. Sadece sana iyi olduğumu söylemek istedim. Bir de lütfen polise gitme. Anlamayacaklardır.” Bunu da söyledikten sonra telefonu kapayıp hemen sonra tekrar çalmaya başladığında gelen aramayı reddettim. Cevap vermek yerine Addison’ı aradım. İlk çalışında açıp Regan’ın pek enerjik sayılmasına ayık olduğunu söyledi.

Ona kız kardeşinin boğazından aşağı bir Jolt daha döküp giyinmesini sağlamasını söyledim. On dakikaya orada olacaktık.

Addy yine bizi kapıda karşıladı ama bu sefer Regan bizi kanepede marka kotu ve dar bir uzun kollu tişörtle karşıladı. Odada, etrafına o tuhaf, bembeyaz gözlerle bakıyordu ama geldiğimizi fark edince bana boş bir tebessümle baktı, dudakları gerçek bir ifade oluşturacak kadar kıvrılamamıştı.

“Lenslerini takmak zorunda,” dedim kendimi Regan’ın gözleri dışında bir yere bakmaya zorlayarak. Neresi olursa. “Dışarı öyle çıkamaz.”

Addison kardeşinin yanına gitti, kahverengi deri ceketini kolunun üstündeydi. “Onları gözlerine takabileceğimi sanmıyorum, o da henüz yapabilecek durumda değil. Güneş gözlüğü takamaz mı?”

“Gecenin bir yarısı mı?” Regan’ın gevşek kollarından birini kaldırıp ablasının tuttuğu ceketin içine soktum.

“Moda programına çıkmayacağız, Kaylee.” Addy kız kardeşinin diğer elini ceketin kolundan geçirdi. “Sadece dikkatleri üstümüze çekmemeye çalışıyoruz.”

“Sabahın üçünde bile paparaziler konusunda enşelenmeli miyiz?” diye sordum. Addison dizlerinin üstüne çöküp bir çift simli kanvas ayakkabıyı kız kardeşinin çıplak ayaklarına giydirdi. Tam olarak kış için uygun değillerdi ama şimdilik idare ederdi. Güneş gözlüğü de.

“Senin arabandayken, hayır,” dedi pop yıldızı ve ona benim arabam olmadığımı söyleme zahmetine girmedim. Emma’nunki yerine benimkinde görünmekten çok daha fazla utanırdı. “Birileri onlara tüyo vermediyse tabii. O durumda da daha büyük endişelerimiz var demektir.” Ayağa kalkıp kız kardeşini iki elinden çekerek kaldırdı.

Regan öylece durdu.

“Ona ne kadar verdin?” Nash genç Page’e doğru bir adım atıp onu tutacakmış gibi kollarını açtı. Çünkü her an düşecekmiş gibi duruyordu.

“Jolt mu hap mı?”

“Hap.”

“İki. Ama sanırım şokta olduğu için bu durumda.”

Nash derin bir nefes verip kaşlarını çattı. “Bir Jolt da yol için al.” Kolunu Regan’ın omzuna dolayıp onu kapıya götürdü. Addy mutfığa girerken ben salon ile mutfak arasındaki bardan büyük boy, aşırı koyu bir güneş gözlüğü alıp Nash onu daha eşikten vrandaya geçirmeden Regan’ın kulaklarının üstüne usulca geçirdim.

Addy arkada, kız kardeşinin yanında otururken ben yolcu koltuğuna geçtim. Nash motoru çalıştırırken emniyet kemerimi taktım. Ayak bileğime tekrar bakma dürtüme karşı koydum çünkü Addy ya da Regan’ın görmesini istemiyordum.

Ben bile görmek istemiyordum.

“Regan, beni duyabiliyor musun?” diye sordu Nash, yan yoldan tekrar otoyola çıkarken.

“Evet,” diyen Regan kaşlarını hafifçe çattı.

“Al, bunu iç.” Addison içecek kutusunu, kapağını açtıktan sonra kız kardeşinin dudaklarına tuttu.

“Hayır...” Regan kutuyu uyuşuk bir tavırla ittiğinde Addy dökülmemesi için geri çekti.

“Aklını başına toplaman lazım, Regan,” dedim, kendi nahoş yeteneklerim yerine Nash’in Etki gücüne sahip olmayı isteyerek. “Ruhunu geri almak istemiyor musun?”

Regan omuz silktiğinde o devasa güneş gözlüklerinin altında bana bakıp bakmadığını bile anlayamıyordum.

“İçirmeye devam et.” Koltuğuma yaslandım, uyuyakalmamak için bacağımdaki acıya odaklanıyordum.

Gözlerim tam kapanmaya başlamıştı ki telefonum cebimde titreşti. Babam beni Addy'nin evinden bu yana iki kez aramıştı ama ne olur ne olmaz diye ekranı kontrol ettim. Arayan Tod'du. Nash'in telefonundan arıyordu.

"Alo?" Cevap verirken Nash'in kolunu dürtüp abisinin adını fısıldadım.

"Kaylee? Onu buldum. O gitmeden buraya gelerseniz bu işi halledebiliriz." Tod gergin, endişeli bir nefes aldı. "Ama Kay, burası stadyum gibi değil. Burası... yoğun. Otoparkta geçiş yapıp herkesi yan kapıdan içeri sokmanız lazım çünkü bina hâlâ insan dünyasına kapalı. Ayrıca dikkatli olun. Hiçbir şeye dokunmayın..."

"Sanki dersimi almadım da..." diyerek lafını böldüm.

"Addy ile Regan'ın da bir şeye dokunmasına izin verme. Ya da birileriyle konuşmalarına."

"Dikkatli olacağız." Ben de bu olaydan canlı kurtulmayı herkes kadar istiyordum. "Şeytanın gitmemesini sağla. On beş dakikaya oradayız." Neyse ki yoğun işe gidiş saati için daha çok erkendi ve otoyoldaki çoğu sürücü gece yolculuğu yapan kamyonculardı.

"Gideceğini sanmam. Herkes insanların hayat enerjisinin sızıntısını emmek için burada ve iş günü başlamadan gitmeyeceklerdir. O zaman buradaki enerji tavan yapacak." Tekrar duraksadı. "Ama yine de acele edin."

"Mümkün olduğu kadar hızlı gidiyoruz." Parçalarımız otoyola dağılmadan.

Nash arabayı Harika Hayat garajına çektiğinde, Regan kendine gelmeye başlamıştı. Ya hapların etkisi geçiyordu ya da Jolt etkisini göstermeye başlamıştı. Ya da nihayet görevimizin önemini fark etmişti.

Nash arabadan inmesine yardım ederken Regan'ın eli titredi ve sallanarak kalktı, gözlerini silmeye çalışırken neredeyse güneş

gözlüğünü yere düşürüyordu. Nash'e yardım etmek için indim ama ayağım yere değdiği anda daha önce duyduğum acının yankıları öyle yeni bir ızdırapta kayboldu ki neredeyse otoparkta yüzüstü düşüyordum.

Addison beni yakaladı. "Neyin var, Kaylee? İyi misin?" diye sordu ben dengemi sağlayıp ondan dikkatli bir şekilde uzaklaşırken.

"Evet." Ağrılığımı yaralı bacağıma yavaşça verdim, acı dalgaları kalçamdan yukarı yükselirken irkildim. "Bileğimi incitmiştim ve durumu kötüleşiyor." Yukarı bakıp Nash'e iyi olduğumu göstermek için gülümsedim.

"Şu işi bitirelim de bacağınla ilgilenelim," dedi, bir kolu hâlâ Regan'ın omuzlarındaydı ve tek yapabildiğim başımı sallayarak onaylamak oldu. Ben topalladığım ve Regan da kimyasallar yüzünden sersem olduğu için ağır ağır ilerliyorduk. Nash bizi kilitli cam kapılardan geçirdi ve ikimiz de Addison ve Regan'a döndük. "Bizi o tarafa geçireceğim," diye açıkladım. "Bana'nın sizinle yaptığı gibi, elinizi tutarak. Oraya vardığımızda son seferki gibi olmayacak. Tod'un söylediğine göre Harika Hayat... Alt Dünya'da günün bu vaktinde yoğunmuş, yani uymanız gereken bazı temel kurallar var, her ne pahasına olursa olsun."

İki kardeş de başlarını salladı, Addison'ın sahte-mavi gözleri hem korku hem de kararlılıkla açılmıştı. Regan'ın gözlerini gözlüğünün ardından göremiyordum -görebilsem de bir şey değişmezdi- ama dudaklarının oluşturduğu ince çizgiden anladığım kadarıyla beni ciddiyle dinliyordu.

Şükürler olsun.

Bacağıma yanlışlıkla fazla ağırlık verip acıyla tısladım, nefes alıp vererek atlatmaya çalışırken Nash devam etti. "Hiçbir şeye dokunmayın," diye başladı. "Kimseyle göz teması kurmayın. Bizim dışımızda kimseye bakmayın bile."

“Ayrıca hiçbir şeye basmamaya dikkat edin,” diye ekledim, acım Regan’ı korkutmaya başlayınca ona buruk bir tebessümle baktım. “Hazır mısınız?” diye sordum. İki kardeş de başlarını sallayıp uzattığım ellerimi tuttular. Nash koluma tutundu ama tenime dokunmadığı sürece gelemeyeceğinden korktuğum için hem gömleğimin hem de ceketimin kollarını sıvadım ve o da çıplak bileğime tutundu.

Geçiş yapmak bu sefer daha zordu, bu da Harmony’nin zamanla fazla kolaylaşacağına dair uyarısını düşününce, içimi tuhaf bir biçimde rahatlattı. Bu sefer bacağımdaki acı öyle dikkat dağıtıcıydı ki kendimi yaramın kaynağı olan yere dönmeye ikna etmem zor oldu. Ancak birkaç sinir bozucu andan sonra işi bitirme ihtiyacım acının üstüne çıktı ve geçiş yapma isteğim gerçek oldu.

Gözlerimi Regan derin bir nefes alınca açtım, arkamdaki cam kapılara ağzı açık bir şekilde baktığını görünce şaşırmadım. Harika Hayat’ın Alt Dünya’daki versiyonu çoktan mesaiye başlamıştı ve içeride dolandığını duyabildiğim yaratıkların sayısına bakınca acaba dükkânı hiç kapıyorlar mı diye merak ettim.

“Burası neresi?” diye fısıldadı Regan kapıya yaklaşarak. Güneş gözlüğünü sanki görmesini engelliyormuş gibi çıkardığında bilincinin tekrar açıldığını gördüğüme en az o korkunç beyaz gözlerini gördüğümde ürktüğüm kadar sevinmiştim. Gözleri bu dünyaya bizimkinden çok daha iyi uyum sağlıyordu.

Nash de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Güneş gözlüğünü elinde tutan Regan’dan lens takan Addy’ye ve sonra da bana ve sıkıcı mavi gözlerime baktı. “Ee, Addy, bence burada lenslerin olmadan daha güvende olacaksın,” dedi. “Regan, sen de gözlüğünü Kaylee’ye ver.”

“Neden?” Addison kotunun cebinden düz, beyaz bir lens kutusu çıkarırken Nash’e tıpkı kardeşi gibi soru sorarcasına bakıyordu.

“Çünkü buradaki çoğu şey,” Omzumun üstünden işaret ettim; henüz içinden geçeceğimiz aslan inine *bakmaya* cüret edememiştim, “ruhunuz olmadığını bilirse sizi rahatsız etmek için sebepleri de olmaz. Ama gözlerim beni hemen ele verir.”

İkisi de itiraz etmediğinde bazılarının ruhumuz olsun olmasın bizi yemeye çalışabileceğini söylemediğim için kendimi suçlu hissettim. Ama her şeyi anlatacak kadar değil. Çünkü o zaman Alt Dünya’nın gecesinde çılglık atarak koşmaya başlayabilirlerdi.

Regan gözlüğünü bana uzatınca hemen taktım, sonra Addy lenslerini çıkarırken onun lens kutusunu tuttu. Nash gözlerini kapamadan gitmeye niyetli gibiydi ve onun bu tarafa benden daha çok geçtiği için ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydım. En sonunda hepimiz içeri gitmeye hazırken kendimi zorlayıp içeri baktım.

Gördüğüm şeyin şoku en az her hareketimle bacağımda yükselen acı kadar güçlüydü.

Bizim dünyamızın Harika Hayat’ında bulunmadıysam da bir sonraki maaşıma iddiaya girerdim ki bağlantı noktası onu bu tarafa bütünüyle almıştı. Mobilyaları, mermer zemini, taş çeşmesiyle falan. Ancak aynı alanı kaplayan yaratıklar gerçek dünyadakilerle çok az ortak noktaya sahipti.

Nash kapıyı iterek açtığı sırada, *Burada olmamalıyız*, diye düşündüm. Nash kapıyı tutarken ben de Addy ve Regan’ı içeri soktum. Regan’ın bir kez daha yürümek için itilmesi gerekti. Gerçi onu suçlayamıyordum.

Kapı arkamızdan kapanınca kaygan, mermer zeminde adım adım yürümeye odaklandım. *Adım-ay! Adım-of!* Tekrar tekrar, acıya rağmen nefes alarak ve azimle devam ettim, odadaki yaratıklarla göz teması kurmadan. En azından gözleri olanlarla.

Regan'ın nefesi öyle hızlandı ki soluk soluğaydı, göz ucuyla elinin titrediğini gördüm. Elimle elini kavrayıp iyi olduğunu anlatmak için sıktım. Her şey yolundaydı. Sonra kendimi başımı kaldırıp bakmaya zorladım, her ne kadar belirli bir şeye olmasa da. Çünkü gözlerim aşağıda yürümek beni av konumuna sokuyordu.

Ve ben av olmayacaktım.

Odanın ortasındaki çeşmenin yakınında, iki kafasız insan gibi duran yaratıklar bize arkaları dönük duruyordu. Biri erkek diğeri dişiydi ve dişi olan eğilip koyu kıvamlı görünen ve kötü kokan suya elini soktu. Döndüklerinde, yani dönerlerse yüzlerinin göğüslerine kazılı olduğunu görecektik, sanki kendi kafalarını yutmuşlar ve kayıp parçalar içeriden çıkmaya çalışıyormuş gibi. Bunu bilmemin sebebi bu türü Emma'nın öldüğü gün kısa süreliğine görmüş olmamdı.

Ancak bilmediğim şey -içeri göz atarken her şey gri tonlarında görüldüğü için- ten renklerinin çok hoş, açık bir pembe olacağıydı, sanki doğarken oluşan hafif kızarıklığı hiç kaybetmemişler gibi. Tabii böyle yaratıklar doğuyorsa.

"Yürümeye devam edin," diye fısıldadı Nash, profiline hızlıca baktığımda çenesinin gergin ve ellerinin ceplerinde olduğunu gördüm. "Tod bizi asansörlerin orada bekliyor. Neredeyse geldik."

Bakışlarını takip ettim. Tod gerçekten de bizi oldukça normal görünen asansörlerin yanında bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüz ifadesi sertti, dışarıya kapalı ve ukalaydı. Sanki oraya ait olmasa da korkmadığını ifade eder gibi.

Ama oraya varmamıza çok vardı. Yolun dörtte birinden azını katetmiştik, sadece dikkat çekmeye yetecek kadarını.

Biz odada ilerlerken yaratıklar birer birer varlığımızı fark ettikçe garip, melodik ve tuhaf tizlikte sohbet kesitleri sessizliğin içinde kaybolmaya başladı. Sonra şarap renkli resmi, kanepelerin yanından geçerken yeniden bir konuşma başladı, sanki kulaklarım-

daki tıkanıklığı açmak için esnemişim de aniden tekrar duymaya başlamışım gibi. Bu sefer ara ara gerçek kelimeleri seçebildim.

“Ötedünyalılar...”

“... korkularının tadı...”

“... kullanılmış kabuklar...”

“... dolgun, yumuşak et...”

“... enerji ateşleri...”

“... acı içinde yüzen...”

“... güçlü, genç yürekler...”

Kollarımdan yukarı tırmanıp omurgamdan aşağı inen ürpertiği hissettim. Bize doğru yapılan her istikrarlı hareketin farkındaydım. Yaratıklar odanın her tarafından, sinsi sinsi yürüyerek, sürünerek, yalpalayarak ve kayarak yavaşça bir araya gelip bize doğru ilerliyordu. Fazladan kolları, kıvrılan kuyruklar ve parlayan, her tür *yanlış* renkte göz gördüm. Fısıldanan tıslamalar peşimizden geldi. Açılmış uzuvlar bizi karşıladı.

Bir şey saçımdan bir tutamı omzumdan itti, sonra da usulca sırtımdan aşağı indi. Tiksintiyle ürperme dürtümü bastırarak kendimi ileri bakmaya zorladım. Yürümeye devam etmeye.

“Bu, sıcaktan çürümüş gibi kokuyor...” diye fısıldadı bir kadın sesi kulağıma, gerçi benim için lobinin öteki ucunda, resepsiyon masasının yanında duran hoparlörden çıkmış gibiydi. İskelet gibi eller uzun, geniş kumaşın altından uzandı ama gördüğüm kadıyla bir şeyin üstünde durmuyordu. Ne ayağı vardı. Ne pençeleri. Ne de yüzgeçleri. Havada öylece asılıydı, çökmüş gözleri karanlık, ürkütücü bir maviyle parlıyordu.

Biz ilerlemeye devam ederken kalabalık istemeyerek dağıldı, bazıları öyle yavaştı ki yolumuzdan çekilmeleri için beklememiz gerekti. Tuhaf dokulu kumaşlar kotuma sürtündü. Yakıcı parmaklar benimkileri çekiştirdi. Soğuk ve serin bir şey, sanki katılmış bir

esinti bileklerime dolandı, ilerleyişime neredeyse fiziksel bir engel oluşturarak bacağımı hâlâ zonklatan o ızdıraba iğne gibi batan, soğuk bir acı daha ekledi.

Tod'a ve asansörlere nihayet ulaştığımızda –onları kurtuluşun ta kendisi olarak görmeye başlamıştım– rahatlayarak aldığım nefes yüksek sesliydi. Tod tek kelime etmeden duvardaki düğmeye bastı ve kapılar açıldı. İçeri girdiğimizde Addy “kapıyı kapatma” düğmesine titreyen parmağıyla defalarca bastı.

Kapı kapandığında bize döndü, o tuhaf, boş gözleri yaşlarla dolmuştu. “Burası ne tür bir *cehennem* böyle?”

“Cehennem doğru tanım,” diye mırıldandım ve birden bana döndü, şiddetli öfkesi ilk kez korkusundan üstün gelmişti.

Bunu gördüğüme sevinmiştim. Alt Dünya’da korku kokusu yaymak bir köpekbalığı havuzuna kan sızdırmaktan farksızdı.

“Bizi uyarabilirdin!”

“Ruhunuzu sattığınızda ne gibi bir şeye bulaştığınızı sanıyorsunuz?” diye sordu Nash ve ona şaşkınlıkla baktım. Gözleri küçümsemeyle parladı. “Bu yaratıklar bizim dünyamızdan onlarınkine sızan insan enerjisiyle besleniyor. Bazıları ruh yiyor. Bazılarıysa et. Bazıları da yalnızca yeni oyuncakların peşinde. Her hâlükârda, o lobiden geçmek bir kaplanın önünde kanlı bir biftek sallamaktan farksızdı ama Kaylee ve ben bunu sizin için yaptık, hem de korkunç bir acı çektiği ve başı babasıyla belada olduğu halde. İkimizin de bundan bir çıkarı yok. O yüzden eğer başka şikâyetin varsa, onları kışına sokabilirsin, *pop yıldızı*, çünkü buradaki kimse senin kim olduğunu ya da ne kadar para edeceğini önemsemiyor. Biz olmadan etten ibaretsin, bu kadar basit. Anladın mı?”

Addison büyük, boş gözlerini kırıştırdı. Sonra hâlâ titreyerek başını salladığında elimde olmadan gülümsedim. Fakat sonra

asansörden bir zil sesi geldi ve kapı açıldı; kalbim birden öyle bir ağzıma geldi ki bir tükürükte yere fırlayabilirdi.

Önce Tod dışarı çıktı ve biz de hemen peşinden gittiğimizde koridoru boş bulunca sevindik. Hem de halıyla kaplıydı, bu da ayakbılarımızın ses çıkarmaması anlamına geliyordu. Ölüm meleği bizi koridorun sonuna doğru bir kapıya kadar götürdükten sonra durup fışıldadı. “İçeride. Siz buraya gelmeden hemen önce göz attım.” Duraksayıp Addy ve Regan’a gergin, zoraki bir tebessümle baktı. “Siz hazır mısınız?”

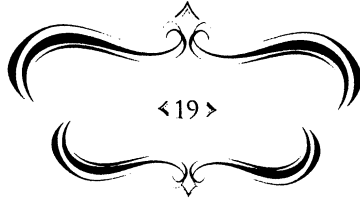
Addy tereddütle başını ileri geri sallayıp Regan’ın elini o da başını sallayana dek sıktı.

“Güzel. Hadi şunu yapalım.” Tod elini kapı koluna götürdü. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki başım döndü. Kapı kolunu çevirdi ve nabzım, damarlarıma ateş gibi yayılan adrenalin dalgaları pompa-ladı. Kapıyı ittiğinde kusmamak için yutkunmak zorunda kaldım.

Normal görünen bir ofisin ortasındaki bir masanın ardında, takım elbiseli, kravatlı ve güneş gözlüklü, normal görünen bir adam oturuyordu. Gelişimiz karşısında hiç şaşkınlık göstermedi. Ağgözlölük şeytanı *bu* muydu?

“Avari?” dedi Tod ve adam yavaşça, sessizce başını salladı. “Buraya Addison ve Regan Page’in ruhları için pazarlık yapmaya geldik.”

Kalkıştığımız şeyin imkânsızlığı nihayet dank ettiğinde, sakın kalmak için tek bir düşünceye odaklandım: *Geçirdiğim. En tuhaf. Çarşamba.*

Avari ayağa kalktı, iki avucunu da masasının cilalı yüzeyine dayadı, Alt Dünya'da üstü boş olan masa bizim dünyamızda büyük ihtimalle bir işçi arının kâğıtları, kalemleri ve kahve fincanıyla doluydu. "İçeri gelin," dedi, sözleri şekerleme kadar yumuşak ve karanlıktı ama kesinlikle tatlı değildi.

Sesi içimde bir ürperti yaratarak geriye damarlarımdaki kanı dondurmaları için minik buz parçacıkları bıraktı.

Tod içeri girdi ve biz de onu gönülsüzce takip ettik. Ben arkada kalıp yüzümde beliren acı ifadeyi kontrol etmek ve boğazıma oturan iniltiyi susturmak için mücadele veriyordum. Kendimi sürünün zayıf halkası olarak ifşa etmeyecektim.

Avari elini rahat bir hareketle sallayıp arkamızdaki kapıyı odanın öteki ucundan kapadı. "Addison. Regan." Şeytan başım resmîyetle sallayıp masasının etrafından dolanarak önünde durdu. "Sanırım vazgeçme koşullarınızdan yararlanmak için geldiniz?"

"Hayır." dedi Addy kararlı ve net bir sesle, arkasında kenetlediği titreyen ellerine rağmen. "Bir başkasını seninle sonsuzluk geçirmeye mahkûm etmeyeceğiz. Başka bir takas için geldik."

Avari masanın köşesine kalçasının kenarıyla oturup kusursuz, kömür grisi takım elbisesinin kollarını düzeltti.

Güneş gözlüğü olmasa –bir de kapıları dokunmadan kapatabilme yetisi– hayat sigortası makinesinin sıradan çarklarından biri olabilirdi. “Böyle bir takası kabul edeceğimi nereden çıkardınız?” Şeytandan acı, soğuk dalgalar halinde yayılan kudret tüylerimin diken diken olmasına yol açtı, ceketimin altında bile.

“Sen bir açgözlülük şeytanısın,” dedim. Ama iblisin başı benden tarafa dönünce kelimeler boğazımda dondu ve onları öksürür gibi çıkarmak zorunda kaldım. “Neden daha fazlasını istemeyesin?”

Avari’nin kaşları güneş gözlüğünün ardından yükseldi ve kalbim hem dikkatini hem de bakışlarını üstüme çektiğim farkındalığıyla acıyarak çarptı. Bir şeytan tarafından irdelenmek kesinlikle planın parçası değildi.

Nash bana korumacı bir tavırla yaklaştı, eli elime değdi ama Avari fark etmedi.

“Kokuyorsun, *bean sidhe*.” Şeytanın sözleri içimden dondurucu bir fırtına gibi geçti, göğsümde öyle bir kıvrıldı ki uyuşukluk veren soğuk ve saplanan buz gibi basıncı aynı anda yaşarken kalp atışımı güçlkle hissedebiliyordum. “Çürüme içinde hızla yayılıyor. Kokusunu alıyorum. Hissediyorum, acını sıradışı bir güç ve metanetle saklasan da. Bu iki özellik de benim için ruhları iştah açıcı kılıyor.”

Masasından kalkıp bana doğru tek bir adım attı. Ben de geriye bir adım atarak karşılık verdim, yaralı ayağım yere değdiğinde çığlığımı yuttum. İğne gibi sivri bir acı ayağımdan bacağıma doğru yükseldi ve bu sefer leğen kemiğimi de tamamıyla sardı.

Gittikçe kötüleliyordum. Hızla.

Şeytanın uzun, düz burnu nefes alırken seğirdi ve normalde boş olan ifadesinde korkunç bir açlık belirdi.

Korku içime saplandı ama onu tamamen bastırdım, ellerimdeki titreme hariç. “Ölme vaktim geldiğinde ölümümü engelleyemezsin ve ben de denemeyeceğim. Kızıl sarmaşıktan ölmem gerekiyorsa sorun değil.” Gitmeye meraklı olduğumdan değil ama ruhum olmadan *ölmeyecektim*. Hızlı, acısız bir ölüm vadedilse bile.

“Peki ya böyle bir zehirden ölmen gerekmiyorsa?” Avari öne doğru bir adım atarken kaşları kalktı ve bir kez daha geriye doğru topallarken ani, sert hareketimle bir an için her şeyi gri gördüm. “Hayat çizgini önüme serili bir yol gibi görebiliyorum; o fani, anlamsız hayatında bir süre daha katedilecek kilometreler var. Ancak ölümün kokusu üstüne sinmiş. Damarlarından tıpkı kanalından geçen bir nehir gibi akıyor ve zehir dakikalar içinde kalbine erişecek.”

Duraksadığında gözlük camlarının donuk renginde karanlık bir keyif parıltısı gördüğümü sandım. “Alt Dünya’da daha fazla kalırsan, burada öleceksin.” Yeni bir korku omurgamdan yukarı sıçrayarak boğazıma yerleşti ve gözlerim Nash’in dehşete düşen ifadesinden kendinden memnun görünen şeytana kaydı. O zaman içimde sessiz kalmamı ısrarla söyleyen içgüdüme rağmen duymak istediği açıkça belli olan soruyu sordum. Bilmek zorundaydım. “Ama hayat çizgimin devam ettiğini söyledim.” İzdırıp verici bir acı dalgasını daha atlatırken nefes almak için duraksadım. “Burada nasıl ölebilirim?”

“Çelimsiz bedenine damgalanan tarihin Alt Dünya’da hiçbir anlamı yok. Burada ölümcül bir yara alırsan ya da zehirli bir enfeksiyon kaparsan yanımızda ölürsün. Bizden biri olarak. Fakat hâlâ birkaç dakikan var. Arkadaşların için takas yapmana yeter. Ya da kendi, küçük dünyana kaçmana.”

Doğruyu mu söylüyordu?

Ellerim korkudan öyle sıkı yumruklara dönüştü ki tınaklarım etime saplandı. Alt Dünya’dan kendimi kurtarmak için kaçarsam, şeytan onları bıraktığında Addy ve Regan’ın ruhlarını durduracak

kimse kalmayacaktı, yani Nash onları kendi bedenlerine döndüremezdi. Ama onlara yardım etmek için kalırsam ölecektim.

Ruhumu Avari'ye satmazsam.

"Neyi seçeceksin, küçük *bean sidhe*?" Şeytanın yapmacık sempatiyle dolu tebessümü kalbime dehşet saldı. "Kendi hayatını mı, arkadaşlarınınkini mi yoksa ruhunu mu?"

"Tod?" Ona dönerek sessizce gerçeği söylemesini istedim, bir yandan da göz ucuyla şeytanı güvenli bir mesafeden izliyordum.

Ölüm meleğinin ızdırap içindeki, çelişkili ifadesiyle karşılaştım. "Kaylee, sadece ruhunu satın almaya çalışıyor."

Bunu tabii ki biliyordum. Ama aynı zamanda Tod'un Addison'ın ruhunu kurtarmak için her şeyi söyleyeceğini de. Aynı amaçla hiçbir şey *söylemeyeceğini* de. "Bana gerçeği söyle, Tod. Burada ölebilir miyim?"

Ölüm meleği iç geçirip başını onaylarcasına salladı. "Ölüm tarihinin burada hiçbir anlamı yok. Yani, Alt Dünya'da, Bermuda Üçgeni'nde ve dünyada keşfedilmemiş pek çok sapma bölgesinde geçerli değil..."

Gözlerimi bir an için kapayıp derin bir nefes verdim. "Harika, Tod. Bunun için teşekkürler." İçim öfkeyle yanarak Avari'nin sesinin damarlarımda bıraktığı buzların birazını eritti. Ancak sağ bacağımdan tırmanarak gövdeme yükselen ızdırabı durdurmak için hiçbir işe yaramadı. "Geçiş yapmadan *önce* beni uyardığın için teşekkürler."

Birdenbire fark ettim. Hatırladım. "Biliyordun!" Arabada az kalsın bir şey diyecekti. Bileğimin bekleyemeyeceğini söylemeye başlamıştı. Ama sonra susmuştu.

Göz ucuyla Nash'in ellerini sıkarak yumruk yaptığını gördüm, gözleri korku ve öfkeden hiddetli bir girdapla dönüyordu.

“Üzgünüm, Kay,” dedi Tod, Addy ve Regan bana dehşetle bakarken. “Çok üzgünüm...”

Ona arkamı dönerek bağışlanmak için sessizce yalvarışını görmezden geldim. “Ölürsem ruhum bana ait olarak gideceğim,” dedim şeytana, bahsettiği o metanetin tamamını öne çıkararak. “Asla senin olmayacak.” Duraksadım ve iblisin yüzü hızla soğuk, hain bir öfkeyle kaplandı. “Anladın mı, Tod?”

“Anladım,” diye fısıldadı Tod arkamdan. Ölürsem ruhumu o alacaktı, iblisten uzak tutmak için. Bana en azından bunu borçluydu. Bu, bir de mezarımda dökeceği birkaç damla gözyaşı...

“Öyle olsun, *bean sidhe*.” Avari’nin sesi Arktik kışı kadar durgun ve ölümcüldü. O zehirli açlığını Addison’a çevirdi. “Teklifin nedir?”

Addy başını neredeyse kendin gelmiş olan Tod’a salladı. “İş arkadaşın Bana artık aramızda değil,” dedi ölüm meleği. “En azından beden.”

Şeytanın ifadesi değişmedi ama o tekrar konuşmadan önce sessizlikle geçen birkaç gergin dakika boyunca bana acı verdi. “Bana’nın ruhu sende mi?”

“Evet.” Tod yavaşça gülümsedi. “Yüz yaşını geçmişti. Ruhunu Addison ve Regan’ın ruhlarının toplamından da büyük bir enerjiye sahip, ben de o enerjinin kalitesine bizzat tanıklık edebilirim.” Karnını sanki çok doyurucu bir hamburger yemiş gibi sıvazladı.

Avari bir kez daha düşüncelerini de hislerini de yansıtmayınca gerginlikten nabzım hızlandı. Anlaşma yapmaya ne kadar yakın olduğumuzu anlamak bir yana, yemimizle ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyordum. Avari’nin sessizliği sırasında bedenimin sağ tarafı tamamen zonkluyordu, kalbimin her atışıyla acı yükselip tekrar düşüşe geçiyordu. Acının küçük, keskin dilleri omurgamın kökünü yalıyor, uyuşturan soğukun yerine yakıcı bir sıcaklık bırakıyordu.

Neredeyse kızıl sarmaşığın içinde hareket edişini hissedebiliyordum, bedenimi hücre hücre ele geçiriyordu, organlarımı da birer birer.

“Hayır.” Şeytan en sonunda konuştu ve sırtımı iki büklüm edip sinir uçlarımı yakan acıyı unutmak için sözlerine odaklandım. “İnsan ruhları saftır, özellikle de çocukların ruhları masumdur.” Bakışları Regan’a odaklanmış gibiydi, gerçi gözleri kapalıyken emin olamıyordum. “Ruhunu geri istiyorsan adil bir takas teklif etmelisin. İmzaladığın sözleşmede böyle diyordu.”

Regan homurdandığında Addy kız kardeşinin elini sıktı. “Lütfen,” diye yalvardı pop yıldızı, İblis’in Regan’ı ve Regan’ın da onu görememesi için kız kardeşinin önüne geçti. Ancak bu söz ağzından çıktığı anda hem Nash hem de Tod gerildi ve durumu anlamam çok zaman almadı. Addison şeytana zincirimizdeki diğer zayıf halkayı göstermişti, onu nasıl sömüreceğini de.

İblis gülümsedi ve odanın sıcaklığı aniden düştü. Zaten diken diken olan tüylerim daha da ürperdi ve sanki nezle olmuşum gibi burnum akıyordu. Titremeye başladım ve her hafif hareketim bedenime yeni bir acı dalgası yaydı, art arda, yaralı bileğimde doruğa ulaşıyorlardı.

“Kız kardeşini kurtarmak mı istiyorsun?” Avari’nin sesi göğsüme saplanan devasa bir buz parçası gibiydi ve nefesimin kesilmesine engel olamadım. Yalnız değildim; Regan sanki kanı damarlarında donmuş gibi duruyordu.

Addison duraksadı ve Nash konuşmadan onunla göz teması kurmaya çalıştı ve başarısız oldu. “Evet,” dedi Addy en sonunda, güzel yüzü korku ve çaresizlikle kırıışmıştı.

Şeytanın tebessümü neredeyse fark edilemeyecek biçimde genişledi ve masasında ufak bir hareketlilik fark ettim. Baktığımda masanın cam yüzeyinde oluşmaya başlayan ince, mavimsi bir buz tabakası gördüm; yüzeyi minik, düz buz sarmaşıklarıyla kaplıydı.

Buz istikrarlı bir hızla her yere uzandı, tutsak kar taneciklerinden oluşmuş bir ağdı. Çok güzeldi.

Aynı zamanda gördüğüm en korkutucu şeylerden biriydi.

“Bu ölüm meleğinin birikmiş enerjisi için kirletilmemiş bir insan ruhu takas edeceğim.” Buzlar masanın ucuna doğru yayılmaya devam ederken Avari’nin uysal sözleri üstümden bir fırtına gibi akıp geçti. “Bana’nın ruhunu göster.”

“Önce sen,” dedim kesik bir nefesle. İçimde yayılan zehir midemi ateş gibi yakarken karnımı tuttum. Yakında zehrin alevleri Avari’nin sözleriyle göğsüme saptığı buzla buluşacaktı ve ikisinin birbirini yok edeceğini ummayacak kadar bilinçliydim. “Önce bize ruhu ver,” diye tekrarlardım bana bakan şaşkın yüzleri görmezden gelerek. “Yoksa anlaşma yok.”

İblisin boğazından tüm odayı sarsan bir gürlüme çıktı ve dondurucu gücünün ani coşkusu daha fazla buzun masadan taşıp zemine yayılmasına sebep oldu. Avari güneş gözlüğünü yüzünden çıkardı ve gözlük elinde dondu; minik buz parçacıkları kenarlarından ve sol camından sarkıyordu. Yumruğunu sıkınca plastik parçalandı, yere cam parçaları gibi dağıldı.

Şimdi açığa çıkan gözleri simsiyah yuvarlaklardı, tıpkı Addison’m dediği gibi. Ancak sözleriyle ifade etmekte yetersiz kaldığı şey o obsidyen göz bebeklerinin sonsuz *karanlığıydı*. Avari’nin gözlerine bakmak, unutulmuşluğun derinliklerine dalmak gibiydi. Hiçliğin özüne.

O aydınlık ve iyi olan her şeyin yokluğu, gözlerine bakmak en büyük korkumu uyandırdı: Kendi kalbime ve ruhuma bakarsam daha fazlasını bulamayacağım korkusu. En az onun kadar boş olacağım. Kendi boşluğumun onunkini yansıtacağı.

Ama buna izin vermeyecektim. Ölmek zorundaydım en azından bir arkadaşına yardım ederek ölecektim.

“Benden böyle bir talepte bulunmaya nasıl cüret edersin?” diye kükredi iblis, tavandan sarkan ağır bir buz parçasını paramparça ederek. Yere düştü ve Page kardeşler sıçradı.

Bense gülümsedim. Başım biraz dönüyordu ve hem acıdan hem de hızla yaklaşan ölümümün düşüncesiyle aklımı kaybetmek üzereydim. “*Öyle* bir cüret ediyorum ki. Beni korkutmuyorsun.” Nash’in yüzündeki hastalıklı ifadeyi güçlkle fark ettim, ağzımdan çıkan her kelimeyle daha da kötüleşiyordu. Beni kaş akrobasisi yaparak susturmaya çalıştı ama onu görmezden geldim. Kaybedecek neyim vardı? “Nasıl olsa öleceğim,” diyerek devam ettim. “Hemen bir ruhu serbest bırakmazsan, Tod, Bana’nınkini ve benimkini alıp gidecek, sen de bu küçük toplantıdan hiçbir şey elde etmemiş olacaksın.”

Bakalım *bu* fikir açgözlülük iblisinin ne kadar hoşuna gidecekti?

Avari tekrar gürledi ve tavandaki buz saçaklarından birkaçı tane daha ayaklarımızın dibinde parçalandı. Ancak sonra gürleyişi son buldu ve altımdaki zemin duruldu, bu tam bir işkence çeken sağ ayağım için anlık bir merhametti. Ses dindiğinde şeytanın dudakları gördüğüm en korkunç tebessümle kıvrıldı.

“Pekâlâ. Ruhunuzu alın, size ne yararı olacaksa...”

Derin bir nefes verdi, önceden nefes almamıştı ve en başta soğuk odada üflediği sıcak hava olduğunu sandığım nefes bir ruhtu. Bir insan ruhu.

Başarmıştık!

Nash ve Tod’a içim rahatlayarak, saf bir neşeyle baktım; şimdi kaburgalarımın sağ omzuma yayılan acıyı yok sayıyordum.

“Kaylee!” Nash çaresizlikle fısıldadı. Bakışlarını takip edip şimdi buz saçaklarıyla kaplı tavana istikrarla yükselen ruhu gördüm.

Hay aksi. İşin en önemli kısmını unutmuştum. Regan gerçekten ölmediği için onun için şarkı söyleme dürtüsü hissetmiyordum,

ruhu da uzaklaşıyordu. O yüzden Harmony'den öğrendiğim gibi çılgılığımı çağırarak sımsıkı kapalı dudaklarımdan sızan ince ses seridiyle ruhu olduğu yerde tuttum.

Ruh tavanın hemen altında durup bir buz sarkıtını sardı. Herkesin gözü önünde Regan'ın ruhunu bedenine yönlendirmeye çalışan Nash'in alnı dondurucu soğuğa rağmen ter damlalarıyla kaplandı. Tod kardeşine rahatlayarak baktı ve Addy ile Regan da hayretle izliyordu; anlaşılan Alt Dünya'da insanlar ruhları görebiliyordu.

Ama Avari... keyifliydi?

Kaçırdığım bir şey mi vardı?

Kendi çılgılığım, çoğunu yutmaya odaklandım, şimdi sağ omzumun delen ve kolumdan aşağıya ilerleyen acıyı unutmaya çalışıyordum. Nash ruhu yavaş yavaş Regan'a yaklaştırdı ve ani bir farkındalıkla Addison, Nash'in işini kolaylaştırmak için kız kardeşini sallanan ruha doğru itti.

Kalbim beklenti içinde hızlandı. Damarlarımdaki adrenalin kemiklerimdeki acıya üstün gelmeye çalıştı. Regan ve ruhu her an bir araya gelebilirdi.

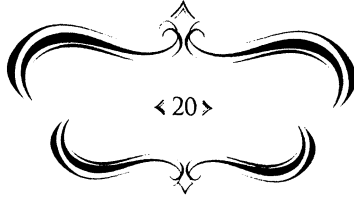
En azından Page kardeşlerden biri için başarılı olduğumuz söylenebilirdi.

Addy'ye yardım edememiştik –o kendi seçimini yapmıştı– ama elimizden geleni yapmıştık.

Nash'in birden ardına kadar açılan gözleri ve dehşet ifadesi bir şeyin yolunda olmadığı gösteren ilk işaretti. "Uymuyor!" dedi bir nefesle, onu gerçekten duydum mu yoksa dudaklarını mı okudum, emin değildim. "Ruh onun değil!"

Birden şeytanın eşi görülmemiş uzlaşmacılığı ve keyifli tavrının nedeni anlaşıldı ve hepimiz aynı anda bu sonuca vardık: Avari bizi kandırmişti.

Regan'ın ruhu yerine Addison'inkini serbest bırakmıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Addison, sesi yüksek ve tizdi, eğittiği ciğerleriyle güçlenmişti. Benim ihtiyacım olan da buydu, zira boğuklaşan çılglığım gitgide inceliyordu. Ancak itirazı Avari’ye hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Teklifim bu,” dedi öncekinden daha uysal bir sesle, gerçi sözleri hâlâ tenimde soğuk, esinti gibi parmakların gezmesine, ürpermiş tenimin daha da irkilmesine yol açıyordu. “Seçim senin.”

“Yoo.” Addison inledi. “Hayır. Beni al. Benim ruhumu alacağımı söylemiştin.”

Avari başını yavaşça iki yana salladı, saf öğrencisini azarlayan acımasız bir öğretmen gibiydi. “Sözlerimi yanlış yorumladın. Bu sandığından da sık yaşanır.”

Çılglığım zayıflayarak titrerken zihnim telaşla şeytanın söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Regan’ın ruhunu Bana’nunkıyla takas edeceğini mi söylemişti? Yoksa *bir* ruh mu demişti? Hatırlayamıyordum...

“Seçimini yap,” dedi Avari, Addison’a dilini şaklatarak. “Arkadaşların ruhunu sonsuza dek tutamaz. Hele ölüme bu kadar yakinken.” İblis gözlerime baktı ve aniden acımasız gerçek kafama

dank etti. Ölüyordum. Zehir sağ elime yayılmıştı ve şimdi sol tarafımdan kalbime ilerliyordu. Addy'nin ruhunu uzun süreliğine tutamazdım.

Sesi boğazımda tutmaya çalışırken Addy'ye gözlerimle yakardım.

Addison'ın gözleri önce bana sonra Regan'a bakarken doldu. Regan korkudan donup kalmıştı, ablasının elini öyle sıkı tutuyordu ki morartmıştı. Addy omzumun üstünden başka bir şeye odaklandı. O acayip, boş bakan gözlerinde bir umut ışığı gördüğümü sandım.

Bu mümkün müydü? Aklına bir fikir mi gelmişti?

Addy, Tod'a dönüp ona yalnızca dudaklarını oynatarak, anlayamadığım bir şey söyledi.

Sırada ben vardım, bana sessizce söylediği şeyse, "Bir dakika daha. Lütfen," oldu. Gözlerimi bir an için kapayıp açtıktan sonra başımı salladım. Dayanacaktım, sadece biraz daha.

Addison gülümseyerek teşekkür etti, sonra omzumun üstünden bir yere bakarak başını kararlı bir tavırla salladı.

Bir an sonra Addy yere yığıldı. Bacakları altında toplandı ve başı buzlu mermer zemine çarptı. Bir önemi yoktu zaten. Yere düşmeden önce ölmüştü.

"Hayır!" Regan bağırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ablasına doğru atıldı ama Tod onu geri çekip tutabilmek için kollarını omuzlarına doladı.

Boğazımdan çıkan ses sızıntısı şaşkınlığımla son buldu ve Addy'nin ruhu havada asılı kaldı, ta ki ben tekrar şarkı söylemeye başlayana dek. O zaman her şey daha da tuhaflaştı.

Arkamda beliren bir figür sağ tarafıma yaklaştı, ağzı açıktı ve İblis Nefesi'ni Addy'nin hareketsiz bedeninden uzun, yoğun bir akım gibi çekmeye başlamıştı.

Libby. Addison'ın arkamda onu gördüğünü fark edince kalbim sızladı. Bana değil Libby'ye başını sallamıştı.

Sonra Tod konuştu, Regan omzunda ağlıyordu ve ben de her şeyi anlamaya başlamıştım. “Anlaşma değışti, Avari. Bana’nın ruhunu istiyorsan yanında Addison’ın ruhunu alıp kardeşininkini geri vereceksin. Yoksa iki ruhu da alıp gideriz ve sadece elindekiyle kalırsın.”

Kahretsin. İçim bu şokla sarsıldı, şimdi bedenimdeki tüm sinirlere yayılan acıyla karışuyordu. Bir şekilde, Addison Libby’nin kim olduğunu ve neden geldiğini biliyordu. Tod mu söylemişti yoksa hayatının son dakikaları olduğu için mi anlamıştı?

Her hâlükârda Addison sadece başını sallayarak Libby’den hayatını almasını istemişti; sırf şeytanı, ruhunu Regan’inkiyle takas etmeye zorlamak için. Çünkü Addison’ın ruhu artık alınmaya hazırды ve Regan’ın ruhu şeytanın eline o ölmeden, muhtemelen onlarca yıldan önce geçmeyecekti.

Avari’nin öfkeden benzi attı ve gözlerindeki boşluk çalkalanıyor gibiydi; gerçi o karanlık kürelere doğrudan baktığımda hareket algılayamıyordum.

“Beş saniyen var, sonra şansını kaybedeceksin,” dedi Tod. Nash terlemeye devam ediyordu ve benim de sesim titriyordu. “Biraz acelemiz var.” Beni işaret etti ve fark ettim ki ölmeden önce eve götürmeyi planlıyordu. Addison’ı kurtaramadığı için beni kurtarmaya çalışuyordu.

Tek yapabildiğim şarkı söylemekti. Ayrıca Libby’nin İblis Nefesi’ni toplayışını izlemek. Bir de beklemek.

“Beş... Dört...” Tod devam etti, Regan sessiz hıçkırımlarla ağlamaya devam ediyordu ve Avari öfkeyle böğürdü. Ayağımın altındaki zemin buzla kayganlaştı, verdiğim nefes de buz gibi havada açıkça görölüyordu.

Sonra, tam her şeyin bittiğini sanırken –Addison’ın boşu boşuna öldüğünü düşünürken– şeytan kısa, güçlü bir nefes verdi ve Regan’ın ruhu tavana yükseldi.

Nash’in işaretiyle Addison’ın ruhunu bırakıp kardeşininki için şarkı söylemeye başladım. Libby, İblis Nefesi’nin son parçasını da emdikten sonra bize bir kere bile dönüp bakmadan kayboldu. Avari’nin Addy’nin ruhunu höpür höpür yutması Nash’in Regan’ınkini ait olduğu yere yönlendirmesinden çok daha kısa sürmüştü. Ancak ondan sonra Tod, Bana’nın ruhunu odaya bıraktı.

Avari onu da yutarken Nash kaygan zeminde yanıma koştu, bir eliyle de şoka giren Regan’ı çekiyordu. Regan’ın gözlerinin yeniden güzel, mavi ve normal göründüğünü fark etmem bir anımı aldı. Sonra ikisi de üzerime eğildi, öyle hızlı kaymışlardı ki neredeyse beni yere yıkacaklardı.

“Şimdi!” diye fısıldadı Nash can havliyle; beni ona, Regan’a ve Addison’ın cansız koluna aynı anda dokunabileceğim acı verici bir pozisyona geçmeye zorladı.

Bu sefer geçiş yapmak için kararsız kalmadım, zaten çoktan şarkı söylemeye başlamıştım. Avari’nin öfkeli kükreyişi kulaklarımdan yavaşça kayboldu. Bir an sonra sıradan kabinlerle dolu ve ucuz, endüstriyel tipi halıyla kaplı bir ofisin zeminindeydik. Addy yanımda yatıyor, Nash ve Regan bana bakıyordu, yüzlerinde keder ve rahatlama karışımı bir ifade vardı.

Bir an sonra Tod kardeşinin yanında belirdi.

“Sen iyi misin?” Nash yanıma çömeldi ama tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Sesimi tamamen kaybetmiştim ve canım öyle çok yanıyordu ki nefes almak bile acı vericiydi. “Annemi ara,” diye komut verdi Nash. Bir elini sırtıma, diğerini de dizlerimin altına götürerek. Beni kaldırıp taşıyarak ofisten koridora çıkardı. Regan da arkasından ağlayarak geliyor ve Nash’in telefon rehbe-

rinde görse bile tanımayacağı bir numarayı arıyordu çünkü Tod ablasının bedenini taşıyordu.

Asansörü bekleyerek geçirdiğimiz her dakika katıksız bir ızdıraptı. Her yanımlı acıyordu ve Nash'in dokunduğu yerler daha da kötü acıyordu. Ama dokunuşları için minnettardım.

"İyileşeceksin," diye fısıldadı Nash. "Vade bitim tarihin burada tamamen geçerli, yani ölmeyeceksin. Ama bunu iyileştirene kadar canın çok fena acıyacak."

O kadarını tahmin etmişim.

Tam Harika Hayat'ın mesai bitiminde asansörlerini kapadığına karar vermişim ki aynalı kapılar yumuşak bir zil sesiyle açıldı. Alt katta ürkütücü ıssızlıktaki lobiden geçtik ve Nash beni şarap rengi kanepeye bıraktıktan sonra otoparka giden kilitli cam kapıları açmak için tekmelemeye başladı. Üç denemede başardı ama yine de etkilenmişim.

Nash beni ön koltuğa oturtup kemerimi takarken Harmony telefona cevap verdi ve Regan telefonu Addison'ı usulca yerleştirdiği bagajın kapağını kapamakta olan Tod'a uzattı. Tod durumu basitçe izah edip annesinden gerekli malzemelerle benim evime gelmesini istedi. Harmony on dakikaya orada olacağını söyledi.

Biz yirmi dakikada gidebildik, Tod beni ve Nash'i bıraktıktan sonra Page kardeşleri eve götürdü. Regan ablasının cesedini odasında "bulacaktı". Tod sonra Emma'nın arabasını geri götürdü.

Daha Nash ve ben verandaya bile ulaşmadan evimin ön kapısı aniden açıldı ve babam beni Nash'in kucağından tek kelime bile etmeden aldı.

Öfkesi bir an için o çok eski, hayal meyal hatırladığım günden beri görmediğim korkuyla geri planda kaldı.

Annemin beni kurtarmak için öldüğü günden beri.

“Tekrar olmaz,” diye mırıldanarak beni kanepeye yatırdı. İnledim ve gözlerinden yaşlar döküldü.

“Düzelecek.” Harmony onu usulca kenara itti. Orada olduğunu bile bilmiyordum ama birden yanımda belirmişti ve soğuk parmakları kolumdaydı, diğer elinde hazır bir şırınga vardı. “Tod kızıl sarmaşık olduğunu söyledi.”

“Kızıl sarmaşığı hangi cehennemde bul...” Babamın gözleri korkuyla büyüdü ve öfkesinin bir kısmı geri döndü. “Kaylee, ne yaptın sen?”

“Sonra açıklayabilir, Aiden,” dedi Harmony kesin bir tavırla. İğne koluma girdiğinde mest edici bir soğuklukta olmasına rağmen, bedenime giren ilaç sarmaşığın iğneleri gibi yakıcıydı. “Şimdilik bırak uyusun. Dört saat sonra bir doz daha vermemiz gerek.” İkinci bir şırıngayı babama göstermek için kaldırdı ve babam da başını salladı. “Kırmızı ağlar ondan dört saat sonra gitmezse beni ara.”

Ama ondan önce beni kontrol etmeye gelirdi. Nash öyle yapmasını sağlardı.

“Haydi, Nash,” dedi Harmony ve sesindeki sert tını onun da bu işten öyle hafif kurtulamayacağını belirtisiydi.

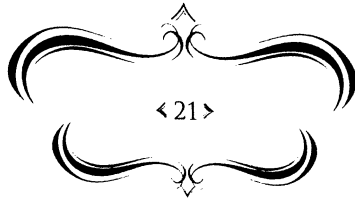
“Hayır...” diye sızlandım, sesimin o çatlak, acılı heceyi çıkarabilmesine şaşırmıştım. Gücümün kalan son damlasıyla Nash’in bileğini yakaladım.

Harmony kaşlarını çatarak önce bana sonra babama baktı. “Kalabilir mi, Aiden? Kaylee kalmasını istiyor.”

Babam cevap vermekten kaçındığında ona gözlerimle yalvardım. İkisine de ihtiyacım vardı. Hayatımda canım hiç bu kadar yanmamıştı fakat Nash’in sesi yardımcı olabilirdi. Olabileceğini biliyordum. Babam en sonunda, “Peki,” dedi. “Ama uyuman lazım, genç hanım.”

“Genç hanım” kısmını sonra tartışabilirdik. Ancak söylediklerinin geri kalanına katılıyordum.

Uyku -mis gibi, acısız uyku- beni ele geçirmeden önce son gördüğüm şey yan yana duran ve beni aynı kaygı ifadeleriyle izleyen yüzleriydi.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Regan siyah elbisesini düz karnının üstünden düzeltti. Kusursuz mavi gözleri ağlamaktan kızarmıştı ancak yüzündeki ifade güç ve soğukkanlılık taşıyordu. Annesi tabutun yanında, kimyasalların kayıtsızlığıyla mezar taşlarının ötesine dalgın gözlerle bakıyordu. Addy’nin ölümüyle bildiği tek yöntemle baş ediyordu: Haplar, alkol ve inzivayla. Evinden bir haftadır çıkmamıştı ve sadece cenaze için gelmişti. Çünkü Regan onu zorlamıştı.

“Kaçıramazdık,” dedi Nash, ben de başımı salladım. İkimiz adına da konuşuyordu.

Her şeyi Regan ayarlamıştı, ablasının en sevdiği çiçekleri, müziği ve şiirleri seçmişti. Tabut ve temayı da. Bu sorumluluk zaten ablasının ölümüyle –fedakârlığıyla– perişan olmuş on üç yaşındaki bir kız için fazlaydı ve böyle trajik bir durumda bunları yapmak zorunda kalması kalbimi kırdı.

Ama iyi olacaktı. Çenesindeki kararlılık ve dimdik duruşu bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ne olursa olsun, Regan Page iyi olacaktı.

Addy bunu sağlamıştı.

Regan annesine şöyle bir baktı, sonra da uzun bir barikatin arkasına toplanmış paparazilere. En sonunda da dikkatini bana verdi. "Sen nasılsın?"

"Artık iyiyim." Şükürler olsun ki gerçek olan gözlerinde şüphe belirince, "Gerçekten," diye ekledim.

Addy'nin öldüğü gün güneş batarken kırmızı ağlar da tenimden kaybolmuştu. Ama acının son bulması üç günden fazla sürmüştü. Bileğimin etrafındaki delikler de iz bırakmıştı: Açık kırmızı renkte ikili noktalar. O haftanın kalanında okula gitmemiştim ama Harmony, Nash'in sadece perşembe günü gitmemesine izin vermişti çünkü çarşamba günü sabaha kadar ayakta kalmıştık.

Cenazeye gelecek kadar iyileştiğim için de pazartesi günü okula dönecektim.

Addy'nin cenazesi halka açık değildi ama Regan bizi içeri soktu. Tod başından sonuna kadar ağladı ama sanırım onu görebilen tek kişi bendim. Addy'nin ölümü az daha onu da öldürüyordu. Tekrar. Levi ona birkaç hafta izin vermişti ve hastanedeki nöbetini de bizzat üstlenmişti. Bizse Tod'u o geceden cenazeye kadar hiç görmemiştik.

Sanırım Addison'ın ruhunun şimdi bir ağgözlülük şeytanına ait olması ve varlığını sonsuza dek her türden acı çekerek geçireceğini bilmek onu rahatsız ediyordu.

Ben de bu gerçeikle çok iyi baş edemiyordum. Onu kurtarmayı çok istemiştim. Bu başarısızlığımı düşünmek için de bol bol vaktim olacaktı çünkü bir aylık ceza almıştım. Babam fedakâr amaçlarımızdan etkilenmemişti. Onun için yeryüzünde -ya da iki dünyada da- hayatımı tehlikeye atmaya değecek bir şey yoktu.

Bunu söyledikten sonra cezalandırıldığım için şikâyet etmekte oldukça zorlandım, Nash'i sadece okulda ve *bean sidhe* derslerimde görececek olmama rağmen.

Tüm bu karmaşadan çıkan tek olumlu şey –Regan’ın ruhunu geri vermek dışında– Harika Hayat’a “zorla girdiğimiz” için ense-lenmemişti. Bunu polislere anlatmak imkânsız olurdu. Babama anlatmak da çok kolay olmamıştı.

“Peki, ne yapacaksın?” Hem huzur bulmak hem de ısınmak için Nash’in göğsüne yaslandım.

Regan omuz silkip sarı saçından bir tutamı kulağının arkasına itti. “Annemle ilgileneneğim, sanırım. John Dekker’dan da uzak duracağım.”

Başımı onaylarcasına salladım. Regan hepimizi gururlandırmıştı. Addison’ın fedakârlığının şerefine çoktan Dekker Medya’yla olan sözleşmesini feshetmiş ve başka oyunculuk seçenekleri aramaya başlamıştı.

Söylentilere göre Dekker’ın en büyük rakibi olan Gençlik Kanalı onlar için bir deneme çekimi yapmasını istemişti ama Addison’ı toprağa verene kadar telefonlarını açmıyordu.

Kurtların şimdiden başına üşüşmesi eğlence sektöründe hâlâ ruhu olan biri kaldı mı diye düşünmeme sebep oldu.

Dekker Medya’ya gelince, bildiğim kadarıyla onlar için genç yıldızları Alt Dünya’ya taşıyacak biri olmadan Avari’ye ruh temin etmeyi sürdüremiyorlardı. Yani, en azından şimdilik Hollywood’un genç nüfusu güvendedi. Gerçi hâlâ Avari’nin ellerinde acı çekmeyi bekleyen onca ruhsuz kurbanı düşündükçe elimde olmadan midem bulanıyordu.

Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Babam hepsini kurtaramayacağımı söyledi, kendimi iyi hissettiğim günlerde haklı olduğunu kabul etmeliyim. Eninde sonunda insanlar kendi kararlarını vermeyi öğrenmeli, sonuçlarıyla baş etmeyi de. Ben de dâhil.

“Sanırım şuradaki baban,” dedi Regan ve baktığı yere döndüm. Gerçekten de babam –koyu takım elbisesiyle hiç olmadığı kadar yakışıklıydı– yeni yıkanmış arabasının önünde durmuş, sabırla beni bekliyordu.

“Evet, gitsem iyi olur.” Nash’den uzaklaştığımda Regan bana sarılmak için kollarını açtı.

“Teşekkürler, Kaylee,” diye fısıldadı kulağıma ve bana öyle sıkı sarıldı ki güçlükle nefes alabildim. “Çok teşekkür ederim.” Burnunu çekti ve sonraki sözleri boğuktu, sanki kalan gözyaşlarını tutuyormuş gibi. “Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Addy’ye bunu yapması için yardım edişini.”

Ben de ona sarıldım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Önemli değil mi? Ama önemliydi. Az daha ölüyordum.

Kim olsa aynısını yapardı mı? Fakat bu da doğru değildi.

Addy ve Regan’a yardım etmiştim çünkü yardım etmeden *duramazdım*. Çünkü çoğu durumda insanların ikinci bir şansı hak ettiğine inanıyordum. Ayrıca yardım edebilecekken ikisinin de ruhları olmadan ölmesine seyirci kalamazdım.

En sonunda, Regan geriye bir adım atıp gözlerime baktı, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu. “Addy’nin benim için neyi feda ettiğini anladığımı bilmeni istiyorum. Onu hak etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Yapacağını biliyorum.” Elini sıktım, sonra da Tod’a döndüm; geniş bir meşenin incecik dallarının altından tabuta bakıyordu. Gitmeden önce onunla konuşmalıydım çünkü onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

Ya da Nash’in onu şimdi görüp göremediğini. Ama sonra kolumu tutan eli onu nereye götürdüğümü görünce kasıldı ve abisini görebildiğini anladım. “Kaylee, bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? Çok acı çekiyor.”

“Regan da öyle,” diye hatırlattım ve boştaki elim resmi siyah montumun cebine girdi, sırf Addy’nin cenazesi için almıştım. “Bunu onun yapıp yapmadığını öğrenmem lazım.”

“Gerçekten fark eder mi?” diye sordu Nash. Ona bakınca gözlerindeki renklerin hafifçe döndüğünü gördüm ancak duyguyu tanımlayamıyordum. “Olan oldu, adalet her zaman hoş değildir. Hem zaten, gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet, duymam lazım.” Çünkü bir yanım gerçekten yaptığına inanamıyordu.

Nash kaşlarını çattı ama peşimden geldi. Tod’un olduğu ağacın altında durduğumuzda Nash’in bedeni hâlâ tabutun etrafında, oyalananlarla aramızda kalarak önümüzü kapadı. Cebimden ikiye katlanmış gazete kupürünü çıkardım. “Bundan haberin var mı?”

Tod kupürü alıp açtı. Daha başlıktan fazlasını okumadan geri uzattı, yüzünde ihtiyatlı bir ifadesizlik vardı ama gökmavisi gözlerinin derinliklerindeki öfke girdabı şiddetle dönüyordu. Görebiliyor oluşum kesinlikle ruhunun derinliklerinde taşıdığı anlamına geliyordu. Bu düşünce beni korkuttu.

“Kaylee, cevaplanmasını istemediğin soruları sorma,” dedi ölüm meleği, sesi hiç duymadığım kadar sert ve keyifsizdi.

“Onu öldürdün,” diye suçladım onu, gazete manşetine en az ellinci kez baktıktan sonra.

MİLYARDER CEO KAYIP; KIZ KARDEŞİ HAYATINDAN ENDİŞELİ

“Hayır. Ölüm John Dekker için fazla iyi,” dedi Tod pişmanlıktan eser taşımayan bir sesle. Yüzündeki insafsız ifade kanımı dondurdu.

“Nerede o?” diye sordu Nash, abisinin açıklama yapmayacağını fark edince.

“Onu Avari’nin ofisine bıraktım.”

Kalbim ağzıma geldi ve aniden kendi nabzımı duyabilmeye başladım. “Onu Alt Dünya’da mı bıraktın?”

Ölüm meleği omuz silkti. “O tarafta canlı bir oyuncak nadir bulunuyor. Onu öldürmeyecekler.”

“Daha da beter edecekler,” dedim hiddetle.

Tod bana kaşını kaldırarak baktı. “Daha azını mı hak ediyor?”

Bunu düşünmem gerekiyordu. John Dekker onlarca gencin ruhunu kaybetmesinden sorumluydu ve Addy ile Regan’ın kendi ruhlarını geri almalarını engellemeye çalışmıştı. Ebedi işkenceden azını mı hak ediyordu?

Muhtemelen hayır. Ama bu kararı vermek bana düşmezdi. O kadar güç sahibi olma düşüncesi bile beni korkutuyordu.

Gerçi bu Tod’u rahatsız etmemiş gibiydi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum...”

“Ama yine de onu geri getirmemi istemedin.” Eli saçına gitti. “Bence inanmakta sıkıntı çekmiyorsun. Bence kendin yapmış olmayı dilerdin.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım, içindeki kontrolsüzce ona hükmeden öfke alevlerinden rahatsız olmuştum. Babamın bir ölüm meleğiyle gezmemi istememesinin sebebi bu muydu? Çünkü sürekli söylediği gibi Tod *tehlikeli* miydi?

Bu düşünceyi bir kenara attım. Addy daha gömülmeden böyle bir şeyi düşünemezdim. Yeniden Nash’in elini tutup gazete kupürünü cebimin derinliklerine soktum. “Gitmem gerek,” dedim, çoktan babamın arabasına doğru dönmüştüm.

“Kaylee, söylemen yeter,” diye seslendi Tod arkamdan ve başka kimse onu duyamadığı için mutluydum. Bu sefer Nash bile. Yüzün-

deki rahatlamış ifadeden belliydi, abisinden uzaklaşmaktan memnundu. “Söyle yeter ve onu geri getireyim. Onu sonu gelmeyen işkenceden kurtarayım. Senin seçimin...”

Gözlerim sıcak, acı yaşlarla doldu, kalbim de korkuyla.

Bu benim seçimim değildi. Böyle bir kararı benim omuzlarıma yükleyemezdi. Bu doğru değildi.

Yine de yanımda erkek arkadaşımın babama doğru giderken dudaklarını mühürlüydü ve sessizliğimin benimle ilgili, derinlerde ne anlama geldiğini düşünmekten ifade edemeyeceğim kadar korkuyordum.

Babam motoru çalıştırdı ve ben ön yolcu koltuğuna oturmadan önce Nash beni usulca öptü. Sonra eteğimi topladım ve o da arabanın kapısını kapadı. John Dekker’ı ve Tod’u aklımdan çıkardım. Onları zihnimin arkasına iterek Nash’e yer açtım.

Sadece Nash’i düşünecektim. Nash’e güveniyordum. Onu seviyordum. Onu anlıyordum, abisini asla anlamayacağım kadar.

Arabamız yavaşça uzaklaşırken ve babam ortalıkta gezinen basın mensuplarını ezmemeye çalışırken Nash bana yan dikiz aynasından el salladı. Başımı soğuk cama yaslayıp aynadaki yansımasının gitgide küçülmesini izledim.

Tekrar baş başa olana dek ne kadar zaman geçeceğini düşünmemeye çalıştım.

Cezam üç hafta, beş gün, dört saat sonra bitecekti.

Cezam üç hafta, beş gün, dört saat ve elli dört saniye sonra.

Elli üç saniye... Elli iki saniye...

Ama kim sayıyordu ki?

Hasret's Sisters Planet

TEŞEKKÜRLER

*Her zamanki gibi eşime ve eleştiri ortağım Rinda Elliott'a
ilk deneme tahtalarım oldukları için teşekkürler.*

Hedef kitlemden ilk okuyucum Alex Elliott'a teşekkürler.

*Editörüm Mary-Theresa Hussey ile tüm editöryal ve
basım ekibine bu kitaba inandıkları için teşekkürler.*

*Temsilcim Miriam Kriss'a da elimi tutup
akıl sağlığını korumamı sağladığı için
kocaman teşekkürler.*